IDEAL ŞI UMANITATE

Gheorghe RĂDULESCU

Mircea Eliade avea dreptate să afirme când scria despre Eminescu, că: "Deasupra tuturor gloriilor efemere şi deşertăciunilor legate de patimile noastre omeneşti, un singur punct rămâne fix, neclătinat de nici o catastrofă istorică: geniul".

Si mai departe istoricul religiilor continuă: "Un neam supravieţuieşte nu numai prin istoria sa, ci prin creaţiile geniilor sale."

Pentrucă, spune Mircea Eliade: "Istoria este prin definiţie devenire, transformatoare continuă, în cele din urmă deşertăciune."

Si într'adevăr geniile întotdeauna au avut parte să strălucească în eternitate, desemnând neamul din care s'au născut.

Soarta Germaniei după cel de al doilea război mondial a fost tragică.

Sovieticii călări pe tancurile lor au căutat să distrugă nu numai nazismul, ci întreg poporul german, văzut ca profund anticomunist. Dar în loc să vorbească de teama şi îngrijorarea lor legate de acest lucru, au preferat să lanseze argumentul că Germania trebue desfiinţată fiindcă ar fi chipurile "născătoare de războaie". Oare aşa este?...(Sovieticii uitând de Pactul de neagresiune dintre Stalin şi Hitler şi de Dictatul dela Viena din 1940 la care au luat parte, sfârtecând ţările din Estul Europei şi ocupând ţările baltice).

Războaiele sunt provocate de cauze adânci, iar la baza acelor cauze stau în primul rând ideologiile care se înfruntă şi dirijează economia şi politica statelor.

Oare, n'a fost Kant acela care a predicat pacea?...

Si Germania a fost înfrântă şi împărţită în două, locul unde s'a născut Kant, adică în Germania, la Koenigsberg se află astăzi după terminarea războiului (fără însă să se fi încheiat vreo pace) în Polonia, iar vechiul oraş de cultură polonez din partea estică a acestei ţări, Lvov(fostul Lemberg) se află în Rusia sovietică, ca şi teritoriile străvechi româneşti Basarabia şi Nordul Bucovinei.

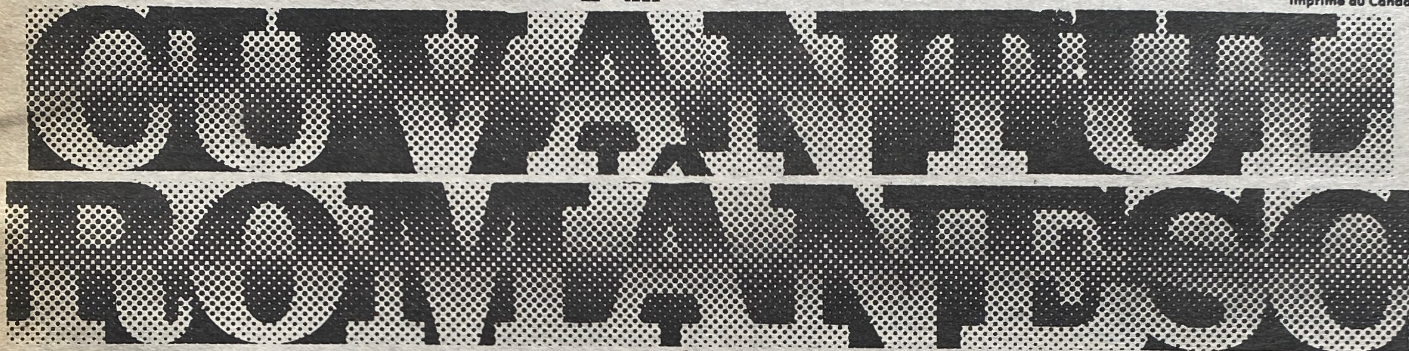
Dar, Germania a reînviat din moloz şi cenuşă ca pasărea Phoenix, treptat, treptat, în timp de 40 de ani, iar acest fenomen se datorează numai spiritului poporului german, inventiv, creator şi disciplinat.

Dar, chiar dacă Germania ar fi fost ştearsă de pe faţa pământului, cum doreau unii să fie, nimeni şi nimic nu putea să-i

Continuare în pag. 4

ISSN
0705-8365

Printed in Canada
Imprimé au Canada

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 11 Nr. 125 -SEPTEMBRIE 1986- PUBLICAŢIE LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

FACTORUL CONDIŢIA SUFLETEASCĂ

Eugen BÂRSAN

Oare câţi din exil vor putea zice, că nu ştiu ce-i pustiul. Mizerabila stare sufletească cu gânduri care în chip nepotolit se'nvârt ca o roată pe osie, în căutarea alinărilor jinduite.

Cine nu ştie, să se apropie de Ion, Gheorghe sau Nicolae, din masa refugiaţilor mai noi, şi să-i întrebe: cum te simţi, măi frate, Române? Si, va afla. De fapt o simplă întrebare, care poate avea valoare de aur pentru cel întrebat, căci el simte în ea o comunicare cu cineva în pustiul sufletesc creat de o apăsătoare singurătate.

O întrebare care ne apropie de realităţi şi ne duce la lămurirea unui lucru pe care-l trecem prea uşor cu vederea. Căci atunci când ne gândim la un exil mai puternic şi la o acţiune românească sau alta, nu suntem deloc cu "picioarele pe pământ" dacă nu luăm în considerare şi condiţia sufletească a omului. Felul în care cineva se simte, e un lucru esenţial în tot ceea ce el face sau nu face. Trebue să ne fie deci clar, că simţirea e un factor de bază al realizărilor şi ca atare un element de care ar trebui să fim preocupaţi mai îndeaproape. Si anume în măsura în care ea e slabă, să ne dăm toată silinţa s'o ajutăm să devină mai bună.

In chip obişnuit când ridicăm glasul în viaţa naţională, socotim că pentru a pune ceva în mişcare, ca soluţii la problemele pe care le avem în vedere, e suficient să lansăm chemări şi programe. Din păcate, nu-i suficient. Pentrucă realitatea ne arată, că în timp ce chemările sau programele pot avea cele mai majore valori, ele sunt în ultimă instanţă condiţionate de participarea omului care e prevăzut să le fie stâlp. De inima bună sau rea a lui Ion, Gheorghe şi Nicolae, care sunt poporul.

Pustiul sufletesc din masa refugiaţilor e enorm de mare. Dar, pe cât este de mare, el poate fi remediat prin atenţie şi comunicare. O întindere de mână şi o vorbă cu adevărat frăţească, pot genera simţirea liniştitoare că, în lumea pribegiei în care ne aflăm, nu suntem singuri, ci o familie. Si este de neînchipuit că am putea ajunge a fi o familie, fără comunicare între noi. Comunicarea e fluidul spiritului de familie românească.

A curma criza de comunicare înseamnă, deci, mai mult decât a uşura oftatul pustiului singurătăţii căci într'un contact frăţesc zace mult. El e mediul cald de strângere laolaltă în matca vie de comuniune

Continuare în pag.3

MARX MORT, TRĂIASCĂ MARXISMUL

George BRANA

Un eseist francez a publicat acum vreo zece ani o carte întitulată "Moartea lui Marx". După aceea altul a replicat: "Marx e mort, marxismul e bine sănătos". De-atunci se ţin lanţ constatările declinului politic al comunismului din Occident. Dar nici vorbă, comunismul operează intens şi eficient mai departe, doar că a renunţat la speranţa de-a lua puterea prin alegeri, aşa că a ales calea subversiunii, terorismului, a infiltrărilor de tot felul, ajutat de imbecilii utili de tot felul, de care este plin Occidentul. In Statele Unite nu exista un partid comunist legal, dar comuniştii au influenţat masiv pe Roosevelt care nu voia decât împărţirea lumii, fie chiar cu dracul în persoană. Comunismul occidental uzează şi abuzează de minorităţi "explozive", ca în Irlanda, Spania, Franţa, Germania Occidentală, în Italia fiind pentru moment pus cu botul pe labe.

Cât priveşte ţările comunismului real din Rusia şi ţările satelite, marxismul e ţinut cu ghiarele şi cu dinţii, pentrucă el oferă singura posibilitate de-a ţine în frâu şi a constrânge cu toată ferocitatea toţi Zombii, cu care pe bază de IDEOLOGIE absolută, fac tot ce vor zbirii dela Varşovia, Bucureşti, Praga, Sofia. Pentru moment au lăsat-o economic mai moale la Budapesta, şi vom vedea de ce.

Intr'adevăr un preopinent fie de rea credinţă fie insuficient în alte privinţe, ar putea spune: "bine, bine, dar China, cu fericirea ţăranilor, dar Ungaria cu gulaş-marxismul? "China, mai întâi, este pentru Soviete un fel de "călcâi al lui Achile", de proporţii planetare, în sfera comunismului global. Subcontinentul China, nu a fost făcut marxist de Soviete, ca sateliţii din Europa, ci a fost marxizat, în versiune chineză de Mao. De aceea prin maoism se petrece în lume o evoluţie comunistă, pe când marxismul pe care se bazează tot comunismul albilor, nu are nici o evoluţie, este fix, şi dă marxiştilor o forţă inepuizabilă prin caracterul lui sofistic şi artificial, fără nici o relaţie organică cu nici un popor. Intrată în sofism şi artificiu, "puterea" absoultă se încheagă mult mai bine, iar datorită mijloacelor tehnice de azi în toate domeniile, o minoritate înarmată cu ele nu mai poate fi niciodată scoasă dela putere. Si această posibilitate este întărită şi de faptul că, în lumea albilor, comunismul se suprapune unor forţe unitare de stat, ceea ce nu era cazul în China. Mao Tse Tung a apărut ca exponent al unei uriaşe voinţe de ajungere la o unitate, la o nouă unitate a unui fost imperiu ajuns în disoluţie totală. China cu Chinezii ei de tot felul, este un bloc al unei mari părţi din umanitate, poate chiar o treime, pe care Ruşii nu pot să-l supună, cu toată înarmarea lor, aşa că marxismul deşi nu e chinez, rămâne totuşi ca un fel de acoperire comună pentru reciproca recunoaştere în vederea coexistenţei fără ciocniri. Chiar aşa, într'un fel indirect, marxismul este eficient, ţinând balanţa între două sisteme absolute, unul marxist pur, altul marxist impur, maoist.

Ungaria, minusculă cum e, are pentru Soviete o deosebită importanţă. Nu vrem să anticipăm nimic, dar avem certitudinea că această Ungarie este o piesă foarte utilă Sovietelor, pentru nişte viitoare "afaceri", deloc frumoase, cu Occidentul. Cum s'au mai făcut, la Yalta, Teheran, Potsdam. Românii şi-au făcut iluzia, vrem să spunem nişte Români, unii, nu câinii ideologiei care deţin puterea în R.S.R., că România ar fi putut ajunge o piesă importantă pentru o viitoare afacere între Est şi Vest. Dar comuniştii din România au fost prea primitivi, prea fundamental inculţi, prea aserviţi stăpânului, ca să jungă la ceea ce s'ar chema "o politică". Pasivitatea totală a populaţiei româneşti a avut şi ea rolul ei negativ, dar înainte de-a acuza populaţia trebue să acuzăm condeierii slugarnici, care au avut şi exemplul rău al celor din generaţia primului război mondial, ca Arghezi şi ataţia. Aşa că ceea ce trebuia să facă Românii în vederea unei viitoare afaceri Est-Vest, au făcut Ungurii, începând cu explozia din 1956. Vaga încercare de comunism mai naţional-politic a câte vreunuia, ca Maurer, a fost retezată de disperaţii primitivi ai puterii slugarnice până la trecerea de orice limită faţă de stăpânul din Răsărit. Dar, diabolic, Românii au fost păcăliţi, mulţi dintre ei sperând o "politică."

Un Român liber, luându-l entuziasmul pe dinainte, spunea că Ceauşescu e mai întâi român, că nu dă cinci parale pe marxism. Adevărul este, cum ar zice alt cetăţean liber, "la din contra". Acest Ceauşescu nu este un Român şi crede orb că marxismul care l-a făcut împărat, din nimic, este singurul lui sprijin. Si nu se înşală deloc. E destul de viclean ca să ştie, că fără marxism, el însuşi nu ar mai putea să-şi justifice în nici un fel existenţa.

Fără marxism şi potenţarea lui maximă prin leninism, nu poate exista un comunism imperialist, pentrucă în el este baza puterii mondiale sovietice, dela Riga la Havana, dela Bucureşti la Adis-Abeba, şi aşa mai departe. Strategic s'a renunţat la cucerirea comunistă a societăţilor din Europa Occidentală sau America, prin câştigarea de simpatie, prin demagogie şi legalitate formală, şi s'a trecut la teroare, la IRA,

Continuare în pag.3

editorial

ADUNAREA AD-HOC DELA CÂMPUL ROMÂNESC

La Câmpul Românesc, în anul acesta, mai mult decât în anii trecuţi, s'a observat o intensitate deosebită a sentimentelor româneşti, a dorinţei de a trece la realizări concrete, de a duce la bun sfârşit proiecte majore în sprijinul cauzelor naţionale. Este adevărat că a fost şi tineret mai mult şi că doi dintre preoţii care au vorbit au pus accentul pe suferinţa umană, pe tragedia omenească din sclavia comunismului, ceea ce a impresionat pe cei prezenţi.

A fost însă şi altceva. A fost dorinţa profundă de a se da un riviriment exilului, continuând acţiunile româneşti începute cu întâlnirile dela Frankfurt şi Paris şi continuate cu "spiritul dela Soultzmatt", acel al unităţii şi demnităţii româneşti. O acţiune spontană de a adera la chemările mari ale unor idealuri morale, şi de a răspunde unor imperative de moment. Aşa s'a ajuns din această spontaneitate românească, să se constituie o Adunare Ad-hoc, în care să se formuleze un act de prezenţă, şi o chemare către ceilalţi, de pretutindeni, care simt româneşte, să ne strângem laolaltă, ca să mărturisim crezurile noastre, identitatea noastră românească, cu trecutul impresionant şi cu viziunea unor împliniri măreţe în viitor, poruncite de cei ce au murit şi de cei ce au fost strămoşii existenţei naţionale româneşti.

Nu s'au ales preşedinţi şi nu s'au făcut comitete, nu se vizează să se facă organizaţii, asociaţii sau formaţii politice. S'au deschis sufletele şi cugetele pentru a da expresie dorurilor, gândurilor şi visurilor româneşti, ca pe vremuri, într'o Adunare Ad-hoc. Si s'a lansat o chemare către cei bine-voitori şi luptători, ca să se ştie unde suntem, ce facem şi ce visuri ne frământă. Totul legat de ţara în care ne-am născut, legat de neamul românesc şi de drepturile lui de libertate, independenţă şi manifestare creatoare în lume şi istorie.

La Câmpul Românesc s'a definit o stare de fapt, o stare de spirit, o expresie directă a unei conştiinţe naţionale, ca semn că exilul românesc este puternic, sănătos şi dinamic, pe aceste meleaguri, şi, din ştirea noastră aceeaşi tărie se manifestă şi în alte zone geografice ale Românilor rupţi din ţara lor, strivită azi de o robie cumplită, străină de sufletul şi credinţa poporului carpatic.

De aceea, azi venim şi facem chemare să ne strângem unii cu alţii în jurul ideii naţionale şi a marilor înfăptuiri din trecut şi să arătăm prezenţa noastră în istorie, să menţinem trează conştiinţa românească, căci acesta este rostul exilului, ca instrument de luptă naţională. Exilul românesc este o valoare naţională, morală, juridică şi istorică. Este un vehicul spiritual, de afirmare şi promovare, la înaltă tensiune, a unei existenţe istorice. Exilul este o tensiune spirituală permanentă, prin care un neam, un popor, un stat şi o cultură îşi asigură supravieţuirea, în condiţiuni de libertate.

Poruncile exilului românesc vin din străfundurile istoriei şi ale mormintelor, din cerurile jertfelnicilor şi din începuturuile neamului. Ele vin din fântânile adânci ale subconştientului românesc. Aceste prounci ne călăuzesc în viaţa noastră şi numai lor ne supunem, căci ne îndrumează spre lumi şi zori mai luminoase şi mai bine.

Citiţi Chemarea celor dela Câmpul Românesc şi cumpăniţi în cugetele voastre direcţiile viitorului românesc; ca să găsim calea de a fi împreună, în lupta ce o ducem pentru neamul şi ţara românească. Si, daţi-ne un semn de viaţă, prin adeziuni spontane şi sănătoase.

George BĂLAŞU

DELA GORBACIOV CITIRE

—— N. STOIA ——

Una dintre ambiţiile ascunse ale dictatorilor comunişti este ca scrierile lor să fie "literă de evanghelie", aplicată forţat de armata partidului. Ceea ce a mers pentru Lenin, Stalin sau Mao-Tze-Tung s'a cam demonetizat prin epigoni ca Ceauşescu, a cărui tematică principală desprinsă din cuvântări înşirate în volume e îngrijirea mai bună şi mai ieftină a vacilor ca să dea spor de lapte ori altele de această natură. A apărut acum la orizontul politicii lumii anilor '80 şi poate până după anul 2000 Gorbaciov, care impune o atenţie mărită.

Omul acesta dispune în egală măsură cu Stalin de abilitate şi şiretenie. Rămâne de văzut dacă similitudinile nu merg mai departe.

Deosebirea evidentă este că primul n'a trăit în epoca televiziunii, care modifică radical tabla de şah. O fugară apariţie pe micul ecran, prinsă de ziarişti pe durata unei frânturi de declaraţie pe care nici nu e nevoie s'o înţelegi ori reţii, dezvăluie mai mult cât poţi alege din citirea unui întreg volum de "Opere" despre mintea ascunsă după frazeologie. "Ce-i poate pielea" descifrezi observându-i atitudinea fizică, expresia facială, inflexiunile vocii - într'un cuvânt- acel "body language" care nu minte. Omul sub reflectoare şi captat de obiectivele televiziunii, devine carte deschisă pentru fiecare dintre noi privitorii. Ce anume vorbeşte n'are absolut nici o importanţă, deoarece ce-i iese pe gură nu e decât o mâncare regurgitată şi pregătită de echipe de ideologi, experţi şi P.R. specialişti. Chiar când se rosteşte un adevăr, rostul e tot decepţia aşa ca în anecdota cu cei doi voiajori care băteau Brăila şi Galaţi, concurându-se. Poanta:

-"Minţi, spunându-mi că mergi la Galaţi pentruca eu să cred că de fapt tu mergi la Brăila. Dar eu ştiu, că tu mergi la Galaţi!"

Aşa fiind, sperând că cititorii vor dezvolta ei înşişi acest sport al observării evoluţiei lui Gorbaciov la televizor, iată câteva mostre de mesagii descifrate:

-In vizită, cu soţia sa, în Europa de Vest numitul dialoghează cu marele public şi e perfect servit de către ziarişti. Naivilor, parcă le zice, eu vă cunosc şi ştiu să joc cărţile voastre; deocamdată, scoateţi-vă din cap că noi poporul sovietic şi ai lui conducători, am fi cu ceva mai prejos de voi, inclusiv în moda vestimentară, maniere, zâmbete. Oferta mea e clară: nu vă amestecaţi în bucătăria noastră în care-i tocăm pe disidenţi ori opărim pe cei din Afganistan, pentruca în schimb să vă dau un răgaz de terorism la voi acasă, asta până la criza majoră când e dreptul nostru să intervenim. Totodată, continuaţi să ne furnizaţi frânghiile de care a vorbit Lenin.

- La conferinţa dela nivel înalt: "Intre noi doi fie spus, eu te privesc ca pe un părinte, fiind gata să primesc sfaturi; doar întelege că's pe muchie de cuţit, într'o parte masele agitate cerând schimbare, de cealaltă aparatul care pretinde statu quo. Nu-mi place să fiu un al doilea Brejnev, însă, nici s'o păţesc ca Hrusciov. Dă-mi răgaz, ajută-mă ...şi o să fie bine...pentru amândoi". (In gând: -"Ce -am să-l duc eu de nas pe bătrânul ăsta!")

- La reîntoarcere dând raportul în faţa politbiroului:-"Tovarăşi, i-am dus pe capitalişti, doar că efectele favorabile au să vină treptat căci bătrânul e cam încăpăţânat. Insă n'aveţi grije! Si nici să nu credeţi c'aş fi făcut vreo concesie; devotamentul meu pentru cauza comunismului e...stânca Gibraltarului."

- După dezastrul dela Cernobil:-"Recunosc, am intrat în panică şi am încurcat total lucrurile. Vina principală e condiţionarea noastră a activiştilor de partid: anume de a da indicaţii, fără a ne pricepe şi contând, că oricând aruncăm răspunderea pe specialişti. De unde era să ştiu eu, amploarea dezastrului? Poate ar fi trebuit să folosesc momentul dezastrului şi să mă descotorosesc sângeros de potenţialii adversari. Nefăcându-o, m'aştept să apreciaţi moderaţia mea. Ulterior am să dau eu cu barda în câţiva mai mărunţi - ştabii cei mari să fie liniştiţi."

Reflectând şi eu, îmi dau seama că mă aflu pe un fir tradiţional istoric. Neamul nostru a avut parte de atâtea lichele conducătoare ale căror maşinaţiuni trebuiau a fi desluşite după cele mai diverse şi mai neaşteptate semne. De pildă de murea domnul fanariot, familia tăinuia ştirea petruca concesionarii strângerii birurilor să vină la matcă şi să nu o ia într'altă parte. De asemenea trebuiau făcute bagajele.

Nărozimea nu era proastă: pândea în jurul palatului neslăbind din ochi coşul ce da în camera domnului care bolea. Când fumul dela acel coş înceta, devenea clar că Moartea sosise şi că de acuma se încerca să se amâne miasma cadavrului.

Aşa şi noi, în era televiziunii şi a laser-ului, ne reîntoarcem la cititul în semne, când simţim că presa e doctorită şi că de acuma se încerca să se amâne miasma cadavrului.

Aşa şi noi, în era televiziunii şi a laser-ului, ne reîntoarcem la cititul în semne, când simţim că presa e doctorită şi că "nu mai poţi întoarce căruţa" de de-alde experţi Madison Avenue, care ne modelează viziunea. Si, hop şi Moscova acuma, pretinzând să fie la egal.

CĂTRE REDACŢIE

* ROMANIA - ...Despre România, pot spune că totul este pierdut. Din ce-a fost odată, n'a mai rămas nimic, decât politica domnului Nicu care n'are de gând să dea în primire. Inainte să plec din ţară, se înfiinţaseră microcantine, iar blocurile noi construite erau fără bucătării. Toată lumea - la gamelă. Aşa vede el comunismul şi România multilateral dezvoltată. Unt, lapte, carne, ouă, pâine, făină, zahăr, şi ulei pe cartelă. De exemplu, raţia pentru o persoană: 1/2 pachet unt, 2 kg. carne (nu întotdeauna), 10 ouă, 1 kg făină, 1 kg. zahăr, 3/4 l ulei pe lună, 300 g pâine pe zi; cam atât, să nu cumva să-i crească Românului colesterolul, să-i dezvolte memoria... In întreprinderi s'a aplicat formula acordului global - toţi o apă şi-un pământ. Lunar se fac reduceri de posturi, deci automat de personal, iar dacă în 3 luni nu găseşti alt loc de muncă, te încadrează la art. 153, viaţă parazitară, şi te condamnă la 1 an şi 6 luni, închisoare la locul de muncă. Locul de muncă este la noul canal Bucureşti-Giurgiu, pe care Ceauşescu îl pregăteşte pentru când îşi va cumpăra miraculosul iaht.

Despre locuitorii dela sate: în fiecare an trebue să predea statului 300 de ouă, dacă vor să-şi primească raţia de alimente, care pe persoană, este jumătate din cantităţile arătate mai sus.

Pe garduri şi pe şosele apare scris "jos Ceauşescu", lumea se revoltă, dar nu pentru mult timp, deoarece s'au mărit salariile la securitate - un colonel are 12.000 lei- şi normal că-şi face meseria, iar închisorile sunt pline; ţi-e frică să mai vorbeşti, căci nu ştii cu cine...

X. Y.

*BENALMADENA, SPANIA - Trebuind să ne mutăm într'o locuinţă mai puţin pretenţioasă, care nu cere atâta muncă de întreţinere, am hotărît, cu părere de rău, să vindem Casa Luz (Casa Luminii). E o aşezare ideală, aşa cum am descris-o într'una din poemele mele spaniole. Am prefera să o trecem unei familii de Români...

Vă doresc multă sănătate tuturor...

Alexandru GREGORIAN

*WORCESTER, STATELE UNITE - Sunt scriitorul Jean Nedelcu din Constanţa, venit în vizită la fiul meu Dan Nedelcu din Worcester, Statele Unite. Nu sunt comunist şi n'am fost înscris decât în Partidul Social Democrat condus de regretatul C-tin Titel Petrescu. In ţară, am publicat două romane: Arde marea şi Clandestin la bord, plus unele colaborări la ziarele Scînteia, Dobrogea Nouă şi revista Tomis; celelalte romane: Leacul miraculos, Nimfa de pe iahtul Taifun, Prin apele Extremului Orient şi Pe cheul Marsiliei, încredinţate editurilor, n'au avut şansa să vadă lumina tiparului din cauza celor dela cenzură din ţara unde numai există cenzură. Ticăloasă minciună lansată de conducerea comunistă, conducere care-şi începe ticăloşiile cu prima minciună din vocabularul ideologiei comuniste, cuvântul "tovarăş". Cei care au trăit în România zisă "socialistă" cred că-mi vor da dreptate. Acum e o datorie de conştiinţă să pun pe hârtie ceea ce trebue pus. Deocamdată, vă expediez cele trei schiţe scrise aici, în America. Schiţa numărul unu e intitulată "Celui mai iubit fiu al..."; schiţa numărul doi e intitulată "Tot celui mai...", iar schiţa numărul trei e intitulată "Ctitorul copilăriei noastre fericite".

Dacă aceste schiţe vor interesa ziarul Cuvântul Românesc, un ziar din care n'am citit decât un singur exemplar şi îl consider a fi un ziar de înaltă ţinută morală din care se simte totuşi, lipsa unei pagini literare, voi încerca să pun pe hârtie şi zguduitoarea poveste născută din adevăr şi suferinţă trăită de amicul meu Alexandru Lazăr, cel care şi-a petrecut mulţi ani din viaţă în temniţele regimului comunist român. Cred că aţi auzit de acest erou al neamului românesc, care a îndrăznit să-l înfrunte pe "eroul eroilor" născut la Scorniceşti. Sunt pagini scrise de mâna lui, un fel de mărturisiri ce merită să fie cunoscute de cei de azi şi de ceilalţi de mâine. Si asta, ca să nu se creadă că Românul îndură dictatura şi tace. Nu, nu tot Românul tace. Mai sunt oameni care luptă şi nu aşteaptă ca Dumnezeu să-l cheme în împărăţia lui pe satrapul Ceauşescu. Puţini, e drept, dar sunt. Cu atât mai mult este necesar să fie cunoscuţi de Românii din exil, şi, prin ei, poate şi de cei din ţară. Neamul românesc n'a fost otrăvit de minciunile sforăitoare ale presei de partid. El ştie să lupte ascuns, să facă haz de necaz, să lăţească zvonul şi, pentru a urma pilda celor ca preotul Gheorghe Calciu, scriitorul Dorel Tudoran, inginerul Radu Filipescu, muncitorul Alexandru Lazăr şi alţii, e necesar ca amănuntele acţiunilor lor să fie cunoscute pretutindeni. Acest lucru revine ziarelor româneşti din lumea liberă, ziare care totuşi pătrund în ţară.

Jean NEDELCU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOSTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că -REDACŢIA ACESTUI ZIAR- nu împărtăşeşte totdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Second Class Mail Registration Number 4133

Situația la Freiburg

ÎNTRE INDEPENDENȚĂ ȘI COLABORAȚIONISM

—D.C. AMZAR—

Iată alternativa, în fața căreia se va găsi Adunarea Generală a Institutului Român din Freiburg la începutul lui Octombrie. Adunarea va fi din nou împărțită în cele două grupări: una va pleda pentru independență cu sau, la nevoie, fără subvenții; cealaltă pentru continuarea activității din ultimii ani "cu fața la Răsărit" și un program inofensiv în raport cu gravitatea situației din țară. Care din cele două grupări va obține majoritatea voturilor?

Susținătorii colaboraționismului se vor bucura și mai departe de sprijinul autorităților germane care le acordă subvențiile, dar în acest punct se pune întrebarea: pe care articol din Statutul celor două instituții s'a bazat conducerea aleasă "pe viață", când a invitat la adunarea din Aprilie pe cei trei reprezentanți ai țării-gazdă, invitație pe care va repeta-o desigur cu ocazia adunării din Octombrie! - problemă care-ar fi trebuit clarificată la deschiderea ședinței de către cei care au introdus această inovație!

Statutul din 19 Septembrie 1970 prevede într'adevăr "Dreptul de codecizie (așa se redau în românește termenii germani: Mitbestimmung și Mitspracherecht!) al R.F. Germania", dar acest "drept" se referă numai la următoarele cazuri: 1. "averea Asociației", 2. "mutarea în altă localitate și 3. "desființarea Asociației". Alegerea unui nou director al celor două instituții nu intră deci în prevederile statutului.

Acest caz este reglementat de 5 II 3: "Adunarea generală alege pentru o perioadă de trei ani pe director. Ea fixează obligațiile sale de muncă și stabilește remunerarea sa printr'un contract de muncă". (Folosirea pronumelor posesive: sale și sa, inutile în română, denotă că textul a fost tradus din germană!) Nici un cuvânt despre "dreptul de codecizie" al R.F. Germania în legătură cu alegerea unui nou director! In schimb paragraful continuă, (tot traducând din germană): "O excepție față de hotărîrea acestui Statut o face Dl. V. Mihăilescu care(...) a fost ales pe viață" - fără să se precizeze la ce dată!

Prezența reprezentanților celor două ministere de Interne dela Bonn și Stuttgart și a romanistului dela Universitatea din Heidelberg se datorește deci unei inițiative ad-hoc din partea președenției "pe viață" cu scopul de a influența - prin intimidare! - adunarea generală, pentruca aceasta să aleagă ca nou director pe candidatul "ales a priori" și recomandat călduros și insistent de romanistul specialist în limba, literatura și cultura română.

Urmarea a fost că majoritatea absolută a adunării nu s'a lăsat intimidată de această manevră, preferând să rămână la vechea decizie a conducerii "pe viață", care, cu aproape 6 ani înainte, angajase un candidat cu scopul ca, după o ucenicie de un an sau doi, să-i urmeze la conducerea Institutului și Bibliotecii. Această schimbare de poziție, după aproape 6 ani, din partea conducerii "pe viață", a făcut o impresie penibilă la cea mai mare parte din membrii Institutului, care și-au dat seama că "Directorul pe viață", la vârsta de aproape 80 de ani, a căzut într'o adevărată dilemă: ori s'a înșelat din capul locului asupra eventualului succesor, ori i-au trebuit aproape 6 ani până să-și dea seama că persoana acceptată nu îndeplinește condițiile unui viitor director de bibliotecă dublată de un institut de cercetări. Si'ntr'un caz și în altul impresia rămâne aceeași: ori senilitate precoce, ori victimă a unui anturaj interesat! Astfel stând lucrurile, nu e de mirare că majoritatea adunării și-a pierdut încrederea în capacitatea de apreciere și decizie a directorului-fondator. Așa se explică reacțiunea majorității că, în locul "dreptului de veto", pe care acesta i l-a solicitat, aceeași majoritate i-a răspuns cu un "vot de blam"!

Viitoarea adunare generală, de data aceasta ordinară, se va vedea confruntată din nou cu pretenția "monarhiei absolute" dela conducerea Institutului-Bibliotecă: de a reveni asupra hotărîrii dela 12 Aprilie, pentru a accepta ca director pe candidatul "ales" a priori de directorul octogenar și consoartă și recomandat de înalta treime. Dar dacă soluția BIDIAN trebue să însemne, după concepția oficială, "Independență fără subvenții", alternativa MEHEDINTU reprezintă "Subvenții fără independență", deci colaboraționism - wie gehabt! Nici una, nici alta nu corespunde scopului inițial al Bibliotecii și cu atât mai puțin Institutului, a cărui funcțiune nu poate fi decât aceea de a înregistra stările de lucruri din țară și a urmări evoluția situației internaționale cu scopul de a întrevedea șansele de normalizare prin revenirea la LIBERTATE în interior și la INDEPENDENTA reală în relațiile internaționale. Prin activitatea sa Institutul, cu Biblioteca lui, trebue să contribuie și la elucidarea responsabilităților în materie de schimbări teritoriale la discreția marilor puteri, cu cinismul lor procentual, dar pe seama națiunilor mici și mijlocii, cărora le revine, în toată istoria universală, numai rolul de cobai politici.

Pentru a-și putea îndeplini o astfel de misiune, Institutul și Biblioteca au nevoie de independență nu numai financiară, ci și științifică, aceasta fiind singura bază sigură pentru o instituție românească, dacă vrea să-și merite numele ce și l-a dat. Sigur este și faptul că, din cotizațiile membrilor, chiar dacă toți ar dispune de o situație materială care să depășească minimum de existență pentru ei și familiile lor, Institutul nu-și poate asigura existența la nivelul preconizat. Un sprijin din afară va fi absolut necesar. Un alt romanist și prieten al țării și neamului nostru, cu care am discutat "Situația dela Freiburg", mi-a confirmat că, fără un sprijin din partea statului, nici institutele similare germane nu și-ar avea asigurate existența și buna funcționare. Va trebui găsit și în cazul Institutului Român de Cercetări un "compromis", acceptabil pentru ambele părți, pentru a-i asigura existența și activitatea necesară.

FACTORUL CONDIȚIA SUFLETEASCĂ

Urmare din pag.1

națională. Si pe cât vom fi mai adunați de pe pozițiile singuratice de pustiuri sufletești, pe atât ne vom simți mai bine, mai tari și mai aplecați spre împlinirea resturilor comune pe care le avem. O bună simțire, individuală și de grup național, ne poartă pașii în raza spiritului de fapte și de împliniri.

Dacă-i dai omului atenția cuvenită, el e mai bun, mai producător. Comunicarea și înfrățirea sunt și rămân o cheie a unității, care face puterea.

Exilul nu va reuși să se ridice de unde este și să devină ceea ce trebue să fie, decât în măsura în care poate crește în elan. Ii trebue aripi de vultur și o inimă bună și tare. O mai bună comunicare între noi - la toate nivelurile - întărește condiția sufletească, ducând la aripile și la inima care trebue să ne poarte spre obiectiv. Iar acesta, e clar: eliberarea României.

In zilele de-acum, lupta pentru obiectivul liberarea României este condiția românității fiecăruia dintre noi. Sunt zilele unui alt timp de "Deșteaptă-te, Române."

Este exilul capabil să răspundă acestei chemări istorice? Nu trebue să ne îndoim deloc de acest lucru. Căci în ciuda grelelor condiții sufletești, și totodată și în ciuda tuturor mașinațiilor adverse de pe marginea lor, operate de intriganți, sabotori și agenți de influență cu miros odios de "Coloana a cincea", ceea ce la urma urmei prevalează e bunul simț național.

Eugen BÂRSAN

Noul asalt al dezinformatorilor

POLOLOGHIE CU APĂ DE PLOAIE

Agenții trimiși cu misiunea ca să înlocuiască defunctul ziar comunist "Dreptatea", caută să ne convingă că regimul din București divinizează Constituția și că însuși Conducătorul Suprem, când dă cu boii prin livadă, este silit să-și retragă decretele anti-constituționale.

Ei vor să ne asigure că securiștii, la anchetele nocturne din beciurile poliției, întrebuințează Codul manierelor elegante, respectă cu evalvie articolele din Mama legilor și-ți oferă țigarete Kent.

Să vedem cum e respectată Constituția pe care tov. Ceaușescu o pune noaptea sub pernă:

"ARTICOLUL 30: Libertatea conștiinței este garantată tuturor cetățenilor Republicii Socialiste România."

"Oricine este liber să împărtășească sau nu o credință religioasă. Libertatea exercitării cultului religios este garantată..."

Cât de "garantate" sunt drepturile religioase și conștiința cetățenilor ne-o spun preoții din închisori, bisericile dărâmate, ca să nu mai reamintim de suprimarea Bisericii Unite.

Un alt exemplu:

"ARTICOLUL 33: Secretul corespondenței și al convorbirilor telefonice este garantat".

Numai acela care n'a scris și n'a vorbit la telefon în țară, și cu țara, mai poate crede că există articolul 33 din Constituție.

Solii pestriți ai "noului exil" în loc să dezvăluie suferințele celor din țară și să scrie despre lupta pentru eliberarea neamului, sub motiv că nu-și bagă nasul în "ideologie", ne cântă Nani-nani și ne îndoapă cu povești regale, cititul în stele și câte goluri s'au tras la poartă.

O literatură paravan în dosul căreia se ascund scopurile axei Moscova-București.

Cu condeiele de paradă ținute în pas cu serviciile de dezinformare ale KGB-ului și Securității RSR-iste, scribii-expediați cu bagajele complete și cu surse laterale de existență--ne spun că tot ce stă în calea fericirii multilaterale tovărășești sunt "fasciștii".

Dacă n'ar fi ei, "fasciștii", s'ar realiza planurile cincinale și bostanul ar crește de cinci ori mai mare.

Cine sunt acești "dusmani" feroci ai neamului, ai credinței și ai tradiției, ne spune (înregistrat pe bandă de magnetofon, N.R.) un ziarist englez care a luat acum câțiva ani un interviu tov. Ceaușescu, căruia i-a pus o întrebare neașteptată:

-De ce este arestat părintele Gheorghe Calciu?

După un minut de tăcere, scrâșnind din dinți și de abia stăpânindu-și furia, tovul Prim Ministru, a găsit răspunsul salvator:

--E fascist!!! E fascist!!!

Stroe MOLDOVANU

ERAM ...

undeva, cineva, împărțea pâine
- i-am cerut și eu o pâine
mi-a șoptit să trec mâine;

am trecut dar n'avea pâini
ținea doar un coș în mâini
și mi-a zis să-i torn ciulini;

am plecat - sau mă rugam
întrebam și nu știam
era el - sau eu eram;

am umblat pe la rude și vecini
însă nimenea n'avea ciulini
- cei plecați se pierd sublimi;
. . . .

tăcut, l-am căutat Acolo și Aici
l-am căutat și în cusătură de arnici
părea că s'a desprins pe el, prin semne pe poteci...

Ioan I. MIREA

MARX MORT, TRĂIASCĂ MARXISMUL

Urmare din pag.1

ETA, RAF, ca să se creeze nesiguranță în rândurile populațiilor din democrațiile reale. S'a intrat în faza unui război total ideologic prin niște intelectuali rătăciți și la drept vorbind imbecilizați, militar sovietic, direct în Asia și Africa, și prin infiltrare sovietică în America latină.

Nenorocirea Occidentului, și a lumii, este că sprijinitorii acestei criminale ofensive sunt și o pletoră de sferto-intelectuali, cum se vede mereu la congresele PEN-clubului, în realitate neputincioși ai gândirii din cauza unei feroce avidități de putere, de parvenire. După cum există și unii vechi profesioniști ai politicianismului care din motive misterioase vor să dea cu orice preț Occidentul pe mâna Sovietelor. Aceștia luptă pentru "libertate" susținând vandalismul agresiv de intimidare a populațiilor. Aceștia au făcut din Cernobil un motiv de provocare a panicei, pentru lichidarea economică galopantă a lumii încă libere, în vreme ce Sovietele, duc la Cernobil tineret și bătrânet din Tările Baltice ca să curețe terenul.

Zișii "intelectuali" nu fac însă nici un protest, măcar cât împotriva lui Pinochet. Primejdia, marxismului nu a slăbit deloc, dar nervii ne-marxiștilor, inevitabil, slăbesc mereu.

George BRANA

RESEREUL, CETATEA DURERII

—— Radu DUNĂREANU ——

Dante ar fi trebuit să fie născut Român sau, în orice caz, să fie contemporan cu socialismul multilateral. Versurile lui nu au nimic mistic. Prin mine mergi spre cetatea durerii - se aplică cel mai bine resereului de azi.

Ca turişti (destul de suspecţi) sau pur şi simplu ca să-şi vadă rudele încă în viaţă, unii se mai duc în ţară şi de acolo, venind înapoi, aflăm veşti care sunt din ce în ce mai deprimante.

Sigur că e tragică lipsa de alimentaţie că nu se mai găseşte mai nimic cu excepţia ghiarelor de găină şi a puţinului ce se dă pe cartelă, că patru castraveţi costă 100 de lei (mai mult decât leafa unui muncitor pe o zi!), că raţiile pe cartele sunt derizorii (1/2 kg făină, 1/2 litru ulei pe lună, etc) lista poate fi continuată. Peste toate acestea a venit şi catastrofa radiaţiilor atomice sovietice care a făcut să dispară zarzavaturile proaspete şi laptele - ca fiind contaminate.

Oare o mai fi trăind Geo Bogza cu reportajele lui despre binefacerile sovietice? Cine îşi ia o teză de doctorat despre "claaasicul" Sadoveanu şi a lui lumină care vine dela Răsărit? Arghezi ar fi trebuit să fie în viaţă şi să scrie din nou, cu neruşinarea lui caracteristică, celebra tabletă "Popândăii" în care noi, Românii, eram comparaţi cu vioaiele rozătoare care fug atunci când vrem să le mângâiem. Aşa suntem noi, care muşcăm mâna sovietică şi fugim când ea voia să ne mângâie şi să ne protejeze!

Se mai găseşte oare un la fel de mare lingău şi slugoi ca Zaharia Stancu care, lăudând realizările sovietice protesta vehement când Pasternak era laureat al premiului Noebel ("Pasternak? N'am auzit de Pasternak" se chema scriitura lui dela tineta literară unde era director).

Dar mai ales care e "poziţia partidului" veşnic infailibil "cu privire la" binefacerile atomice sovietice asupra populaţiei ce marşăluieşte flămândă către idealul comunismului?

Partidul şi bălosul preşedinte au totdeauna idei şi păreri "cu privire" la probleme în care nu au de ce îşi băga nasul, dar când e vorba de interesele naţiunii române adusă în pragul nefiinţei, partidul comunist îşi vădeşte încăodată esenţa sa antinaţională.

Mai tragică decât orice este însă starea sufletească a populaţiei din ţară. Copiii din Bucovina şi din unele părţi ale Transilvaniei (unde radiaţiile au fost mai ridicate) sunt realmente bolnavi iar iodul administrat poate eventual diminua efectele asupra tiroidei dar nu influenţează cu nimic alte zeci de efecte dăunătoare. Datorită alimentaţiei aberante numărul de oameni cu tensiune ridicată şi boli cardiace este în continuă creştere într'un ritm alarmant.

Doctorii?

Asta e o altă problemă despre care am mai scris în paginile acestui ziar, arătând că doctorii tac, practicând medicina sclaviei, complăcându-se să vadă sănătatea unui popor calculată şi planificată de către un paranoic retardat.

Acum trebue să mă corectez. In mai puţin de doi ani "şcoala românească" de medicină a involuat şi mai adânc: doctorii nu numai că tac dar încalcă zilnic jurământul lui Hypocrates. Era o glumă veche în Banat cum că spitalul cel nou dela Arad se cheamă 1110 - adică o mie la doctor, suta la soră şi zece la portar. Si asta s'a schimbat. Personalul medical - sub conducerea înţeleaptă a partidului, nu mai ia bani. Dacă eşti bolnav în resere acum sunt mai multe opţiuni:

- mori acasă, în special dacă eşti pensionar;
- îţi cumperi singur medicamentele pentrucă la spital nu ţi se mai dă nimic;
- ca să fii cât de cât tratat trebue să nu mai dai bani, ci cafea (din pachet), ouă, găini, brânză, etc. Este deprimant să auzi despre starea de apatie a populaţiei. Lumea a lăsat orice speranţă!

E mai revoltător însă să vezi apatia colaboraţionistă a ierarhiei bisericii ortodoxe din ţară. Ce fac patriarhul, mitropoliţii şi episcopii? Se vântură, fac diplomaţie "pentru pace".

Citeam recent că o delegaţie română a venit la Washington ca să preseze discret aprobarea din nou a clauzei naţiunii celei mai favorizate. Din delegaţie făcea parte şi o înaltă faţă bisericească, ca să facă propagandă regimului "cu privire la" -dragă doamne- libertatea religioasă din resere.

Se pare că şi la nivel pastoral neruşinarea nu are limite, iar blidul cu lături de linte e mai presus decât cuvântul lui Dumnezeu.

Niciodată n'am putut înţelege cum unii preoţi din Vest pot sluji în biserici controlate de departamentul cultelor al securităţii şi se subordonează unui patriarh care aprobă dărâmarea bisericilor şi arestarea preoţilor. De ce o fac?

Dulce ca mierea trebue să fie gustul trădării...

Ca şi cum nu e destul că pecereul distruge sistematic fiinţa naţională - la propriu - a poporului român, că lumea e înfometată, umilită, înrăită, fără speranţă, mai apar şi hienele, profitorii. In fiţuici tipărite în limba strămoşilor citesc anunţuri publicitare favorabile resereului. Veniţi şi vizitaţi resereul, rai turistic! Cumpăraţi aşa şi pe dincolo, faceţi ghişeft mare!

Cine îi plăteşte oare pe aceşti urmaşi ai publiciştilor de pe Sărindar cu memorie scurtă şi cu suflet de Iscariotean?

Nu e de ajuns foamea. Trebuia să apară şi "firme de comerţ", care te jecmănesc de dolari ca să-ţi ajuţi cum poţi pe cei înfometaţi, lăsaţi în urmă. Si nu ai ce face, plăteşti.

Si uite aşa, cerc după cerc, ne înfundăm în infernul dantesc al resereului. Unde sunt însă "luminătorii poporului", intelectualii? Unde să fie: înregimentaţi cuminte în rândurile partidului scump şi drag, măi frate, sub conducerea înţeleaptă a lui Făt Frumos Academicus.

In aceste condiţii nu înţeleg cum unii intelectuali pot colabora, chiar şi cultural cu regimul de ocupaţie, cum preoţii pot servi sub egida patriarhului securităţii, cum unii pot publica reclame folositoare regimului, ca să nu mai spunem că diplomaţii reserişti, vânturându-se prin diferite locuri, găsesc găzduire la Românii "stabiliţi în străinătate".

Sunt întrebări la care mi-e frică să le dau răspuns.

Iar atâta timp cât aceste întrebări apar şi încă sunt, drama neamului nostru este fără sfârşit, până la sfârşitul complet al neamului.

SECRETUL TĂCERII

Am privit o lumânare arzând
Si am crezut că găsisem
Secretul tăcerii-lungi şi triste...

Pentru sufletul oamenilor
Care nu mai sunt printre noi
Aprindem lumânări
Fără să ştim ce facem
Pentru sufletul celor de lângă noi

Am căzut fără să ştiu
Mă afund în mine
Nu mai pot ieşi
Si-atunci aprind o lumânare...

Anca PAVLON-OTETELEŞANU

IDEAL ŞI UMANITTE

Urmare din pag.1

dea la o parte valorile ei nemuritoare, în toate domeniile.

Muzica lui Bach ori Beethoven se va auzi peste veacuri, pe întreg globul nostru terestru. Filosofia germană a lui Kant, Fichte, Hegel, Schopenhauer ori Nietzsche, reprezintă profunzimea unui popor care gândeşte şi crează în favoarea întregii lumi.

"Faust" al lui Goethe ori poemele lui Hoelderlin cutreeră lumea, neluând în seamă frontiere şi nici un fel de oprelişti, ci numai înţelegere şi pace. Wernher von Braun, unul dintre cei mai de seamă inventatori şi creatori germani din ultimele 5 decenii ale secolului nostru, pune bazele celei mai extraordinare realizări din domeniul tehnico-ştiinţific, prin organizarea şi lansarea în spaţiul cosmic a navelor americane. Prin urmare acesta este poporul german, cu un întreg şir de creatori de geniu şi nu acela al nazismului, de care este acuzat. Cine ar putea să condamne şi să umilească un astfel de popor, pentru greşelile şi crimele politice ale unor obsedaţi de putere?...

Cine ar putea să condamne şi să umilească poporul evreu, că unii la fel de obsedaţi au făcut şi au finanţat comunismul, care a depăşit în fond cu mult ororile nazismului?

Poporul evreu a dat personalităţi proeminente, oameni de cultură şi creatori ca : Mendelssohn-Bartholdy, Einstein, Kafka ori Chagall, personalităţi care sunt înscrise în patrimoniul culturii universale.

Armatele sovietice ale lui Stalin pe unde au trecut au întronat comunismul şi odată cu el teroarea, moartea şi sărăcia, dar poporul rus a fost primul care a suferit şi sufere din cauza comunismului, popor care vine în faţa istoriei lumii cu un Puşkin, cu un Dostoievski, cu un Tolstoi, cu un Ceaikovski, iar astăzi cu un Soljeniţin, demonstrând perenitatea şi forţa creaţiei ruseşti. Poate cineva să condamne acest popor, din mijlocul căruia s'au ridicat astfel de creatori?...

In sfârşit România, cu tot destinul ei dramatic pe care îl are, cu toată distrugerea draconică pe care o suportă din cauza comunismului şi a conducătorilor ei nechemaţi, fără Dumnezeu şi lege, supravieţuieşte prin fiinţa ei naţională şi respiră prin creaţia veşnică a lui Eminescu, pe care îl poartă pretutindeni, prin versurile lui Blaga, prin muzica lui Enescu, prin sculptura lui Brâncuşi, prin monumentala operă despre religia şi miturile popoarelor a lui Mircea Eliade, demonstrându-şi astfel eternitatea, prin forţa de creaţie a neamului său românesc. Poate cineva să aducă vreo învinuire poporului român pentru tragediile care îl apasă din cauza comunismului, care nu are nimic comun cu acest popor care a dăruit lumii astfel de creatori?...

Si dacă multe, foarte multe dintre popoarele lumii supravieţuiesc pe acest pământ, acest lucru se datorează spiritului lor creator, etern, spirit care le călăuzeşte continuu spre înălţare şi frumuseţe, idealul lumii fiind îndreptat spre binele suveran kantian, spre dragostea creştină şi înţelepciune şi nu spre distrugere.

De aceea umanitatea se ridică împotriva a tot ce este străin şi duşman omului, împotriva oricărei ideologii bazată pe diversiune, pe ură şi pe nimicirea fiinţei umane.

Intotdeauna privirea omului se va ridica spre cer, căci numai de acolo poate omul să primească încrederea şi speranţa în viaţă, căci numai prin harul divin, omul poate să fie puternic şi demn, prin iubirea deplină şi prin creaţie omul îşi demonstrează superioritatea lui de om, în adevăratul sens al cuvântului.

Gheorghe RĂDULESCU

SENTIMENTE ŞI INSTITUŢII

—Constantin MACRI—

Tinereţea ne-a fost animată şi încântată de diferite metafore, care în formule lirice sau evocări străbune ne legau şi mai mult de destinul patriei şi de viitorul ei.

A venit maturitatea, şi o teribilă furtună şi dezastru istoric consumat între anii 1938-1945 ne-a îngenunchiat toate speranţele şi ne-a pălmuit toate iluziile şi frumoasele gânduri. Cu rădăcinile tăiate, alergăm prin lume, ca ciulinii pe câmp, păstrând în noi ferecată, sămânţa viitorului, dintr'o germinaţie, care e în firea lucrurilor că va să vină.

Nu ne predăm!, strigăm ca altădată Generalul Moscardo pe Alcazar, deşi îi aveţi ostateci pe fraţii noştri şi-i veţi înjunghia, aşa cum fac de 42 de ani comuniştii în Răsăritul Europei.

Nu ne predăm, şi avem încredere deplină în dreptatea cauzei noastre. Viitorul o va dovedi.

Azi nu mai suntem sentimentalii de altădată ci soldaţii căliţi ai unei lupte pe care istoria, după decenii de rătăciri şi mistificări, a venit prin cei mai autorizaţi şi sinceri martori, dela Orwell la Soljeniţin, să o confirme că a fost şi este singurul drum pe care putem merge în serviciul Omului şi al Adevărului său profund şi specific.

Si atunci când trebue să gândim în concret cum să facem "o ţară ca soarele sfânt de pe cer", evident că în primul rând ne gândim la eliberarea ei de sub dictatura moscovită. Când se va produce această eliberare, care neapărat va veni într'o zi, va fi altă lume decât cea de azi şi vom găsi o altă ţară decât cea pe care am lăsat-o.

Omenirea se va purja de materialismul filosofic şi va redescoperi, urmare marelor traume suferite, sensul sacrului şi nevoia sublimului religios. Nici o ideologie nu va mai fi dominantă. Totala libertate de creaţie, singurul criteriu la baza oricărei scări de valori va fi autenticitatea trăirii unei idei.

După decenii de necredinţă şi tăgadă şi uitare a lui Dumnezeu, blândul şi atotiertătorul Iisus va reveni printre noi, încălzindu-ne cu dragostea Lui de oameni, sufletele noastre obosite. Biserica va redeveni vie, prezentă, autentică, responsabilă, calmă şi luminoasă. Parohiile vor fi unităţi pastorale şi sociale, iradiante de ocrotire şi ajutor pentru toţi dela opincă la vladică, dela copil şi adolescent la cei gârboviţi de ani. Preotul se va încărca de o înaltă, complexă şi sacră misiune. Fiecare biserică va avea şcoala ei catihetică. Efectul catartic al muzicii religioase va trebui impulsionat în toate straturile sociale şi pentru toate vârstele.

Hramurile vor prilejui procesiuni religioase şi mari serbări populare, aureolate de o sinceră mistică religioasă. Creştinismul nostru va trebui să devină militant şi atotcuprinzător. Cu Dumnezeu vom începe şi cu Dumnezeu vom sfârşi orice lucrare şi în primul rând aceea a renaşterii sufletului creştin în populaţia României. Această renaştere creştină românească trebue să fie recuperatoare pentru generaţiile născute sub comunism, pentru ca prin milă, smerenie şi curăţenie să reaprindem candela Invierii promise pentru fiecare om.

A doua instituţie care va trebui refăcută din temelii este şcoala. Scoala ca şi Biserica au fost practic distruse în miezul lor spiritual şi intelectual.

Corupţia, incompetenţa, favoritismul, chiulul, lipsa de orizont al cunoaşterii, au făcut din buna şcoală românească de altădată, care a strălucit prin strădania unui Gheorghe Lazăr, Spiru Haret şi atâţia mari savanţi, cea mai umilă cerşetoare a unui regim comunist condus de diverse Anete sau alţi iluştri necunoscuţi.

Marile licee Sf. Sava, Mânăstirea Dealului, Internat din Iaşi, ca şi celelalte nu mai puţin vestite din mai toate capitalele de judeţ, vor trebui reînfiinţate, redate localurile, restabilite uniformele tradiţionale, specifice, pentru a marca continuitatea şi durata în timp, a unei vârste în care se dospesc idealuri.

Corpul didactic, selectat cu grijă pe criterii de moralitate şi competenţă în primul rând. Selectat, încurajat şi ocrotit în demnitatea şi autonomia lui perfectă faţă de puterea politică.

Scoli tehnice răspândite până în cele mai îndepărtate sate, dotate modern şi în vederea creerii de cadre calificate în toate meseriile, dar în special în cele legate de specificul local şi de resursele economice ce urmează a fi valorificate după cele mai competitive criterii. Nu învăţătura pentru diplomă, ci învăţătura pentru creaţie, aceasta să fie deviza viitorului învăţământ românesc.

Universităţile vor avea o autonomie perfectă iar conducerea lor preluată de cei mai dotaţi şi mai pregătiţi oameni de ştiinţă. O maximă exigenţă în creerea unei autentice intelectualităţi, ceea ce presupune deopotrivă răspundere morală şi pricepere profesională.

"Trădarea intelectualilor" va trebui lăsată în urmă, ca o amintire ruşinoasă.

Cea mai fundamentală reformă care va trebui să fie mâine instituţionalizată, este reforma agrară. Improprietărirea imediată a tuturor sătenilor agricultori cu loturi de 5-10 hectare. Loturi care vor fi declarate prin constituţie inalienabile şi indivizibile, în vederea constituirii unei clase de fermieri agricoli, viticoli, pomicoli etc., dotaţi cu tot instrumentarul modern în vederea unor judicioase exploatări, cu maximum de rentabilitate.

Gândim şi visăm un viitor sat românesc cu fermieri bogaţi, cu gospodării model, cu cinematograf, bibliotecă, cămin cultural, stadioane, muzeu, etc. Evident pentru aceasta trebue bine gândit şi organizat un cuprinzător sistem de credite pentru lumea satelor, o reţea de cooperative de aprovizionare şi desfacere, instituţii care să răspundă sentimentului nostru de fierbinte dragoste pentru satul românesc.

Sat care păstrat ca unitate sentimentală şi tradiţională va trebui adus însă, la un foarte american nivel de civilizaţie. Pentru aceasta nici un sacrificiu nu va fi prea mare. Politic şi economic, este obiectivul numărul unu.

Pentru comerţ şi industrie, liberalismul cel mai desăvârşit. Incurajarea permanentă a investiţiilor pentru a preîntâmpina şi soluţiona şomajul. In acest scop va creşte rolul primăriilor, datorită unei complete descentralizări şi autonomie de gestiune globală pe unitatea geografică şi administrativă, unitate care trebue să devină o realitate vie, complexă, ca un organism armonios dezvoltat pentru absolut toţi locuitorii ei. In viziunea noastră o alegere de primar va fi mai importantă şi mai competitivă decât o alegere pentru Parlament.

O democraţie pluralistă, constituţională, pancreştină şi paneuropeană îşi va ţine la fiecare cinci ani alegeri libere. Idem pentru corporaţiile profesionale, care ca şi sindicatele vor căpăta o mare importanţă în procesul decisional politic, social şi economic, atât pe plan local, cât şi central.

Sindicatele - organizaţii absolut autonome, şi destinate a apăra şi organiza asistenţa socială globală a tuturor salariaţilor. Sindicate pe ramuri de producţie, pe unităţi de muncă, pe unităţi geografice, finanţate deopotrivă de membrii săi, de patronat şi de Stat. Gestiunea independentă a sindicatelor va asigura mişcarea sportivă de masă, case de odihnă, policlinici, ajutoare în caz de nevoi, sub directa conducere a muncitorilor, prin organe proprii, liber alese.

Aceasta ar fi schema, inevitabil parţială, a instituţiilor propuse spre dezbatere, care să răspundă sentimentelor noastre de ieri şi de azi ale unei Românii Noi, renăscute, care va face ca românismul să păşească triumfal în mileniul trei, la braţ cu celelalte ţări surori, din Europa-Unită de mâine.

XXXVIII

Comuniunea **Camelian DEMETRESCU**

La catafalcul Prea Fericitului cu...

"ADMIRAŢIE" TOVĂRĂŞEASCĂ ŞI FĂRĂ REGRETE

—George DRAGU—

A murit Patriarhul Justin Moisescu şi presa partidului i-a dat onorurile meritate.

Stirea (fără fotografie, N.R.) a fost publicată în pag. a 5-a jos ("Rom. Liberă " 01.08.86) sub un articol de mai mare importanţă - "Valorificarea superioară a plantelor textile", deci personalitatea Patriarului a fost clasificată ceva mai jos decât o plantă textilă.

Articolul totuşi a menţionat "In climatul de plină libertate religioasă garantată de Constituţia şi legile ţării, Patriarhul...a desfăşurat o vastă activitate creatoare..."

In nr. din 4 August, "R.L." publică, (tot în pag. a 5-a, tot la coadă şi tot fără fotografie) despre "Funeraliile patriarhului Justin Moisescu"! subliniind: "Consiliul de Stat al RSR-ului" regretă profund pierderea unui "slujitor devotat, care în climatul de deplină libertate religioasă, asigurat şi garantat de Constituţia şi legile ţării a desfăşurat o largă activitate...şi acţionat cu însufleţire câte odată cu caterisire, N.R.) pentruca întregul cler să sprijine consecvent eforturile poporului pentru progres şi bună stare, pentru edificarea României noi, independente şi suverane, pentru promovarea politicii sale de pace, înţelegere şi colaborare între toate naţiunile lumii."

Tov. Ion Cumpănaşu, dela Departamentul de cultură, după ce menţionează că tov. Nic. Ceauşescu, secretar general, etc. a trimis o coroană de flori, repetă şi el meritele Constituţiei, şi calităţile defunctului care "a îndrumat clerul şi credincioşii, ca, beneficiind de largile drepturi şi libertăţi conferite de Constituţie...." să sprijine "făurirea unei Românii moderne, prospere, libere şi independente."

Au mai vorbit, tot despre Constituţie, devotament, pace, independenţă şi altele Teoctis Arapaşu, mitropolitul Moldovei şi Sucevei, precum şi Antonie Plămădeală, mitropolitul Ardealului.

Au luat parte reprezentanţii cultelor religioase din ţară (cele aprobate de guvern, N.R.) precum şi delegaţi din străinătate printre care Mitropolitul Ivanalie din partea Bisericii Ortodoxe Ruse.

Cei doi preoţi, trimişi de Episcopul Victorin ca reprezentanţi ai Episcopiei Misionare din America, n'au fost menţionaţi în ziare.

Inhumarea a avut loc în cripta din catedrala Patriarhiei din Bucureşti.

Nu ştim câte biserici şi mânăstiri s'au clădit sub păstorirea Patriarhului Justin Moisescu, dar avem o listă lungă cu bisericile distruse şi preoţii caterisiţi pentruc'au îndrăznit să-şi apere credinţa.

Zidurile dărâmate ale sfintelor lăcaşuri să-i fie acum ţărâna uşoară.

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

PATRIARHIA ROMÂNĂ ŞI EPISCOPIA DIN AMERICA

— Pr. Richard J. GRABOWSKI —

Gânduri pe marginea unor acuzaţii aduse de "Biserica Mamă" prin ierarhii ei de astăzi, cei sfinţiţi" cu secera şi ciocanul" şi trimişi "în misiune" peste tot pământul.

Episcopia Ortodoxă Română din America, cea veche, dreaptă, liberă şi adevărată - a fost supusă de-a lungul a trei decenii şi jumătate unei întregi game de batjocuri, acuzaţii, ponegriri, încercări de a o distruge, a o da în judecată, a i se întinde o mână de aşa zisă "pace şi împăcare" şi în sfârşit campania de defăimare a conducătorului ei spiritual, înalt Prea Sfinţitul Arhiepiscop Valerian D. Trifa.

Motivele care au făcut pe slugile comunismului din România să atace - pe toate fronturile- această episcopie erau că:

a) era singura organizaţie mare a Românilor din America, unde intrigăria şi sforăriile agenţilor trimişi de Ana Pauker, Gheorghiu-Dej şi Ceauşescu nu au avut succes, şi

b) a fost şi este adevărata reprezentantă a Bisericii Ortodoxe Române, libere şi nesupusă politicii nefaste a perioadei post-belice din România.

In jurul şi la sânul ei s'au adunat clerici şi mireni născuţi în Statele Unite şi Canada din vechii emigranţi veniţi din diferitele provincii româneşti, precum şi cei refugiaţi după războiul al doilea mondial, cei veniţi după eliberarea din închisori, cei fugiţi de groaza comunismului şi cei aduşi prin întregirea familiilor, etc.

Vina noastră, după părerea confraţilor noştri dela diferite Mitropolii, Episcopii şi reviste- a fost şi este aceea că ne-am rupt de Biserica Mamă şi am asumat o autonomie ce lor nu le-a plăcut şi că, bazaţi pe Statutul original de organizare al Episcopiei, am refuzat Episcopi nealeşi de noi şi am "îndrăznit" să ne alegem noi conducătorul spiritual.

Orice discuţie, oficială sau amicală cu reprezentanţii "puterii" dela Bucureşti s'a învârtit în jurul acestei chestiuni şi, de fiecare dată, Românilor din America li s'au făcut ameninţări şi li s'au adresat epitete, care poate sunt acceptabile în limbajul securităţii, dar pe care le-am găsit nepotrivite, venind din gura unui arhiereu "canonic".

Iată că, răsfoind prin publicaţiile oficiale ale Bisericii Ortodoxe Române din România şi citind diferitele articole elogioase publicate cu ocazia centenarului autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române, găsim că anumite acţiuni asemănătoare cu cele pe care Episcopia Ortodoxă Română din America le-a luat, sunt lăudate şi considerate ca "măsuri normale şi fireşti de apărare" în contra amestecului din afară şi "mărturii evidente" ale poziţiei de independenţă a Bisericii româneşti.

La pag. 482 din "Biserica Ortodoxă Română" - Buletinul Oficial al Patriarhiei Române Nr. 5-6 din Mai-Iunie 1985, citim printre altele: "Patriarhia (Constantinopol) şi domnii fanarioţi au încercat în această vreme să impună şi la noi arhierei..., dar s'au lovit de rezistenţa dârză a ierarhilor, a preoţilor şi a credincioşilor". Oare, dacă această rezistenţă este de lăudat, când a făcut-o Biserica din România, dece rezistenţa Românilor din America- atunci când Patriarhia SOV-ROM a căutat să trimită şi ulterior a trimis Episcop ne-ales şi nedorit, - este de condamnat?

Mai departe, citim în aceeaşi pagină: "In aceste împrejurări grele pentru Ortodoxie, Mitropolia Moldovei şi-a reafirmat din nou independenţa, prin convocarea în 1752 a unui sinod....care a reacţionat vehement faţă de încercarea Patriarhiei din Constantinopol... şi a hotărît să nu admită nici pe viitor arhierei străini". Va să zică, Mitropolia Moldovei a avut dreptul să reacţioneze vehement când cei din Constantinopol au vrut să le trimită episcopi "cu sila", dar Românii din America- întruniţi la Congresul din Chicago în 1951 n'au avut dreptul să protesteze acţiunea celor dela Bucureşti, să indice o rupere a legăturilor şi să decidă alegerea unui Episcop- Vicar numai - sperând totuşi în posibilitatea de a convinge pe cei din Bucureşti că au greşit şi lăsând o portiţă deschisă pentru a se găsi o cale paşnică de înţelegere între cei din ţară şi cei din America.

Ceva mai jos, citim în acest articol de documentare: "Cunoscând maturitatea arătată în conducerea de sine ... mai poate oare, cineva să pună la îndoială autocefalia Bisericii româneşti". Deci conducerea de sine e dovadă de maturitate în venirea la autocefalie- dacă e făcută în România. Dar aceeaşi conducere de sine- dacă e făcută în America - de "capitaliştii" liberi care nu acceptă "ucaz" dela Bucureşti, dat de comunişti, este socotită răzvrătire şi trebue pedepsită.

Ni s'a reproşat nouă, Românilor-Americani - că ne-am asumat autonomia şi că, dacă am fi cerut-o, ei, domnii care umblau cu steaua roşie şi cu "cioara vopsită" - zicând că e papagal- ne-ar fi acordat autonomia pretinzând doar o apartinere "canonică", neimportantă şi formală (zic ei) la Patriarhia dela Bucureşti. Ori, tocmai aici era "buba". Depinzând canonic de cei "roşii" dela Bucureşti, episcopul şi preoţii urmau să fie trimişi sau numiţi de "comisarii" în sutană din Dealul Mitropoliei- sub ordinul securităţii externe, iar cei care se găseau în funcţie, urmau să fie transferaţi, suspendaţi ori caterisiţi, dacă nu ascultau de dispoziţiile venite dela "centrul" de stânga.

Dar, când după Unire, s'a proclamat "prin lege, autocefalia..., ferind-o pe viitor de amestecul oricărei autorităţi eclesiastice externe (străine) în treburile ei interne" cum zice articolul, ea este un merit. Deci, Românii din România făceau bine când îşi proclamează ei înşişi autocefalia, dar noi, cei din America, facem rău când vrem să rămânem independenţi de cei care din fraţi deveniseră duşmani şi călăi şi căutau să ne dicteze ce putem face şi pe cine putem avea episcop.

După osanalele aduse, ni se spune la pag. 483: "Astfel, autocefalia Bisericii Ortodoxe Române mai avea nevoie doar de recunoaşterea formală". Adică, vezi Doamne, noi am decis şi acum Patriarhia ecumenică nu are încotro. Dacă aşa e situaţia şi asta-i teoria, de ce n'au pus-o în practică tovarăşii dela Bucureşti faţă de Episcopia noastră din America? Poate că, dacă în perioada anilor 1950-54, ori chiar mai târziu, conducerea dela Bucureşti ar fi fost înţeleaptă, se putea găsi o soluţie, un "modus vivendi" o normalizare a relaţiilor între Patriarhia din Bucureşti şi Episcopia liberă din America. Au preferat, în schimb să înfiinţeze o altă Episcopie şi să înceapă războiul între fraţi.

Dar, după cum ne spune articolul publicat în România, "problema autocefaliei Bisericii româneşti a făcut obiectul unor litigii cu Patriarhia ecumenică". Si, citind articolul, se pare că Bisericii din România nu i-a convenit situaţia cu litigiile. Dar ei nu au învăţat nimic din istorie şi din experienţa Neamului, şi, când le-a venit rândul, au recurs la "litigii", mergând la judecată în tribunalele civile din America, contra "fraţilor de sânge şi credinţă" şi făcându-se de râs, pierzând unproces trist şi ruşinos pentru toţi Românii.

Până la urmă, ne spune articolul "Patriarhia din Constantinopol a renunţat treptat la poziţia sa şi, după rezolvarea, de comun acord, şi a altor chestiuni aflate în litigiu, a recunoscut autocefalia."

Nu numai că Patriarhia din Bucureşti nu a recunoscut şi nu vrea să recunoască mai departe Episcopia din America (ceea ce nu ne doare) dar, a înfiinţat" ca să facă ciudă" cum spunea un emisar al lor, o nouă Eparhie intitulată "Episcopie misionară" pe acelaşi teritoriu din America, căutând să distrugă parohiile şi Episcopia care nu vor să plece capul sub robia comunistă.

Trăim o situaţie grea. Suntem martorii unor evenimente care nu vor fi uitate nici în istoria României, nici în istoria emigraţiei româneşti în America şi alte ţări libere. Fraţii noştri vitregi, din conducerea Bisericii din România nu au putut, nu pot, sau nu vor să înţeleagă un lucru: Românii din America şi din lumea liberă, fie că sunt veniţi cu 90 de ani în urmă sau numai în anii trecuţi, în marea lor majoritate se găsesc în afara graniţelor României, fiindcă au vrut să fie liberi. Nu li se poate impune nici dela Bucureşti şi nici din altă parte, ceea ce ei nu vor, şi consideră- pe baza legilor lor bisericeşti din libertate că ceva ce este adus forţat, nu poate fi acceptat.

Infiinţări de noi Episcopii, darea de titluri de "Exarhi", încercarea de torpilare a alegerii de nou Episcop în 1984, demersurile de a ne scoate din Biserica Ortodoxă din America (O.C.A.), infiltrarea cu elemente "nedorite", şi alte manevre, nu au făcut şi nu fac altceva decât să îndârjească pe Românii liberi în a continua rezistenţa contra comunismului "cu sau fără cruce", şi a ne convinge că trebue să continuăm în rugăciune ca "Domnul Dumnezeul nostru să ajute la destrămarea vrăjmăşiei şi luminarea cugetelor, spre mărirea Numelui Lui cel Sfânt şi mântuirea sufletelor noastre".

SEMICENTENARUL MORŢII UNUI STALINIST CU TALENT

— Constantin MAREŞ —

Printre comemorările lunii Iunie 1986 un loc aparte îl ocupă împlinirea a 50 de ani dela moartea lui Alexei Maximovici Peşcov, intrat în literatură şi ieşit din viaţă cu numele Maxim Gorki. Intr'un moment de fericită inspiraţie, Uniunea Sovietică şi guvernele satelite s'au autodenumit ca fiind lagărul socialist, o expresie binemeritată. In acest lagăr Gorki s'a bucurat şi se bucură de un plus de preţuire. In fapt numele este de continuă actualitate, de când Saharov este exilat în oraşul Gorki, fostul Nijni-Novgorod din vremea ţarilor, când, de altfel, poliţia secretă Ohrana nu-l interzisese străinilor.

Alexei Maximovici Pleşov a fost considerat ca părintele literaturii sociale sovietice, ale cărei baze le-a pus înainte ca să existe cea mai mică convingere că va izbândi în Rusia o revoluţie, despre a cărei primă fază, Lenin a aflat din ziare. Despre vagabonzi şi desrădăcinaţi scrisese cu simpatie şi talent încă dela finele secolului 19. Când a fost arestat în 1905 protestele au pornit din întreaga lume. Când după 1917 în Rusia arestările şi execuţiile au început să crească fără încetare, Gorki a refuzat să ia atitudine şi a preferat să-şi liniştească propria conştiinţă în însoritul Sorrento din Italia unde triumfase altă revoluţie, infinit mai săracă în represiuni: cea a lui Benito Mussolini.

Puţini au scris atât de condensat şi dur de adevărat despre Gorki cum a făcut-o Panait Istrati, care înainte de a cunoşte la faţa locului adevărul despre Rusia Sovietică şi din Rusia Sovietică, avusese pentru Gorki o neţărmurită admiraţie, ca om şi scriitor. Confruntat cu realităţile din patria G.P.U.-ului, vrednicul înaintaş al NKVD transformat în zilele mai apropiate în KGB, Panait Istrati denunţând el însuşi falimentul moral al revoluţiei sovietice, scrie un adevărat rechizitoriu la adresa celui dela care aştepta să denunţe abuzurile aşa cum o făcuse cu două decenii în urmă. Panait Istrati acuză întreaga ierarhie atât a Rusiei revoluţionare cât şi a Internaţionalei comuniste de acaparare, de furt, de asuprire, de violenţă mergând până la omor, sau în cel mai bun şi mai uşor caz, de o tăcere complice care acoperă şi încurajează.

Iar cel mai mare complice devine în ochii scriitorului român, deziluzionat de comunismul în care crezuse, scriitorul sovietic Maxim Gorki.

Gorki ştia tot, nu spunea şi nu scria nimic. Asista în tăcere la instalarea nedreptăţii, a corupţiei, a dezumanizării. Denunţul devenea mijloc de avansare, de menţinere sau chiar numai de existenţă. Gorki avea datoria să denunţe ridicarea denunţului la un asemenea rang, dar tăcea. Dela vârfurile partidului la cadrele Comsomolului domnea corupţia şi abuzul pe care le constata un străin atent şi cinstit, pe care Gorki le ştia prea bine şi le accepta, convenindu-i.

Vechii revoluţionari luau drumul Siberiei pe care mulţi îl mai făcuseră în timpul ţarilor, dar în condiţiuni incomparabil mai bune, mai umane. Din această Rusie a aşteptărilor înşelate, Panait Istrati se va întoarce mai sperând încă într'un Gorki care se va ridica precum înainte cu două decenii, să condamne. Dar Gorki, şi el ca şi alţii, tăcea.

La Moscova, Istrati l-a vizitat pe Gorki. Se dusese ca la un oracol, ca la un maestru, ca la simbol. Câteva ceasuri au purtat o discuţie searbădă în care gazda i-a exprimat dorinţa să bea împreună o sticlă de vin franţuzesc bun. Aceasta era tot ce găsea să-i spună, exact ce nu aştepta autodidactul brăilean, devenit scriitor de renume mondial şi rămas în lumea elanurilor dintâi, confruntate cu şi apoi învinse de deziluzie şi boală. Panait Istrati socoteşte că Maxim Gorki nu-i datorează nimic lui personal, dar că datora adevărul întregii lumi, care îl stima şi aprecia, şi mai ales acelor vagabonzi şi desrădăcinaţi, eroii cărţilor sale pe care se credea că-i iubise precum şi unei clase muncitoare care ajunsese să-şi producă singură proprii tirani, pe care, apoi să-i susţină.

Panait Istrati a mai crezut în ceva. A crezut că va veni o zi în care învinşii îşi vor putea spune cuvântul şi striga dreptatea, o zi în care Gorki nu va mai fi, iar întrebările învinşilor de ieri, rămase fără răspuns, vor pecetlui nefericirea memoriei unui Gorki dispărut.

Scriitorul Gorki a fost cunoscut şi tipărit în România până la sosirea Armatei Roşii. Revista "Lectura" apărută lunar în anii 1906-1908 l-a popularizat publicând din operele sale, alături de cele ale lui Tolstoi, Dostoievski, Lermontov. In scurta sa viaţă, poetul Alexe Mateevici, căzut pe front în primul război mondial, a tradus din marii scriitori ruşi, printre care şi Gorki. Intre cele două războaie mondiale, romanul "Mama" a fost un succes în librăriile româneşti. Dar cea mai largă răspândire în România o cunoaşte opera lui Gorki la finele anilor 40 şi în anii 50, când Editura "Cartea Rusă" îi traduce şi tipăreşte tot ce scrisese mai important.

Intr'o perioadă în care Hamlet fusese alungat de pe scenă fiind considerată o realizare mistico-retrogradă, când actori de mare talent erau constrânşi să se rezume la roluri de genul celor oferite de piesa "Trenul blindat" a lui Vsevolod Ivanov, când librăriile ofereau creaţii de genul "Cavalerul stelei de aur" o prezentare super-idilizată a colhozurilor, când prestigioasa Scoală Centrală de Fete din Bucureşti îşi schimba numele în Zoia Cosmodemianskaia, cărţile lui Maxim Gorki chiar dacă supărau prin tendinţă, erau scrise cel puţin cu talent.

La jumătate de secol dela moartea sa, în epoca televiziunii în culori şi mai ales într'o lume în care există pe lângă libertatea de a citi orice şi posibilitatea de a o face, lumea descrisă de Gorki ia tot mai mult un aspect documentar.

In anii în care Maxim Gorki îşi culegea tot mai multe foloase de pe urma operelor sale, Rusia Sovietică se staliniza complet. Acestei stalinizări, Gorki i-a fost complice şi dacă a fost un complice cu talent, vina sa este cu atât mai mare. De câţiva ani, numele său este în actualitate, dar aceasta pentru exilul lui Saharov şi mulţi din cei care îl rostesc uită sau nici nu ştiu că denumirea oraşului vine de la pseudonimul literar al scriitorului Alexei Maximovici Peşcov, născut în aceeaşi localitate, pe când se numea Nijni-Novgorod. Oricât s'ar separa omul de operă, în literatura română avem exemplul asemănător al lui Sadoveanu, Gorki rămâne un scriitor de talent, un scriitor talentat şi stalinist şi un talentat stalinist.

GLOSE CONTEMPORANE

—M.F. ENESCU—

DUPĂ 70 DE ANI

Au trecut 70 de ani de când la 15-28 August 1916, Ministrul României la Viena, Edgar Mavrocordat, a înmânat la "Ballhausplatz" declarația de război contra Austro-Ungariei. Așa lua sfârșit epoca neutralității, decretată în dramaticul Consiliu de Coroană dela Sinaia, prezidat de Regele Carol I la 21 Iulie - 3 August 1914.

Acești doi ani de neutralitate reprezintă poate singura epocă de adevărată independență a statelor române în cursul istoriei. Meritul îi revine aproape exclusiv lui Ion I.C. Brătianu. El n'a ținut seama nici de sentimente, nici de presiuni interne și externe, nici de circumstanțe înșelătoare ca faimosul "moment dela Lemberg", nici de alte considerente care ar fi limitat libertatea de decizie a României. Nici Kaiserii dela Berlin și Viena, nici țarul dela Peterburg, nici cabinetele dela Paris și Londra, n'au înrâurit în ciuda greutății lor, opțiunea guvernului dela București la momentul considerat de el ca oportun. Ion Brătianu, călăuzit numai de rațiunea de Stat și de simțul realităților în serviciul națiunii române, a dovedit o stăpânire de sine, o precizie de calcul la rece, o putere de convingere, o dibăcie în mânuirea oamenilor și o capacitate de rezistență la vicisitudini, care îl înalță la rangul marilor bărbați de Stat, la nivelul unui Bismark. Oamenii politici străluciți și patrioți încercați ca Petre Carp, Take Ionescu, Alexandru Marghiloman, Nicolae Filipescu, n'aveau tăria de a domina evenimentele ca Ion Brătianu. Ei ar fi trecut dintr'un început peste considerente raționale, și mânați de un patos irațional ar fi împins România fie de partea viitorilor învinși, fie prea timpuriu în câmpul Antantei încât să nu poată rezista la un război prea lung. Numai Brătianu a știut când și cum să înfrunte marea aventură a Războiului Mondial. Mai trebue să amintim cu reculegere purtarea exemplară a Regelui Ferdinand I și a Reginei Maria, credincioși fără clintire pactului dintre monarhie și națiunea română.

Nu e totuși mai puțin profundă dilema în care se afla România între August 1914 și August 1916. Pe neașteptate s'a arătat prilejul unic al alipirii Românilor de peste munți la Regatul României. In același timp însă devenea acut conflictul major pentru egemonie între germanism și slavism, mai bine spus rusism. Germanismul era mai puțin primejdios pentru Români. Dar unitatea noastră națională depindea, în conjunctura de atunci, de victoria Rusiei. Egemonia rusească în Mittel-Europa era un risc considerabil pentru existența României. O garanție contra acestui risc ar fi fost biruința Germaniei. Dar victoria Germaniei însemna și victoria Austro-Ungariei. Cu succesul imperiilor centrale, oricare perspectivă de unitate națională ar fi dispărut pentru un timp incalculabil. Cum putea deci fi ușoară opțiunea în această dilemă gordiană, în care se decidea viitorul României odată cu acel al Europei? Oamenii de Stat știu să riște când nu se poate altfel. Brătianu, inspirat din ceea ce se chema pe atunci "politica instinctului național", a ales "îndrăzneala în cele bine chibzuite", doctrina tatălui său, primul Ion Brătianu. Si așa România la ora adevărului, a intrat în război alături de puterile Antantei. La 15-28 August 1916 s'a produs desnodământul unui proces secular, care desvârșit la 1 Decembrie 1918, a consacrat concentrarea tuturor Românilor într'un stat național unitar.

Si acum, ce a devenit Europa după 70 de ani? Ea este umbra celei din 1914. Germanismul este în plin reflux. Marțialul Reich de odinioară a fost ciuntit și împărțit. Opera lui Bismark de a cărei cruțare la Versailles se plângea Jacques Bainville în 1919, a fost distrusă la Yalta și Potsdam. Cortina de fier a despicat odată cu Germania și Europa în două. Vedem pe hartă Germania și Europa de Vest, Germania și Europa de Est. Imaginea Germaniei divizată oglindește perfect pe acea a Europei, la Vest prosperitate economică și decădere politică, la Est criză economică și impertinență totalitară. Dintre toate marile puteri din 1914, singură Rusia există, și încă crescută la dimensiunea unei superputeri mondiale. Toate celelalte, Franța, Anglia, Italia, cum am văzut, Germania, au căzut la rangul de puteri secundare, la deriva altora. Ca o ironie, se opun și azi două constelații politico-militare, Alianța Atlantică și Pactul dela Varșovia. Dar ele nu sunt înscrise pe contul Europei ca în 1914. La baza Alianței Atlantice stă America, la aceea a Pactului dela Varșovia, Rusia Sovietică. Europa și-a pierdut odată cu imperiile primatul politico-militar, și tot atât de grav, tehnologic și cultural. Față în față stau astăzi Euro-America și Euro-Rusia. Dar nu lipsesc sforțările de a reface Europa.

Cât despre România, ea a urmat, natural, soarta Europei divizate. Ea a căzut în lozul Pactului dela Varșovia. De remarcat este cum România și-a păstrat realizarea programului teritorial din 1916. Aceasta validează soliditatea geopolitică a unității naționale, independent de peripeții continentale. In schimb compresiunea rusească prin factori interpuși, spală coeziunea spirituală, atacă substanța, pervertește elitele și amenință cu o adevărată desnaționalizare a maselor populare. Astfel își iau revanșa tezele lui Carp, Stere și ale acelor care preferau germanismul contra rusismului.

Renunțăm azi la o analiză în privința viitorului. Lăsăm luminoasă evocarea zilei de Sfânta Marie Mare din August 1916.

ZIUA MOBILIZĂRII

Imi aduc bine aminte de ziua mobilizării, la 15-28 August 1916. Mergeam pe 7 ani și Providența mă dotase cu o memorie precoce.

La 15 August stil vechi, ziua Sfintei Maria Mare, maică-mea m'a dus în Cișmigiu, cum îmi promisese. Era o după-amiază însorită și caldă. După o plimbare cu barca pe lac și o înghețată pe terasa de lângă îmbarcader, am ajuns la marginea grădinii spre Schitu Măgureanu. Maică-mea mi-a arătat dincolo de gard o clădire impunătoare în culori roz-cărămizii. "Acolo, îmi spuse ea, ai să înveți tu după ce termini clasele primare". Clădirea aceea cu înfățișare de Colegiu britanic, era Liceul Gheorghe Lazăr. Liceul acesta era renumit pe atunci pentru calitatea învățăturii și a profesorilor. Si în adevăr, între 1920 și 1928, am fost elevul liceului Lazăr.

Am ieșit din Cișmigiu în dreptul Ministerului de Lucrări Publice. O mulțime crescândă până la proporțiile unei avalanșe, se grăbea la deal spre încrucișarea dintre Bulevardul Elisabeta și Calea Victoriei. Am ajuns la răscruce purtați de mulțime tocmai când gornistul urcat pe un piedestal, suna mobilizarea. Sonoritatea marțială a goarnei pătrundea până la delir în inimile valurilor de oameni. Domni și doamne elegante în vestminte albe de vară, vibrau cu ochii în lacrămi, cot la cot cu oameni simpli, îmbrăcați și ei în haine de sărbătoare. Acolo în inima capitalei, goarna mobilizării, stârnea acel moment de ecumenism național care marchează data hotărîtoare în istoria unei nații.

Ca prin minune am găsit o trăsură. Incepuse să apună soarele cu acel farmec nespus al înserării la București. In drum spre casă în Strada Grigore Alexandrescu, ne-am încrucișat cu mai multe cortegii de manifestanți entusiaști. In dreptul Străzii Atena venea dinspre casa lui Take Ionescu un cortegiu și mai gălăgios, purtând pe umeri un domn mustăcios. Mi-a rămas până azi în urechi strigătul lui către purtători: "Ridicați-mă, mă mai sus!" Domnul mustăcios depe umerii manifestanților era Jean Tehaș Florescu, pe atunci takist.

In noaptea aceea am adormit cu gândul la război. Gruia lui Novac, Novac-tatăl și ceilalți Novăcești, tăiau cu săbiile lor magice capetele sutelor și miilor de Turci. In pragul somnului mi se perinda toată iconografia vitejiei românești.

Au urmat apoi zile și nopți de înfrigurare, de o potrivă pentru copii cât și pentru adulți. Intunericul depe străzi, felinarele vopsite în albastru, reflectoarele în căutarea Zepelinului pe cer, "Taubele" metalice sclipind de sus în razele soarelui, ecoul nocturn al trenurilor pe șinele sonore în îndepărtare, clopotele grave ale Mitropoliei și ale zecilor de Biserici vestind în miezul zilei și în adâncul nopții atacurile aeriene, dădeau fiorii unei feerii, ai unui mister și ai unei aventuri la care luam parte fiecare.

Curând a urmat evacuarea autorităților la Iași. Ne-am întors după doi ani. Plecasem din capitala unei țări pândită de invazii din toate părțile, și am revenit la București în România Mare.

MESAJ

De mult proorocită a iadului fiară
cu capete șase și solzii de fier,
a tras tăvălugul pe scumpa-ne țară,
c'o labă de flăcări și alta de ger.

Pe loc înghețară și păsări și ape
iar sondele arse și codrii pustii.
Țăranilor, loc -pe cei morți să-i îngroape-
nici palmă de țarini, nici fruct pentru vii.

Pe brânci, cărturari și vlădici în sutane,
trântiți de sutașii mongolici și huni,
morminte rămas-au de'nalte gorgane.
Hrisoave și case, morman de tăciuni...

Aflat-a Apusul de pacostea noastră
și-America plină de zgârie nori?
O simplă privire de-aveau, pe fereastră,
le-ar fi îndeajuns pentru mii de fiori...

Această'ncleștare unică'n istorii,
în care viața ne puse părtași,
din lacrimi și sânge culese'n memorii
cu slove de pară în versuri să lași!

-Te'naltă poete din scrum și din smoală,
din cupa speranței dă lumii să bea.
La naiba metafora goală
de nu faci o armă din ea!

Să spunem ne cheamă văzduhul, pământul,
spre zările toate, ce-i roșul venin:
Ei cnutul, noi versul, ei crima, noi cântul,
ei moartea, noi viața și cerul senin!

Zahu PANĂ

ANIVERSARE LA CHICAGO

VOCEA ROMÂNEASCĂ A MIDVESTULUI LA 32 DE ANI

In anul 1954, a luat ființă în orașul Gray din statul Indiana, în Statele Unite, un program românesc de radio, sub direcția binecunoscutului scriitor Nicolae Novac.

Duminică 1 Iunie, acest eveniment a fost sărbătorit printr'un banchet aniversar la hala Bisericii Unite Române "Sfântul Nicolae" din Chicago (Est), păstorită de Părintele George Mureșan, soldându-se cu un neașteptat succes moral și financiar, în urma căruia s'a putut asigura existența acestui program românesc de radio pentru încă un an.

In cei 32 de ani, Vocea Românească a Midvestului a avut următorii președinți: Aurel Burtic, Constantin Ardeleanu, Tom Roșca, Valeria Banasiak, George Horotan, Ion Simicin, Romul Pantea, Nicolae Topârcean, Nicolae Vasu, Nicolae Novac, George Balog, iar în prezent pe D-na Lidia Covinea, soția fostului secretar al acestui program românesc de radio, Ion Covinea, trecut la cele eterne.

Funcția de maestru de ceremonii a îndeplinit-o Dl. Dr. George Stroia.

Au luat cuvântul, subliniind importanța acestui program românesc de radio: Pr. George Mureșan, Pr. George Gage, Dl. Constantin Ardeleanu, din partea Societății "Tricolorul Român" și D-na Lidia Covinea. Oaspeți de onoare au fost: congresmanul Pete Visklovski și soția, precum și Dl. Nick Angel, propus pe lista Partidului Democrat la postul de casier al județului Lake din statul Indiana.

Pentru asigurarea succesului acestui banchet aniversar, și-au dat contribuția, în calitate de suporteri, D-nele: Dorothy Sapsik, Ecaterina Curtean și Lidia Covinea, precum și familiile: Constantin Zarna Sr., George Ross, Eli Baldea, Emil Breaz, Nick Angel, Constantin Ardeleanu și Nicolae Novac, care au acoperit toate cheltuielile, astfel ca profitul curat să intre în fondul de perpetuare a acestui program românesc de radio, pentru încă un an de zile.

Ca atare, VOCEA ROMANEASCA A MIDVESTULUI merge înainte.

Corespondent

CONFERINŢA DELA PARIS DIN 1946

—Mihai MĂRCULESCU—

Se împlinesc 40 de ani de când s'a întrunit Conferinţa de Pace dela Paris, care dădea prilejul României pentru prima oară după încetarea ostilităţilor ultimului război mondial, să se prezinte în faţa forului internaţional, pentru apărarea interselor şi drepturilor ei naţionale. Situaţia complexă şi climatul de tensiune care a domnit în timpul Conferinţei, de Pace, a pus deseori România în faţa unor grele obstacole, uneori imposibil de înlăturat.

Dezbaterile conferinţei s'au făcut pe baza proiectelor tratatelor de pace, stabilite de Consiliul Miniştrilor de Externe ai Statelor Unite, Angliei, Franţei şi ai Rusiei Sovietice, iar desfăşurarea lucrărilor conferinţei s'a realizat, nu pe baza principiului egalităţii, ci în raport cu dreptul diferitelor state. Acestea au fost împărţite în trei categorii:

In prima categorie intrau membrii Consiliului Miniştrilor de Externe al Marilor Puteri - în care a fost cooptat şi Ministrul de Externe al Chinei - care aveau cuvântul hotărîtor în luarea deciziilor.

In a doua categorie se găseau reprezentanţii celor 16 state, membre ale Naţiunilor Unite, care acceptaseră să participe la conferinţă.

A treia categorie era formată din ţările pentru care trebuiau să se facă Tratatele de Pace: Bulgaria, Finlanda, Italia, România şi Ungaria. Aceste state aveau obligaţia să răspundă la lămuririle şi explicaţiile cerute, dar nu puteau să-şi apere drepturile lor decât prin intermediul uneia din delegaţiile din primele două categorii de state, care prezentau conferinţei dezideratele celor cinci ţări, sub formă de amendamente proprii.

Conferinţa nu putea modifica textul proiectelor tratatelor de pace şi trebuia să se limiteze la facerea de recomandări, acestea urmând să fie supuse Consiliului Miniştrilor de Externe al Marilor Puteri, care era singurul în drept de a lua hotărîri definitive. Deci, structura conferinţei şi procedura aplicată în timpul dezbaterilor, se apropiau mult mai mult de acelea ale unui tribunal inchiziţional, decât de o reuniune care avea misiunea să pună bazele unei noi vieţi internaţionale, respectând libertatea şi drepturile popoarelor.

In pofida acestei situaţii de inferioritate şi de incapacitate juridică în care s'a găsit, România s'a luptat cu toată îndârjirea pentru apărarea drepturilor ei, cerând conferinţei revizuirea dispoziţiunilor din proiectul de tratat, pe care le-a considerat nedrepte şi excesive. Voi aminti câteva din acestei cereri:

- Revizuirea clauzelor militare şi economice (îmbunătăţirea dispoziţiunilor privitoare la limitarea armamentului şi a forţelor armate; micşorarea cererilor de reparaţii şi restituiri etc.)
- Recunoaşterea zilei de 24 August ca dată de intrare a României în război alături de Naţiunile Unite şi nu aceea de 12 Septembrie 1944, prevăzută în proiectul de tratat.
- Recunoaşterea dreptului de cobeligerantă.

Totdeodată, în faţa repetatelor cereri maghiare de revizuire a frontierei româno-ungare, România şi-a apărat drepturile ei inalienabile asupra întregului teritoriu al Transilvaniei.

Reamintind în rândurile care vor urma, ceea ce au fost acum 40 de ani dezbaterile româno-ungare asupra Transilvaniei, precum şi încercările de a obţine din partea conferinţei, recunoaşterea pentru România a statutului de ţară cobeligerantă, mă voi referi în realitate la cele două probleme majore, în jurul cărora s'au axat eforturile şi activitatea delegaţiei române la Paris.

RESTABILIREA FRONTIEREI ROMÂNO-UNGARE DIN 1 IANUARIE 1938

Convenţia de Armistiţiu semnată de România cu Puterile Aliate la Moscova, la 12 Septembrie 1944, prevăzând ca... "Transilvania (sau cea mai mare parte a ei) să fie restituită României, sub condiţia confirmării prin Tratatul de Pace...", recunoştea României repararea unei injustiţii istorice, anulând Dictatul dela Viena din 1940. Insă, în acelaşi timp, felul perfid în care a fost redactată clauza restituirii Transilvaniei, a dat speranţe Ungariei într'o eventuală rectificare în favoarea ei a frontierei româno-ungare, stabilită după primul război mondial. De aceea, înainte chiar de deschiderea conferinţei, toate eforturile maghiare, oficiale şi oficioase, s'au concentrat în această direcţie.

Un noian de studii, memorii şi declaraţii au fost trimise şi făcute oamenilor politici şi ziarelor din Occident, reprezentând cererile şi revendicările guvernului ungar. In luna Septembrie 1945, cu ocazia primului Consiliu al Miniştrilor de Externe al celor patru mari puteri, guvernul maghiar a înaintat deja consiliului un memoriu în care revendica o întindere de 22.000 Km pătraţi din Transilvania de Nord. Dar, în faţa reticenţelor celor patru mari puteri de a admite cererea ungară, cu prilejul Conferinţei dela Paris, în August 1946, un nou asalt este dat împotriva poziţiei româneşti, prin formularea de către guvernul ungar a revendicării de data aceasta a unei zone numai de 4.000 Km pătraţi. Momentul era primejdios, căci revendicările ungare, prezentate sub aspectul modest şi conciliant al unei simple "reajustări" a graniţei, puteau atrage bunăvoinţa conferinţei, doritoare să găsească o formulă de conciliere în soluţionarea diferendului româno-ungar.

Trebue relevat că în prima parte a memoriului depus membrilor Conferinţei dela Paris, în chip de introducere însă şi de justificare a revendicărilor lor teritoriale, delegaţia maghiară face un şir de afirmaţii incorecte, tendenţioase şi de vădită rea credinţă. Voi aminti câteva din ele:

- Că alipirea Transilvaniei la România după primul război mondial, s'a făcut fără consultarea populaţiilor interesate, atunci când adevărul istoric este că poporul român, constituind majoritatea absolută a populaţiei, s'a desprins mai întâi de Ungaria şi a hotărît în Adunarea Naţională ţinută la 1 Decembrie 1918 la Alba-Iulia, unirea necondiţionată a Transilvaniei cu Regatul României.
- Că iniţiativa sentinţei arbitrare dela Viena, din 30 August 1940, a fost luată de guvernul român, atunci când este de cunoştinţa lumii întregi, că "Diktatul" a fost impus României de către Hitler şi Mussolini. A vorbi de o iniţiativă a României în actul în care teritoriul ei este sfârtecat, reprezintă o sfidare de necrezut adusă adevărului istoric.
- Că Statele Unite s'au împotrivit deciziilor luate în Tratatul dela Trianon, refuzând ratificarea lui în 1920. Motivele care au determinat Statele Unite să nu ratifice, nu numai Tratatul dela Trianon, dar toate tratatele de pace după primul război mondial, sunt prea cunoscute pentruca să mai fie nevoie a le reaminti aci.
- Pentru a crea o impresie pe cât de falsă, pe atât de injustă, guvernul maghiar a ridicat grave obiecţiuni cu privire la tratamentul la care au fost supuşi Ungurii stabiliţi pe teritoriul românesc, fapt care a determinat peste 200.000 de Unguri între 1918 şi 1938, să părăsească Transilvania.

La aceste acuzaţii delegaţia română a arătat:

1. Că cei 200.000 Unguri despre care este vorba, au părăsit Transilvania pe calea emigrării sau a opţiunii, imediat după schimbarea de suveranitate şi independent de orice constrângere;
2. Că guvernele române au asigurat populaţiei maghiare din Transilvania, nu nunai în drept ci şi în fapt, un tratament egal cu acela al populaţiei româneşti, recunoscându-i toate libertăţile cetăţeneşti şi garantându-i libera folosire a limbii materne atât în şcolile cât şi în instituţiile lor religioase.

Ajungem astfel la partea principală a cererilor ungare, care sunt prezentate, aşa după cum am văzut, sub forma revendicărilor teritoriale.

Delegaţia română, prin memorii şi studii bine justificate, a arătat că aceste revendicări au fost dezbătute de mai multe ori în faţa justiţiei internaţionale.

O primă hotărîre a fost dată la Conferinţa păcii dela Versailles, care punea capăt primului război mondial. Ungaria a susţinut atunci teze asemănătoare cu acelea prezentate la Paris în 1946. Conferinţa dela Versailles, după ce a ascultat şi a cântărit acele teze, s'a pronunţat dând frontierei occidentale a Transilvaniei traseul pe care îl are astăzi, găsind astfel o dreaptă deslegare, unui lung proces istoric.

Dezbaterile după aceea au fost reluate cu prilejul aplicării pe teren a acestei sentinţe, Conferinţa dela Versailles instituind o comisie specială de delimitare, care avea misiunea să examineze din nou reclamaţiile Ungariei, ce tindeau la fel ca în 1946, la o rectificare de frontieră. In acest sens, trebue reamintit că încă înainte de convocarea Conferinţei din 1919, un grup de experţi eminenţi, desemnaţi de guvernul Statelor Unite, a adunat o documentare completă în vederea stabilirii unei frontiere echitabile şi practice. Printre experţii americani se găseau profesorii COOLIDGE dela Universitatea din Harvard, Charley SEYMOUR dela Yale, Douglas JOHNSON din Columbia, care şi-au continuat activitatea în timpul Conferinţei păcii, colaborând de data aceasta cu noi specialişti de o înaltă autoritate ştiinţifică şi morală şi desemnaţi de celelalte naţiuni aliate. Printre ei se găseau profesorul de MARTONNE din partea Franţei, sir Eyre CROGE, sir James HEADLEAM MORLEY, Allan LEEPER şi alţii din partea Marii Britanii. Călăuziţi de voinţa lor de a stabili graniţele cele mai juste şi mai valabile, experţii ca şi guvernele aliate, n'au ţinut seama de frontiera convenită în Tratatul de alianţă încheiat în 1916 între guvernul român şi puterile aliate, frontieră a cărei linie trecea în mod pronunţat mai la Vest, în avantajul României.

La Paris în 1946, delegaţia română a atras atenţia membrilor Conferinţei, că frontiera româno-ungară este o frontieră etnică. Conturul ei coincide pe cât este posibil cu linia de contact a elementului românesc şi a elementului maghiar, iar trasarea ei nu era un lucru uşor de rezolvat, ţinându-se cont de vitregiile istoriei: ocuparea Transilvaniei de către Maghiari mai întâi şi apoi colonizările forţate cu Unguri şi Germani, care au avut ca rezultat în câteva locuri, destrămarea omogenităţii maselor româneşti din Transilvania. Aşa s'a întâmplat în deosebi cu constituirea nucleului Secuilor, fixat în centrul însuşi al României, la 300 Km de graniţa româno-ungară, ceea ce face cu neputinţă fixarea unui contur ideal al acestei frontiere. Intr'un studiu pe care l-a depus Conferinţei dela Versailles, profesorul Seymour informează în această privinţă, că experţii americani au studiat în detaliu şi cu multă obiectivitate tezele în chestiune, verificându-le cu ajutorul multor statistici. "In principiu şi în lipsa altor consideraţiuni -scrie profesorul Seymour- frontierele au fost fixate conform liniei de demarcaţie etnografică între popoarele interesate. In acelaşi timp însă, au fost luate în consideraţie configuraţia fizică a teritoriilor contestate, nevoile economice normale şi consideraţiunile privind căile de comunicaţie."

Impotriva acestei opere, se ridică în 1946, ultimele reclamaţii ale guvernului maghiar. Aşa dupǎ cum am menţionat, acesta renunţă la cei 22.000 Km pătraţi, revendicând acum numai 4.000 Km pătraţi, ceea ce era după concepţia acestui guvern, numai o "modestă reajustare" a frontierei, care în realitate nu reprezintă mai mult decât patru la sută din teritoriul Transilvaniei. Delegaţia română lămureşte pe membrii conferinţei, că este adevărat că cei 4.000 Km pătraţi reprezintă numai patru la sută din teritoriul Transilvaniei, însă pe această întindere trăieşte 8.5 la sută din totalul populaţiei transilvănene, ceea ce dă o suficientă ilustrare pretenţiilor maghiare.

Mai mult, acest teritoriu atât de puţin întins, cuprinde trei mari oraşe: Arad, Oradea şi Satu Mare, oraşe care pentru România sunt de o extrem de mare importanţă, fiind centrele a trei mari unităţi administrative, care constituie pivotul însuşi al vieţii sociale, culturale, economice şi religioase din întreaga Transilvanie apuseană.

De asemenea, cedarea către Ungaria a teritoriului de 4.000 Km pătraţi, ar atrage pentru o vastă regiune a Transilvaniei dezorganizarea totală a sistemului de comunicaţii feroviare, dat fiind că oraşele reclamate de Ungaria, fiind situate pe unica linie de cale ferată care leagă Nord-Estul de Sud-Vestul şi de centrul provinciei, sunt noduri de neînlocuit în reţeaua regiunii. Astfel din Arad pleacă şase linii de cale ferată care se îndreaptă în tot atâtea direcţii. Dela Săveni, oraşel aparţinând zonei celor 4.000 Km pătraţi, pleacă trei linii. Din Carei patru linii, iar alte patru linii pleacă din Satu Mare. A lipsi România de calea ferată de interes capital care leagă Nordul de Sudul Transilvaniei, precum şi de şoseaua care merge de-a lungul acestei căi ferate, ar atrage asfixierea completă a întregii regiuni situată la Răsărit, regiune muntoasă fără comunicaţii, izolată de restul Transilvaniei printr'o barieră. Aceasta a făcut pe profesorul H. TEMPERLEY, în istoria pe care a scris-o asupra conferinţei de pace după primul război mondial, tipărită la Londra, să recunoască că traseul unei frontiere, care ar lăsa Ungariei oraşele Arad, Oradea şi Satu Mare, ar fi fost "în acelaşi timp o crimă şi o greşală gravă", deoarece lipsind Transilvania de aceste oraşe, s'ar face imposibilă orice legătură sigură între Nordul şi Sudul provinciei.

Conferinta dela Paris s'a găsit astfel în faţa a două teze diametral opuse şi situaţia devenind deosebit de încordată, a hotărît ca la şedinţa comisiei politice şi teritoriale pentru România, înainte de a se discuta şi decide asupra frontierei româno-ungare, să fie invitaţi reprezentanţii Ungariei şi cei ai României, pentru expunerea în faţa comisiei a punctului lor de vedere.

Astfel pe data de 31 August, Paul AUER, Ministrul Ungariei la Paris, a prezentat cererile bine cunoscute ale guvernului maghiar, la care pe ziua de 2 Septembrie 1946,

Continuare în pag. 9

BESTIA MONGOLĂ

——Victor CORBUȚ——

Unii i-au spus "omul cu fundul de piatră", alții-"omul cu pantaloni de fier", pentrucă nu s'a clintit din scaunul de ministru de externe al lui Stalin, din anul 1939 până în 1949, apoi din nou, din 1953 până în 1956, deținând între 1941-1946, și funcția de prim vice-președinte al consiliului de miniștri al URSS. Ucenic al lui Lenin, în timpul revoluției avea 27 de ani iar de-atunci încoace a stat în continuu cocoțat în vârful piramidei bolșevice, asupra sa planând nu mai puțin decât asupra stăpânilor săi, răspunderea pentru milioanele de oameni schingiuți, torturați, înfometați și uciși dela 1917 până în ziua când blestemat și urît de propriii săi concetățeni, a fost zvârlit cu tot dispreţul în şleahta funestă a epuraților lui Nichita Hrusciov. Este Viaceslav Mihailovici Skriabin care, ca și Stalin, Lenin, Troțki și alții, și-a mai adăugat un nume, acela de Molotov (fiul ciocanului) cu care va rămâne în istoria omenirii nefericite. Nu-mi face deloc plăcere să scriu despre acest abject personaj, a cărui figură cu cap patrat și cu mustața pe oală stăruie în amintirea celor care au supraviețuit celui de-al doilea război și a evenimentelor care l-au precedat. S'a întâmplat însă că jurnalul clevelandez-The Plain Dealer-îi publică, în numărul din 3 Iulie a.c. fotografia respingătoare însoțită pe deasupra de o serie de observații "duioase". Reporterul (ce-i va fi venit) spunea că s'a inspirat dintr'un articol al corespondentei Clara Abramyia din MOSKOW NEWS care apare în 6 limbi și e destinat străinilor. Aceasta i-a făcut o vizită și i-a luat un interviu. Omul trăiește într'o "dacha", compusă din 2 etaje, situată în suburbia Jukov a Moscovei. Are 96 de ani, se simte bine-drăguțul de el-și regretă că nu poate lua parte activă la evenimentele mari ale lumii, pe care le urmărește și analizează cu mult interes. Se plimbă, citește, își vizitează copiii, nepoții și strănepoții și dorește mult să ajungă la 100 de ani(!). Nici urmă de căință sau durere sufletească pentru crimele și ticăloșiile la care a participat sau le-a patronat în lungul satanicei sale cariere. Reportera mai adaugă împrejurarea că invitată în casă, dihania avea pe un birou doar două cărți, pe care probabil încă tot nu le-a terminat și "studiat" în deajuns: "Anti-Duehring" de Engels și "Pe Donul Liniștit" a lui Solohov.

Fără îndoială că din sutele de milioane de cetățeni ai Americii, puțini sunt cei care citesc cotidianul clevelandez și tot puțini sunt și acei care dau atenție acestui senil sau realizează ce a însemnat Molotov cândva. Dar sunt sute de milioane care îl blestemă și îl vor blestema cât va fi lumea lume. El este co-autorul "infamului pact" (cum scria la numai câteva zile un colaborator la The Plain Dealer) care-i poartă numele: Pactul Ribbentrop-Molotov din 9 August 1939. Semnat la Moscova de ei doi în numele stăpânilor lor, Hitler și Stalin. Prin acest pact începe, de facto, al doilea război mondial. El este preambulul marei tragedii a omenirii care continuă până în zilele noastre. Prin el noi pierdem din nou Basarabia și Bucovina de Nord; prin el Polonia este din nou desmembrată și jefuită, culminând cu masacrul dela Katyn; prin el Țările Baltice, mințite, înșelate și părăsite-vor fi subjugate și încorporate colosului asiatic iar viteaza Finlandă va pierde partea ei din Sud. Urmare acestui pact criminal se va ajunge la așa zisul tratat dela Yalta iar țările din Estul și centrul Europei sunt supuse de peste 47 de ani tiraniei și opresiunii bolșevice. Toate la un loc au dus la exilul nostru de astăzi, împrăștiați prin toate colțurile lumii. Monstrul trebuia să împărtășească soarta omologului său, Ribbentorp, și împreună cu Stalin, Beria, Vâșinski și alți corifei ai împărăției diavolului, să ia loc în boxa acuzaților acelui tribunal dela Nurenberg. Cei care vor veni după noi își vor pune și ei teribila întrebare, cum de a putut avea loc această neînțeleasă și stranie ofensă adusă istoriei omenirii și demnității popoarelor. Un răspuns pe cât de cunoscut pe atât de imperfect se poate da: "Invingătorul are întotdeauna dreptate" și cu aceasta praful s'a ales de afirmația, pe care o socotim puerilă, a lui Jaques Maritaine că, dispariția național-socialismului a însemnat sfârșitul diplomației machiavelice. Ar putea fi și așa dacă ar fi inclus și comunismul în aserțiunea sa, sau să le fi legat cumva una de alta. Acesta este un adevăr care nu se poate combate și urmările le vedem cu ochii an de an și zi de zi.

S'a spus că "unii trăiesc din minciună și mor în contact cu adevărul". Molotov nu face parte dintre aceștia. El nu simte nici o mustrare. Monstrul din stepa mongolă care se pare că nici măcar nu a zâmbit o dată în viața lui, vrea să mai trăiască, să apuce măcar vârșta de 100 de ani. Eu îi doresc--și cu mine cred că se asociază milioane de oamnei--să trăiască până când va simți blestemul nostru și urmările lui și să nu moară până când Statele Baltice vor fi iarăși libere la ele acasă, până când Basarabia noastră și Bucovina de Nord și Herța vor fi din nou și pe veci alipite Patriei, iar Ucraina și toate statele de dincolo de Cortina de Fier vor sfărâma jugul comunist și vor fi libere. Aceasta o doresc bestiei din stepa mongolă.

Victor CORBUȚ

CONFERINȚA DELA PARIS DIN 1946

Urmare din pag.8

Gheorghe TATARESCU, președintele delegației române, într'o documentată expunere arăta lipsa de fundament a cererilor maghiare și cere comisiei "respectul frontierelor Transilvaniei și acela al independenței și suveranității poporului român", adăugând că "pentru aceste frontiere și pentru această independență, România, în ultima fază a războiului, a aruncat împotriva Germaniei și Ungariei, toate forțele sale vii" ... "pentru a îngădui lumii să scuture jugul nazist și Transilvaniei să scape de jugul hortyst".

Referindu-se după aceea la pierderile încercate de soldații români, arăta că "120.000 morți și răniți au căzut pe dealurile Transilvaniei, în câmpiile Budapestei și în văile Tatrei. Sub zidurile Aradului, Oradiei și Satului Mare, a căror suveranitate ne-o dispută astăzi Ungaria, sub zidurile acestor orașe și pentru eliberarea lor, soldații noștri și-au vărsat sângele, aci au fost decimate diviziile noastre de elită. Soldații noștri au căzut pentru libertatea lumii și pentru libertatea Transilvaniei; cei care au murit știau că mor pentru libertatea întregii Transilvanii. Morții așteaptă ca făgăduința care le-a fost făcută să fie ținută". In încheiere, Gh. Tătărescu declara că "orice act tinzând să modifice frontiera româno-ungară ar echivala cu distrugerea unei opere de justiție și cu crearea unui nou focar de agitație în această parte a Europei" și cere comisiei să consacre decizia din 7 Mai 1946 a celor patru miniștri ai afacerilor străine, prevăzută în proectul de tratat de pace, respingând revendicările maghiare.

După trei zile de deliberare și discuții aprofundate, comisia politică și teritorială pentru România, în ședința sa plenară din 5 Septembrie 1946, aproba prin 10 voturi (Anglia, Franța, Statele Unite, Uniunea Sovietică, Ucraina, Bielorusia, Celoslovaicia, Canada, India și Noua Zeelandă) și două abțineri (Australia și Uniunea Sud-Africană), restabilirea vechii frontiere româno-ungare, așa după cum aceasta exista la 1 Ianuarie 1938. In felul acesta, forul internațional a arătat lipsa de fundament juridic și istoric al revendicărilor maghiare și totdeodată a confirmat drepturile imprescriptibile ale României asupra întregului teritoriu al Transilvaniei.

CEREREA STATUTULUI DE COBELIGERANTĂ PENTRU ROMÂNIA

Pentru delegația română, obținerea statutului de cobeligeranță, era al doilea obiectiv principal în lupta pe care a desfășurat-o, în cadrul Conferinței dela Paris.

Dacă România, în prima parte a războiului a fost considerată ca o țară învinsă, România era însă o țară victorioasă în războiul în contra Germaniei, participând în mod activ în ultima fază a acestui război, la victoria finală a aliaților. Prin rolul pe care l-a jucat în această fază, prin importanța forțelor ce a angajat în luptă și a jertfelor la care a consimțit, România era în realitate a patra putere aliată. Avea deci toate drepturile să ceară Conferinței dela Paris -așa după cum a și făcut-o-recunoașterea pentru ea a statului de țară cobeligerantă.

Trebue știut, că recunoașterea calității de cobeligerantă, avea o deosebit de mare însemnătate pentru România, pentrucă ar fi avut consecințe directe asupra raporturilor dintre drepturile și obligațiunile înscrise în tratat. La fel după cum s'a întâmplat în cazul Italiei, căreia aliații i-au recunoscut acest statut, România ar fi putut obține la rândul ei îmbunătățiri substanțiale ale clauzelor militare și economice. De altfel, cererea României s'a bucurat dela început de un mare sprijin internațional, atât în cadrul conferinței, cât și în afara ei. Totuși, cu cât timpul trecea și în ciuda declarațiilor făcute în diferite împrejurări la Paris, de MOLOTOV, Ministrul Afacerilor Străine al Rusiei Sovietice și de ajutorul lui VISINSKI, recunoscând marile sacrificii și meritele armatei române în războiul dus împotriva Germaniei, delegația română remarca o constantă rezervă a delegației sovietice, de câte ori se aducea în discuție statutul de cobeligerantă al României, evitând în mod permanent luarea unei decizii. Situația aceasta a continuat până în ajunul zilei de 27 August 1946, dată la care comisia politică și teritorială pentru România, trebuia să hotărască asupra cererii românești. In preziua acestei date, două evenimente au avut loc: unul de rutină și altul pe care ași putea să-l numesc de secret.

- Cel de rutină, a fost cererea sovietică pentruca reprezentantul Ucrainei să prezinte conferinței cererea României de cobeligerantă, rămânând ca Cehoslovacia să fie a doua putere care să susțină această cerere, când inițial trebuia să fie contrariul, ceea ce a putut fi interpretat atunci ca o schimbare favorabilă pentru noi, în atitudinea sovietică.

- Cel secret -și care până astăzi n'a fost dezvăluit- a fost întâlnirea care a avut loc în seara zilei de 26 August, între Gh. Tătărescu însoțit de Elena Văcărescu, membră în delegația română, cu Georges BIDAULT, primul ministru și ministru de externe al Franței. In această împrejurare, Georges Bidault a avut o atitudine față de România, demnă de aceea a marilor lui predecesori. N'a ezitat un singur moment și a promis pentru a doua zi ajutorul Franței, în susținerea cererii românești de cobeligerantă, trecând astfel peste acordul unității care lega cele patru Mari Puteri, în luarea deciziilor în decursul Conferinței. Doresc a aminti că acest acord a fost întotdeauna respectat la Paris de cei patru protagoniști, cu excepția Franței în susținerea statutului de cobeligerantă pentru România.

Ajungem astfel la ședința din 27 August a Comisiei politice și teritoriale, care avea misiunea să decidă în această problemă. Primul care ia cuvântul, așa după cum se stabilise, a fost delegatul Ucrainei, care a cerut pentru România recunoașterea calității de țară cobeligerantă, ținând cont de aportul considerabil pe care l-a depus în războiul în contra Germaniei. Ii urmează delegatul Cehoslovaciei, generalul Heliodor PIKA, sub șeful Marelui Stat Major al Cehoslovaciei, un mare și sincer prieten al țării noastre, care arată Comisiei că, dacă s'a acordat Italiei statutul de cobeligerantă, care cu o populație de 47.000.000 de locuitori a pus la dispoziția aliaților 6 divizii, cu atât mai mult trebue să se acorde acest statut României, care cu o populație numai de 14.000.000 de locuitori a aruncat în luptă în contra Axei până la 29 de divizii și a capturat peste 100.000 de soldați germani și unguri. A adăugat că nu va putea niciodată uita că peste 20.000 de soldați români au murit eroic pentru libertatea Cehoslovaciei. S'a trecut după aceea la vot și rezultatul a fost următorul: au votat pentru 4 delegații: Franța, Cehoslovacia, Ucraina și Bielorusia; au votat contra 8 delegații: Uniunea Sovietică, Statele Unite, Anglia, Australia, Canada, India, Noua Zeelanda și Uniunea Sud-Africană. Deci cererea românească, cu tot ajutorul dat de Franța, fusese respinsă și o nespus de mare nedreptate făcută României.

Din relatarea pe care am făcut-o, reiese clar că în nici un moment Rusia Sovietică n'a avut intenția să acorde statutul de cobeligerantă României și că toate declarațiile și manevrele de ultimă oră, nu erau decât praf aruncat în ochii lumii. Acordarea acestui statut ar fi obligat-o să renunțe la o bună parte din despăgubirile pe care România trebuia să i le plătească, așa după cum s'a întâmplat în cazul Italiei. Acest lucru nu intră însă în punctul de vedere și în considerentele sovietice. De altfel, în aceeași zi și în aceeași sedință a Comisiei la cererea delegatului ucrainian, s'a respins cererea României, ca data reală de 24 August a intrării noastre în război alături de aliați, să fie înscrisă în tratatul de pace în locul datei de 12 Septembrie, prevăzută în proiectul de tratat. Această respingere a Comisiunii se acorda perfect de bine cu neacordarea cobeligeranței țării noastre, pentrucă ambele hotărâri respectau numai interesele sovietice. Să nu uităm că între 24 August și 12 Septembrie, toate jafurile de bunuri și avuții, precum și toate fabricile demontate pe teritoriul românesc de către trupele sovietice, a căror valoare a fost evaluată de experții români la cel puțin 300.000.000 dolari, au fost considerate ca pradă de război și deci n'au fost luate în considerație în calculul despăgubirilor pe care România le-a plătit Rusiei Sovietice.

Făcând acum bilanțul hotărîrilor Conferinței dela Paris, ajungem la concluzia - cu excepția regăsirii în lăuntrul granițelor noastre a întregului teritoriu al Transilvaniei - că de câte ori drepturile românești nu au respectat, sau erau în contrazicere cu interesele sovietice, niciodată legitimitatea lor nu a fost recunoscută de forul internațional. In 1946 lumea era deja ruptă în două blocuri, sfera de influență sovietică recunoscută ca atare de puterile occidentale, iar România, în această conjunctură, își făcea în mod oficial intrarea în Europa tăcerii și a suferinței, din care și astăzi face parte.

Ca încheiere, doresc să amintesc că în contra vitregiei soartei pe care am întâmpinat-o în timpul Conferinței dela Paris, delegația noastră a apărat drepturile românești, cu hotărîre, patriotism și demnitate, iar Gheorghe Tătărescu a găsit în tot timpul Conferinței sprijinul de care avea nevoie, în valoroasa colaborare a lui Richard FRANASSOVICI, Ambasadorul României la Londra, a lui Horia GRIGORESCU, Ambasadorul României la Praga, a Elenei VACARESCU, precum și a grupului de diplomați din Ministerul nostru al Afacerilor Străine, format din Miniștrii Plenipotențiari Eugen FILOTI, Edmund CIUNTU, Vespasian V. PELLA, Ion CHRISTU și din Avocatul Aurel NEGUS, fostul Consilier juridic al Legației române din Budapesta, din timpul războiului.

Mihai MĂRCULESCU

SALON LITERAR

Dumitru STĂNCESCU

CRIMA ÎMPOTRIVA SFÂNTULUI DUH

In România s'a ajuns, parcă printr'o întrecere inter-satelită, la o culme a infamiei care nu vedem cum ar putea fi depășită. Să vedem ce spune un funcționar al culturii din R.S.R., într'o perioadă în care se dau pe față fără nici o posibilitate de camuflare dezastrele unei revoluții al cărei țel este din ce în ce mai evident: desființarea Românilor prin mizerie și despuiere de toate bunurile unei culturi milenare. Redăm vorbă cu vorbă:

"ACESTA ESTE FENOMENUL CAPITAL DEFINITORIU: ACEASTA RECONFIGURARE, LA DIMENSIUNI SI ORIZONTURI PLANETARE A GENIULUI ROMANESC, ACEASTA PASIRE A CULTURII ROMANE IN UNIVERSALITATEA PURA, DESPRINS DE ORICE VASALITATE SPIRITUALA (...) ESTE CONGRESUL AL IX-lea AL P.C.R. DIN IULIE 1965".

Articolul se intitulează "GENIUL POLITIC". Continuăm citatul: "Cei 21 de ani de nou suflu istoric (...) au decis cum va arăta destinul spiritului românesc în lume pentru secole de aici înainte, poate pentru milenii (...). Ei bine tocmai forța sufletească și GENIUL POLITIC AL OMULUI CARE A STAT SI STA LA CARMA DESTINELOR ISTORICE ALE POPORULUI NOSTRU și a înscris în devenirea noastră momentul hotărîtor al Congresului al IX-lea, au decis locul României, al poporului ei, locul geniului creator românesc în uriașa conflagrație dintre forțele întunericului și ale luminii, dintre război și pace, dintre desagregarea lumii și regenerarea ei. A fi plasat neamul românesc și cultura lui de partea BINELUI și VIETII în această luptă universală, a fi dat culturii române un rost mondial în această reînnoire a lumii, incomparabila însemnătate a Congresului al IX-lea, nu numai în istoria națională, ci prin implicațiile ei și în istoria universală (...) ACUM 21 DE ANI A INCEPUT CEA MAI MARE EPOCA DIN ISTORIA CULTURII ROMANE" (Dan Zamfirescu, în "Geniul Politic", Luceafărul, nr 26, 28 Iunie 1986).

Nebunie? Nu. Ci doar ticăloșie primară, care nu face decât să concentreze în câteva rânduri mizeria celei mai sinistre recolte de condeieri din istoria literaturii române. Toți delicvenții de acest fel sunt voluntari, pentrucă nimeni nu le-ar face nimic, nu i-ar omorî, nu i-ar snopi din bătăi, nu le-ar lua blidul dela gură, dacă nu ar scrie asemenea prăpăstii. Dar acește gorile culturale nu sunt decât niște bufoni ai "curții" care în realitate la fel de bine s'ar simți și fără ei. Am reprodus aceste rânduri pentrucă puțini Români liberi au prilejul să ia cunoștință de ele. Dar: de ce să ia cunoștință de acest borhot cultural? Dintr'un motiv de mare urgență: o parte din exilații politici care sabotează cu ferocitate, ură și nesăbuință unitatea de simțire a rezistenței românești împotriva forțelor de abolire a umanității, pe care le reprezintă aceste rânduri, pot fi puși în fața unei alegeri: ori trec de partea omeniei și a unității românești de simțire, ori se fac neconstrânși de nici o "ocupație", iremediabili agenți camuflați libertar-patriotic ai genocidului fizic și spiritual din R.S.R.

Pasajul de articol citat de noi are în el ceva de "manifest pe dos", al cărui efect este în loc să adune oamenii le spune indirect "fugiți de noi".

Cultura română s'a format cu poporul român într'un mileniu și jumătate. Istoria acestui popor și a culturii lui, dau seamă de ce-a făcut în acest mileniu și jumătate. Cum poate fi întrecut un timp de cincisprezece secole, în vederea "mileniilor" viitoare, în 21 de ani?

Comunismul a compromis toți termenii și a golit de conținut toate marile noțiuni: eroism, geniu, cultură. "Erou" a fost și Stefan cel Mare, erou este astăzi și cărușașul care transportă cei mai mulți saci într'o zi. Geniu este și Eminescu, "geniu" este și autorul "imnului național" comunist. Cultură este tot ce-au scris Cantemir sau Pârvan, "cultură" este și ce scrie acest energumen fără limite. Prin comunism s'a ajuns să nu se mai facă nici o diferență între o piatră de prundiș și un diamant. Partidul stabilește care sunt una sau alta, după necesitățile cotiturii "dialectice", așa că azi o piatră de prundiș este declarată diamant, iar diamantul piatră de prundiș pentruca mâine "dialectic" să se constate contrariul, și așa mai departe, din cotitură în cotitură, dela "congres" la "congres" dela o revoluție culturală la alta.

De aproape 40 de ani încoace, dela sfârșitul lui 1947, orice încolțire care amenință cu geniul sau fie numai cu ieșirea din submediocritate, este arsă cu vitriolul marxist-leninist partinic. Dacă rațiunea, morala, virtuțile majore au fost convertite la contrariul lor pentruca cineva să-și asigure un blid de linte, cultura este supusă neîncetat unei dizolvări metodice, planificate. In toate aceste decenii, înainte sau după "congres", în momentul în care se arătau niște rezultate reale, indiferent în ce domeniu, de organizare, de cercetare, de gândire, de creație artistică și literară, în vreo instituție, publicație, editură, se da alarma secretă împotriva "focarelor" care aduceau primejdia de a se depăși incapacitatea, incuria și ticăloșia organizată, și erau peste noapte distruse. Autorul și autorii tuturor dezastrelor morale, și culturale din acești 40 de ani, dovedite mereu pas cu pas, au fost și sunt niște "genii" de vreun fel? "Geniu" cultural, "geniu" politic, "geniu" economic, "geniu" social, dovedite fără întoarcere în acești 21 de ani cu absolută evidență, e drept că "geniu", dar un "geniu al răului", care-a făcut totul împotriva binelui, al lumii și al țării în toate zonele realității: geosferă, biosferă, antroposferă. Acest geniu rău a secătuit toate rezervele, a risipit energia fizică până la epuizare, cum s'a văzut iernile trecute, a cheltuit energia umană ca niciodată în istoria Europei, cu excepția Rusiei.

"Cultura" este un concept încă nedefinit până la ultima particulă a identității lui, dar cel puțin putem spune ce conține o cultură, a unui popor la un moment dat. Se face, mai ales la materialiști, o deosebire metodică oarecum dulgherească, între "cultură materială" și "cultură spirituală". Dar între aceastea nu se poate stabili nici o graniță, ca între apă și untdelemn. Cultura nu poate fi tăiată în două ca un pepene. Orice "cultură" are origini "spirituale", de aceea ajunge să spunem cultură ca să știm că avem de-a face cu orice este creație în afară de "natural". Așa că nici casele, nici urcioarele, nici paratrăznetele, sau bucătăria, cismăria și atâtea ocupații nu sunt "cultură materială", ci cultură pur și simplu, cum tot cultură sunt și administrația și economia și granițele între pace și război.

Compartimentele culturii, într'o vastă interdependență, sunt multe. Există o cultură a formelor, alta a substanțelor, alta a folosirii diverselor mijloace de energie și corpuri, există o cultură a cercetării, o cultură a teoriei, care poate fi științifică, filosofică, morală, există o cultură a "invenției" în care intră toate artele și literatura. De asemenea există o cultură orală și una scrisă, o cultură a moravurilor, a tradițiilor, a organizării timpului, a lui "a fi între ceilalți", o cultură a simțirilor fundamentale din existență. Toate acestea au fost știrbite, falsificate, pervertite de marxism-leninismul totalitar, care de asemenea a desființat fără întoarcere cel puțin jumătate din ramificațiile culturii. Marxism-leninismul a făcut ceea ce nu se mai făcuse în istoria Europei: a desființat cultura formelor, a simțirilor, a gândirii, a invenției, deci tot ce înțelegem în mare când spunem "cultură": poezie, filosofie, artă, literatură, și în afară de aceasta a luptat și luptă să arunce oamenii într'o amnezie care să-i rupă de toate tradițiile, de toate virtuțile moștenite, de toate valorile umane fundamentale. Iar în România de 40 de ani se aplică marxism-leninismul până la ultima iotă.

Ce cultură a rămas din acești 40 de ani, care ar fi pus temelia "mileniilor viitoare"? Opera "geniului politic", de pildă, în zeci de volume care se adună mereu, dar pe care nu le-a citit, nu le citește, nici nu le va citi nimeni? Mii de munți de "Scînteia" și ai publicațiilor controlate și deparazitate de gândire adâncă până la ultimul rând? Hectarele de hârtie acoperite cu delirul ieșit din orice limită imaginabilă al poeziilor cu "patria"?

Cine vorbește azi ex catedra despre cultură în R.S.R.? Cum nu s'a găsit unul dintre acești inculți fundamentali care măcar atâta să știe: "cultura" s'a născut odată cu familia ca bază de coeziune a unei așezări umane într'o comunitate conștientă de rostul și propria ei fire? "Geniul politic" a decis ca în viitor blocurile de locuit să nu mai aibă apartamente cu bucătării, și toți locuitorii acestor blocuri, oameni ai muncii, să se hrănească la o troacă comună, cantina blocului, a cartierului sau a satului. In viitoarele milenii va fi o cultură a turmelor umane, dat fiind că "masa" familiei are în ea ceva de ceremonial sacru. Câtă cultură se trage din această descoperire a familiei, cu părinți și urmași, dar și cu moși-strămoși! Ce fac "culturalii" cu autorul rândurilor citate când "geniul politic" dă asemenea ordine?

Toată "cultura" din cei aproape 40 de ani comuniști s'a făcut pe bază de ucazuri de acest fel, inclusiv cei 21 de ani ai "epocii de aur". In totalul ei, politic, social, economic, artistic, literar, științific, această cultură care exclude orice gândire în afară de marxism-leninism, se chiamă suma "cuceririlor socialiste". Dar termenul "cucerire" este criminal abuziv, pentrucă nu s'a cucerit nimic, ci a fost în acest timp un fel de război civil permanent, în care însă forța armelor era numai de partea unei zdrobitoare minorități, susținută și condusă de un imperiu străin. Aceasta a fost cultura politică pusă definitiv la punct de un geniu rău, botezat "geniu politic" de un energumen turbat.

"Cultura" pentru mileniile viitoare, nu e de aproape 40 de ani decât o luptă totală împotriva istoriei și culturii Românilor, și împotriva umanității, pentrucă în această "cultură marxist-leninistă" intră în momentul de față și Afganistanul cu un genocid care ține de șase ani, și "revoluționar" se chiamă "operă de pace". Aceasta e cultura politică a "geniului politic".

In România "umanitatea" era neîncetat actualizată prin niște valori culturale unice în lume, care peste toate vitregiile au fost creația originală a unei lumi cu origini străvechi în Dacia, unde la începutul primului mileniu creștin s'au petrecut două metamorfoze: una culturală provocată de latinitate și alta spirituală, operă a creștinismului. Până acum 39 de ani, cu toate mizeriile care-au bântuit țara noastră, niciodată nu a fost atacată organizat originalitatea poporului nostru, care era în sinteză cu latinitatea deci europeană și cu creștinătatea, deci universală. Această dublă intrare în forma istorică europeană și universală a fost la origina culturii pe care avem dreptul și obligația s'o numim cultură românească. In această cultură intră gândirea, comportarea și expresia neamului românesc. Impotrivirea absolută la această cultură a fost adusă de ocupația marxist-leninistă, căzută ca o grea pedeapsă după un mileniu dela închegarea defintivă a neamului românesc, cu mintea și expresia lui unice în lume, pentrucă sunt originale, cum originale sunt mintea și expresia celorlalte neamuri de origine din Europa. Lupta ajunsă, după aproape 40 de ani împotriva acestei culturi europene originale, la cea mai desăvârșită organizare, este dusă de geniul rău poreclit "geniu politic".

Românii nu mai au azi dreptul să fie ei înșiși, în casa lor, în mintea lor, în vorba lor. Tradițiile au fost persecutate cu o sălbăticie nemai întâlnită în istoria noastră și rezultatele se văd azi într'un haos de mizerie, opresiune morală și materială, și izolare de lagăr întins cât țara.

Astăzi nu se mai poate trăi în R.S.R. decât prin minciună, furt, denunț, și frica tuturor față de toți. De 40 de ani Românii nu mai au posibilitatea să-și cunoască propria lor istorie așa cum a fost, nu cum o schilodește "geniul politic". Cu Iorga și cu Gheorghe Brătianu, Românii începeau să-și definească locul din trecutul lor în istoria universală. Cercetarea acestei probleme fundamentale a fost tăiată când începuturile istoriei Românilor au fost amestecate cu începuturile comunismului în România. Si astfel locul Românilor în istoria universală s'a definit prin Imperiul Roșu, care le-a fixat cea mai sinistră misiune: aceea a unei autodistrugeri, ca una dintre cele mai importante contribuții la distrugerea Europei, prevăzută de revoluția marxist-leninistă. "Cunoașterea" și "gândirea" istoriei au fost cele mai importante capitole din istoria culturii românești scrise, dela cronicari la Dimitrie Cantemir, Nicolae Bălcescu, Hajdeu, Eminescu, Xenopol, Iorga, Pârvan, Gheorghe Brătianu. Geniul acestora a fost pus de revoluția marxist-leninistă sub satrapia geniului rău, "geniul politic" cum se pretinde care interzice Românilor, prin cel mai crunt sistem de represiune, să gândească asupra lor înșiși.

"Istoria Românilor" a fost transformată în Istoria Partidului Comunist,

Continuare in pag. 11

PRIBEGIE

Anei

A mai căzut o brumă peste noi
și înc'o iarnă ne mai ninse'n față.
Ca arborii, iubito, amândoi
ne legănăm cu frunțile în ceață.

Ne punem creangă'n creangă gândul plin
de sevele tăcerilor de ieri
și, adăstând un echinox blajin,
iernăm din amintiri-- de câte seri?

Ne sunt ca niște faguri încărcați
iubirile din alte anotimpuri.
Visăm, visăm de ani împovărați,
sub steaua dinspre Tară în răstimpuri.

Dar într'o zi va fi lumină iar
și izbucni-vor alte primăvere,
și 'ntorși cu larii'n dacicul altar
vom prăznui a doua inviere.

Alexandru GREGORIAN

CITINDU-L PE CIORAN

—Titus BĂRBULESCU—

"Sosit în Franța în 1937, la 26 de ani, fiu de preot ortodox român, E. Cioran n'a mai părăsit-o. S'a afirmat încet-încet drept unul dintre marii prozatori francezi. Moralist de înaltă tradiție, cultivă disperarea radicală, care adesea atinge comicul devastator..."

(Francois Crouzet, Cioran gentilom în exil)

Orice-ar spune critica structuralistă, scrisul lui Cioran nu poate fi desprins și tăiat de istoria vieții lui, nici de istoria unei patrii pierdute și devastată, strămutată în lumea liberă, în Franța pe care n'a mai părăsit-o dela vârsta de 26 de ani. Amândouă experiențele de viață s'au împletit, s'au despărțit, s'au decantat într'o artă a cuvântului cugetat amar, nutrit în sub-stratul lui liric de dragoste în care "vino-încoace" și "dureros de dulce" s'au cristalizat. (Printre cărțile de căpătâi ale maestrului în arta cuvântului cugetat amar și dospit în limbă clasică, nu figurează, oare, Eminescu, Arghezi, Stendhal, Kierkegaard?...)

Emil M. Cioran, astfel semna cândva, în românește eseurile și studiile neconformiste din "Gândirea". Așa a semnat Pe culmile disperării, Lacrimi și sfinți, Schimbarea la față a României. Junele filosof de atunci scria exuberant și profetic. Era o voce de revoltă și catran în tumultul istoriei de totdeauna a Românilor, dar în momentul în care România avea să fie mistuită în anii de plumb și oțel care încep în 1940 (22 Iunie 1940: ultimatumul sovietic și rușinoasa cedare a Basarabiei, săvârșită nu de poporul românesc ci de către guvernanții prefăcuți, nevolnici și demisionari de atunci) și se termină în 1945, când poporul român intră "la iernat", după expresia lui Anton Golopenția, citat de Mircea Eliade...Istoria și arta cuvântului lui Cioran continuă liber, în lumea liberă, după destule încercări și ispite ale descompunerii (cf. Précis de décomposition: Mic tratat de destrămare), adică de ratări ale omului, nu ale scrisului, căci scriitorul Em. M. Cioran - apoi scurt: CIORAN - nu numai că nu și-a ratat vocația de profet al istoriei smintite care i-a lovit pe frații lui căzuți în hău (cum se spunea atunci), ci și-a formulat-o strâns, într'o limbă avară și exigentă în ce privește capacitatea ei de expresie, în franțuzește. "Fața de un avar, trebue să te comporți în alchimist", scrie un comentator despre Casanova, care scria "franțuzește - italienește" fiind crescut în Italia rafinată a secolului al 18 - lea și în Franța avută, lucidă și libertină a aceluiași secol. Cioran scrie o franceză curată și "avută", cu farmece de alchimist al limbajului. Ca Pascal, ca Rochefoucauld, ca Saint-Simon, nu imitându-i, ci în stilul lui propriu de moralist "clasic al secolului XX", secol luminos și blestemat în același timp, strălucind ca o stea electronică și colcăind în sângele neo-barbariei. Il interesează și frământă situația omului în sânul creațiunii, îl doare certitudinea morții necesare, relevă - cu vervă de mare pamfletar - cacofoniile existenței, cultivă neliniștea metafizică, muzica, îi plac armoniile interioare și eterne, care vin de aiurea, de altădată. Dar, cine îl citește pe Cioran - lăsând de-o parte bucuria de a savura arta făcătorului de maxime și formule clasice ("menite", așa cum atunci când dai în cărți, trebue întâi să le "menești") - nu-l poate urmări decât pe text. Structuralist. Contextul lui Cioran - orice-ar spune cineva ("E cineva, sau oare mi se pare?"!!!)-, lumea și catharsisul artistic al lui Cioran purced dintr'o gândire și o experiență de viață care este undeva atinsă de un blestem. Blestemul de a fi Român, adică ne-așezat printre alții pe care istoria i-a fericit: acestora istoria le-a dat sărăcie și poftă de pradă, apoi mediocritatea aurită a avutului spiritual, cucerit cu trudă și suferință exemplară, dar acum pus în borcane de farmacie. Antiseptice, protejate de forța disuasivă nucleară...Românul, nefiind cuceritor, n'a fost fericit decât în crâmpeiele lui de istorie majoră, apărătoare a ființei lui fulgurante, în momentele de avânt și rod cultural (bunăoară, în vremea Moldovei lui Stefan cel Mare, Munteniei lui Constantin Brâncoveanu, Transilvaniei și întreg pământului românesc între cele două ultime războaie). Românul a fost și este din nou divizat. Rătăcitor, oniric, în lăuntrul geografiei lui spirituale ca și în afară.

Comentând pe Marcel Proust, după ce citise un singur tom din "Căutarea timpului pierdut", Paul Valéry scrie: "...interesul lucrării rezidă în fiecare fragment. Poți deschide cartea unde vrei... Vitalitatea ei nu depinde de ceea ce precede. Este o activitate proprie a țestului cuvintelor. Autorul divizează"... Se poate citi Cioran cum Valéry citea Proust: în fragmente autonome, care au forma unor maxime, unor aforisme, uneori o scurtă snoavă trăită sau povestită nastratinește, toate sunt avare și precise în ce privește înțelesul cuvintelor. Lectorul îl divizează citindu-l pe Cioran. Il pune în raport de inteligență cu timpul lui istoric, cu straturile de limbă - maternă, dobândită -, cu lecturile lui - clasice, moderne, contemporane -, cu iubitorii și detractorii lui de azi, de altădată. Il citește - nu în diagonală, ci cu un interes plin și gustos, al paginii citite, recitită, adnotată. -Este un "exercițiu de admirație", cum își numește el o carte apărută recent (Exercices d'admiration, Gallimard 1986), însă pe care un cititor (cel puțin, care-l cunoaște și în românește) este incitat să-l tălmăcească și cu ajutorul unor chei.

Ce fel de chei? Care dintre ele se potrivește, se învârtește rotund în broască? Citindu-l pe Cioran astăzi, ai impresia că te plimbi într'o agora mult post-datată, în tovărășia unor înțelepți, sau nebuni de înțelepciune, altădată cunoscuți, necunoscuți (unii cunoscuți grație emulilor lor: Socrate prin Platon; Nae Ionescu prin învățăceii lui..) neconformiști, ba chiar în marginea societății din vremea lor, rău-famați: Epictet, Seneca, Marcu-Aureliu, Zenon, Diogene...Alții frenetici, convulsionari, "flagelanți": Nietzsche, Sfânta Tereza d'Avilla, Chestov, Dostoevski, Pascal, Sfântul Ion Scărarul, Grigore Palamas, Simone Weil...Sfinți, sămânță de sfinți, demoni. Paul Valéry, Montaigne, Baudelaire și Sartre, Chopin și tuberculoza...Alții apar în filigramă: Nae Ionescu, C. Noica, M. Vulcănescu, P. Tuțea, Tudor Vianu, M. Sebastian...Ba, dela o bucată de vreme, sunt evocați clar și nominal: B. Fondane (Fundoianu), Mircea Eliade, E. Ionescu.

Fără îndoială, există o cheie cu ajutorul căreia încerci să deslegi niște taine de gândire și expresie românească în evocările livrești, în referințele la oameni: portrete scurte și dense, amintiri de familie, colorate de humor și dor stăpânit, la peisagiul intelectual de calitate superioară -"aticistă", nu academică-, impregnat de mesianism cultural românesc, în care tânărul Emil Cioran a crescut și s'a format. O lume apusă astăzi pe harta spirituală a Europei, estompată în scrisul lui Cioran, ("assagi", spune el într'o notă rapidă, adică "devenit înțelept" cu trecerea anilor și probabil după multe avanii pe care le-a îndurat personal și injust, în altă lume, alte mesianisme). Peste istoria Românilor și istoria ideilor noastre dintre cele două războaie, s'au depus altă istorie, alte ideologii venite de aiurea. Dogmatic, cu interzicerea de a evoca, sau măcar de a discuta în cunoștință de cauză, senin, pe idei, o filosofie a istoriei românești care, în definitiv, se înscrie în vârsta de aur a culturii moderne românești. Din ea au purces în exil cele câteva capete creatoare din facerea românească, avatar miraculos, salvat din "iernatic" și purtător al geniului-artist românesc în lume. Fie el formulat în limbă străină. Intr'o "limbă sacră", pentru uzul tuturor neamurilor de cititori.

Statutul creator al lui Cioran este acela al unui exilat. "Trebue să vii de departe pentru a scrie o franceză atât de pură"...zice despre el J. Grosjean în N.R.F. (Janvier 1980). Ca Zenon printre Eleni: "Născut în insula Cipru, Zenon, părintele stoicismului, era un Fenician elenizat care își conservă până la moarte calitatea lui de metec...Ești ispitit să susții că ceea ce uluiește și distonează într'o civilizație avansată, este opera noilor veniți, lucrare a emigranților, a marginalilor"... (Ecartelement, Sfâșieri. P. 148. E. Cioran)

Cioran este frumusețea și scandalul geniului românesc exilat în lume. Intr'o lume a civilizației avansate și a libertății spiritului, iubită de noi, pentrucă iubitoare totuși de spiritul de sfântă revoltă contra imposturilor inteligenței laice sau teologice, iubitoare de orfani. Cioran este orfan și de țară și de Dumnezeu. Işi scandalizează compatrioții când scrie: "O patrie este pământ cleios. Capcană pentru vânat"... (Sfâșieri, t.n.) în fond, este un omagiu adus țării de care nu te poți desprinde. (Colette scria la fel, mai feminin: "Tara mea este aceea pe care am părăsit-o"... Era Burgundia).

Dumnezeu este un Dumnezeu rural, care umblă prin livezi. (Creatorul și stăpânul firii, îl ajută pe nevoiaș: "...în ziua aceea, vorbeam la masă despre teologie. Slujnica, o țărancă fără carte asculta, în picioare. - Eu cred în Dumnezeu, când mă dor dinții, zise ea..." (Sfâșieri). Dumnezeul Românului? Snoavă cu tâlc, ca dela Creangă citire.

Din pribegie, Cioran și-a făcut virtute. Si-a făurit arta scriitorului de limbă franceză. Istoria lui și a Românilor - lovită de blestem - nu o mai tratează decât în termeni de artă, în chip de parabolă. Sub forma unui transfert artistic. Proza filosofică și muzicală a lui Cioran cântă pascalian. Cu incidențe frivole, ironie socratică, gustul paradoxului. (Transpus în românește, dela Nae Ionescu vine...) Cântă adesea fremătarea păsării migratoare care s'a rătăcit de stol. Convine exilului tot așa de dureros-de dulce precum doliul îi sta bine Electrei. Tot așa cum îi stă bine lui Stendhal exilul său la Milano (exil voluntar), unde își prelucrează geniul lui românesc din propria lui matrice stilistică. In limbă maternă...Caragiale, exilat (voluntar) la Berlin, scrie românește. (Este adevărat însă, că era incapabil să învețe bine nemțește!...) Emil Cioran, exilat de soarta Românilor, la Paris, nu mai scrie românește, pare-se. M'aşi mira. Nu m'aşi mira să aibă "ceva texte prin sertar", în românește. Publicabile mai târziu. Pentru bucuria noastră, sau a celor care îl vor citi...

Din limba natală, Cioran și-a păstrat stilul cercetător, întrebător, cu căderi de frază "comice devastatoare" pentru întrebarea care sfârșește astfel în îndoială, candidă. (Transpus în românește, adică: în păcăleală spirituală, care dela Păcală vine...) Stil mai senin, totuși, ca altădată; căci alte căderi și experiențe de viață, noi și alte lecturi i-au prelucrat forța creativă.

Si bineînțeles, a rămas vie și prezentă în opera lui de astăzi viziunea lumii și a morții, care din Rășinarii copilăriei vine, astăzi uitați de Dumnezeu și bătuți - nu vizitați - de dracul.

CRIMA ÎMPOTRIVA SFÂNTULUI DUH

Urmare din pag. 10

cu Marx, Lenin și "geniul politic" puși în efigie, plus Buerebista. Nu există domeniu al culturii în care vreun Român capabil, rămas în puterea "geniului politic", să mai poată ajunge la vreo autoritate în lume. Există azi Români de mare prestigiu în arheologie, în istoria și filosofia culturii, în filologie, în medicină, fizică, matematici, inginerie, literatură, artă, dar dintre aceștia nici unul nu își are reședința în R.S.R. Nici un scriitor rămas în R.S.R. n'a ajuns în aceste aproape patru decenii la nici o faimă în lume. Si cum să ajungă? Fără libertatea gândirii, nici un talent nu poate să-și dea adevărata lui măsură,

O generație care începea să-și desfacă aripile pentru o regenerare după primii douăzeci de ani dela invazia marxism-leninismului a îndrăznit să ceară, de prin 1965, cu mult curaj și bună credință libertate "în numele adevărului". Dar a fost rău răsplătită, în etape succesive, dela "congresul" mult cântat încoace. Noua generație, foarte promițătoare a fost, am spune "științific", anihilată. Procedeul a fost combinarea presiunii directe sau indirecte cu corupția. Unii chiar au murit prematur, alții trag azi targa pe uscat, alții întind la nesfârșit șerbetul liric cu "patria", alții s'au șters de tot, alții au cedat, intimidați sau corupți. Nu trebue să li-se facă o vină majoră. Erau oameni tineri, nepregătiți pentru replica la viclenie și ispită, contra-virtuțile "geniului politic".

Aceasta a fost în realitate "redimensionarea conștiinței de sine a poporului român", căruia i se interzicea să gândească asupra lui însuși cu tineri care începeau să se afirme.

Ceea ce în societățile pieții libere se chiamă "deturnare de fonduri" în viața publică, fiind vorba de bani, s'a petrecut în România cu geniul românesc în toate manifestările lui, dela geniul comportamentului istoric milenar până la literatură. Numai că în lumea liberă cei ce abuzează de fondurile publice trebue să dea socoteală. Când malversatorii de fonduri sunt dați de gol, se fac procese răsunătoare și se dau sentințe grele. "Geniul rău politic" din R.S.R. nu răspunde decât în fața Satanei, pentrucă numai acesteia îi dă socoteală când nu nimicește după "normă" în infernul adus de comunismul promițător al "raiului pe pământ". Pentru mileniile care vor veni de un lucru putem fi siguri: ceea ce e dărâmat este bun dărâmat.

"Epoca" de aur, a istoriei și a culturii românești cum se tot cântă, a fost răstimpul unui cumplit război împotriva spiritului și de altfel până azi primul în istoria noastră. Când Bulgarii ne-au impus cultura religioasă în limba slavonă, nu atacau esența culturii creștine, care după câteva secole a înflorit în limba română. Dar acum este atacată esența poporului nostru. Scriitorii și gânditorii reali care există, în afară de scribii partidului și ai Cîntării României, sunt chinuiți în spirit la fel de total ca toată lumea de acolo opusă dublului genocid: spiritual și fizic.

Rezultatele genocidului spiritual se văd în felul de-a scrie "cultural". Cine e în stare să scrie, între atâtea alte aberații, "cârma destinelor", universalitate pură", "destinul spiritului", înseamnă că s'a născut fără destin, ceea ce românește se spune așa de bine: "LEPADAT DE SOARTA".

Dumitru STĂNCESCU

CARTEA ROMÂNEASCĂ ÎN EXIL

- trei decenii, zeci de edituri, sute de titluri -

PROBLEMA LUI "NU" DE EUGEN IONESCU, PROBLEMA LUMII

-NON, traducere de Marie France Ionesco- Gallimard, 1986

—Horia STAMATU—

In România dintre cele două războaie mondiale s'au petrecut în zona spiritului evenimente importante, scoase azi din discuție din cauza unui absolutism al "diamatului" care ființează, înființează, desființează și reînființează istoria lumii de când a fost, este și va mai fi.

Literatura clasică românească, născută în secolul XIX, fusese opera unor foarte lucizi "perturbatori", care-au ridicat o literatură atât de nouă la un nivel european. Acei "perturbatori" au denunțat cu extremă acuitate mai întâi incoerența unor automatisme papagalicești care-au fost numite "beția de cuvinte" și efectiv au scos cultura română scrisă de atunci din acea beție.

După cincizeci de ani de rutină statală a unei Românii moderne, dublată în 1918, energia trezirii spirituale adusă de clasici nu mai iradia în actualitate, dar reapărea beția de cuvinte, așa că inevitabil trebuiau să apară niște noi "perturbatori". De astă dată erau de pus în problemă nu doar modalitățile istorice, în continuarea adaptării la modern, ci însăși posibilitatea cea mai adâncă de întemeiere a existenței. Primul semn al unei treziri în sensul cel mai profund după 1918 a fost, în filosofie, răzvrătirea lui Nae Ionescu împotriva pozitivismului vetust și sufocant al Universității. Atunci apărea o nouă gândire în lume, după care existența începea să fie temei al metafizicei opuse astfel unor sisteme "obiective" anti-umane, cum erau pozitivismul și toate materialismele adiacente cu un fel de "revoluție" a omului împotriva lui însuși, cum avea să spună după cel de-al doilea război mondial un filosof al secolului.

Doctrina dominantă în România după 1918, s'ar putea numi un fel de "situaționalism", definit mai înainte de Caragiale: "Românul se naște bursier, trăiește funcționar și moare pensionar". Acestui situaționalism, tot mai generalizat, îi corespundea în literatură un trist fenomen descendent, în sensul că din "provocatori", adică oameni sinceri și de curaj, scriitorii deveneau niște "producători" a ceva ce se chema literatură dar intra în categoria descoperită prin anii '60 de un tânăr scriitor francez, și botezată "literaturică" ("literaturette").

Provocată direct sau indirect , "ea fama vagatur", de curajul lui Nae Ionescu, generația care începea să se afirme la sfârșitul anilor '20, a început să opună ca antipod al "situaționalismului" producător de literatură lipsită total de problemă, ceva numit "experiențialism", termen provizoriu găsit se pare de Mircea Eliade, prin 1932. După concepția experiențialistă, a fi în lume însemna o continuă încercare, prin propriile forțe spirituale, nu o simplă "așezare" dată de circumstanțe, într'o lume în care existența culmina cu rațiunea suficientă a situației în cadrul unor valori prestabilite, neverificate personal prin experiență și critică.In acest context al spiritului unei dramatice rupturi dintre o nouă generație și sistemul de valori prestabilit, neverificat în adâncime, apare Eugen Ionescu, luptător decis împotriva oricărui "dela sine înțeles".

"NU" a fost contribuția esențială la o răsturnare de mari proporții. După pozitivismul care era o "închidere" în sistemele "obiective" ale unor ideologii reduse la stat-societate-economie, continuat cu totalitarismele anacronice, venea o "deschidere" care era dincolo de orizontul redus la istorie ca țel absolut. Si astfel dela spaima secolului trecut, al clasicilor, că am fi cu România doar o biată provincie marginală a Europei, venea spaima că această lume însăși este în întregime o provincie față de un absolut neconvertibil la niciuna din valorile "dela sine înțelese", impuse de conviețuirea oamenilor în spațiu și timp.

Simultan veneau, un lup singuratec ca Emil Cioran, care își încheia, precoce, socotelile cu vicioasa eternizare a unui provizorat rușinos, istoria, și un supra sensibil dar feroce vânător al ideii până la epuizarea ei, Eugen Ionescu.

Ideea pe care trebuia s'o desființeze dialectic Eugen Ionescu, era ceea ce intră în termenul "literatură". In acest scop a pornit metodic, verificând cu excepțională forță de pătrundere literatura "situaționistă" de care vorbim mai sus. Astfel în anii 1932-1933, în cartea apărută în 1934, "NU" răscolind furtunos bâlciul vanităților literaturii române contemporane, ajunge la negarea metafizică a literaturii așezată pe un vid ontologic.

Cartea are trei părți care uneori chiar se întretaie: una a demitizărilor de notabili, alta de șarjă funambulescă a târgului literelor bucureștene, cu trei centre de desfacere, unul instituțional, Cenaclul lui Lovinescu, altele circumstanțiale, Capșa și Corso. Iar a treia parte este aceea a punerii fără milă a chestiunii de încredere: care e valoarea literaturii. Ca și în teatrul de mai târziu, dramaticul se ascunde în șarjă și burlesc. Din capul locului trebue să spunem că susținătorul aprins al acestei cărți, care a și decis apariția ei, a fost un filosof, Mircea Vulcănescu. Incontestabil singurul dintre arbitrii premiului pentru tineri, care a înțeles ce reprezenta această carte.

După ce arată slăbiciunile literaturii noastre post-clasice, printre care și încercarea nereușită de ancorare în modern, autorul trece la ceea ce îl persecuta cu adevărat: îndoiala asupra sensului literaturii în existența noastră și desautentificarea scriitorului prin expresia care niciodată nu duce la adevăr. Căutând urmele absolutului în literatură, Eugen Ionescu ajungea la constatarea că pierdea vremea cu o căutare în gol. Ca și Cioran, care căutând urmele absolutului în istorie nu găsea decât niște foarte triviale degradări. Unul se simțea trădat prin inevitabila pervertire a logosului în expresie, celălalt se socotea trădat de istorie în întregul ei, în măsura în care compromitea orice viziune.

Toate acestea nu aveau nimic de-a face cu vreo "revoluție", Eugen Ionescu n'a ajuns să pună în problemă rostul literaturii în funcție de nicio "angajare", socio-național-politic-economică, ci în funcție de importanța sau neimportanța soteriologică: dacă literatura este un mijloc de mântuire în absolut este necesară, dacă nu, este inutilă. Aceasta e problema fundamentală a cărții, în cel mai adânc strat al ei, pe care putem să-l numim "critica literaturii pure" în analogie cu "critica rațiunii pure", și într'un caz și altul fiind vorba de limitele literaturii sau ale rațiunii în general.

Desautentificarea noastră, adică pierderea consecvenței cu sine însuși, începe chiar cu "expresia" care nu e decât ceva născut mort, care ascunde ne-exprimatul viu. Prin vorbire ne trădăm propriul adevăr după cum și raporturile cu adevărul fundamental al existenței, cu temeiurile ei. Oricând se poate demonstra că despre același lucru se pot face judecăți în absolută opoziție. "Autorul", spune Eugen Ionescu, adică el însuși, "nu vrea decât să deplângă faptul că a fost condamnat să vorbească" (retraducere după traducerea franceză). In concluzie: "cum să fiu autentic", adică eu însumi, "când încă dela început mi-e dat să fiu trădat de expresie". Autentic fiind egal cu "însuși", acest "însuși" este condamnat să dispară, când se mută în "spusă". "Insuși" este ceva misterios și nu poate fi "exprimat" cum nici Dumnezeu nu poate fi "demonstrat". Aceștia sunt cei doi poli ai misterului: "existența" și "absolutul"; după cum "însuși" nu poate fi eternizat prin expresie, nici absolutul, Dumnezeu, nu se lasă actualizat prin vreo ex-plicație.

Expresia este o trădare a lui "însuși" pentrucă ea nu există decât datorită unui prealabil sistem de comunicare, istoric, deci care nici nu începe nici nu se încheie cu el. Așa că pe cât mă străduiesc mai mult în slujba expresiei, mă depărtez tot mai mult de mine însumi, după cum când găsesc tot mai multe argumente pentru existența lui Dumnezeu, tot mai mult mă îndepărtez de Dumnezeire. Pe cât mai cunoscută și recunoscută este expresia literară a unui "însumi", pe atâta expresia acelui "însumi" este tot mai puțin a mea, tot mai mult a nimănui. Așa că până la urmă geniul, care devine al tuturor, "este o fundamantală lipsă de personalitate, este sursa locurilor comune din noi toți, el este toată lumea și nimeni" ("NU"). Ar părea curios că la asemenea "critică" a "literaturii pure", s'a ajuns într'o provincie a modelului francez. In realitate nu este așa de curios, pentrucă în Franța timpului era prea copleșitoare religia literaturii, și cultul geniului era intact.

Dar spre anii '50, lucrurile ședeau altfel. religia imperiului literaturii se zdruncinase odată cu trecerea unei Franțe mondiale la una națională, deci provincială, iar "geniul" fusese compromis prin cultul pseudo-geniilor fabricate de propagande, așa că un Eugen Ionescu putea să apară și în Franța, cum a și apărut, purtător al unor puternice concluzii justificate istoric: expresia nefiind o manifestare a absolutului poate fi deformată și reformată în orice fel, cum se vedea în Estul Europei, iar cultul geniului este o amăgire pentrucă temeiul existenței noastre nu e de găsit în aparițiile istorice. Si astfel, "perturbatorul" dintr'o generație de provincie, ajunge la capitală, în Paris, odată cu maturitatea, la o "critică a judecății", la care e dus de o a treia concluzie: expresia nu se justifică prin mine, prin "însumi" ci prin origini. Acest gând a fost temeiul extraordinarei piese "Les Chaises", "Scaunele". Dacă transmit ceva ce e dincolo de mine, expresia ajunge să fie autentică, așa cum ne învață și Evanghelistul, "și nu era el Lumina, ci a venit ca să măturisească despre Lumină" (Ioan, I-8). Salvarea din trădările în lanț ale istoriei și ale expresiei unui "însumi" redus fie doar la el sau la "noi", este depășită prin regăsirea originilor, din nenorocire tot mai șterse într'o lume amnezică intrată deja în afazie, așa că fosta beție de cuvinte dintr'o provincie, cu peste un secol în urmă, ajunge un fel de "buimăceală" a întregii lumi, care, după repetatele spuse ale fostului critic al "literaturii pure" din acea provincie, se imbecilizează văzând cu ochii. Imaginea acestei noi situații ne-a fost dată în piesa amintită, care este cea mai puternică parabolă a lumii tot mai decrepite dela sfârșitul mileniului doi.

Ca și în "NU" gravitatea dramei este învăluită în grotesc și caricatură ridicată la "colosal". Autorul merge așa departe în șarja lui, încât atâția au petrecut de minune la spectacol, dar probabil puțini au văzut între altele că în piesă este și o urmă deformată până la coșmar a mitului "Tristan și Isolda". Doi bătrâni, aproape centenari, după o nesfârșit de lungă iubire dominată de o inefabilă spaimă, se sinucid împreună. Leit motivul, "dureros de dulce" din opera lui Wagner este aici constatarea tot mai intensă a unei afazii, de care bătrânul îi vorbește bătrânei: "AH!Mi-e așa de greu să mă exprim...Trebue să spun tot". Iar mai departe: "Nu am să vorbesc eu, am angajat un orator de profesie, el va vorbi în numele meu", anunțând mesagiul pe care el nu mai poate să-l spună: "I-am cunoscut pe toți", adică toată lumea lumii, "Am să le comunic mesagiul...Toată viața mea simțeam că mă înăbuș; acum vor ști toți, datorită ție, oratorului, singurii care m'ați înțeles". Nu avem timp să facem analiza artistică a piesei care poate fi oricând adaptată la un spectacol de operă: "Tristan și Isolda la sfârșitul lumii". De aceea trecem la finalul care ne dă cheia parabolei. Oratorul vine, dar deși "orator", nu poate vorbi, îngăimează sunete fără niciun sens. De aceea începe să umple o tablă neagră cu semne. După ce șterge primele majuscule înșirate fără niciun sens, scrie însfârșit "mesagiul": "L ADIEU LDIEU LRL". Din motive tipografice nu putem reda pe L și R ca în carte (E.I. "Theâtre", I, Paris, 1954), deci cu semnele grecești "lambda" și "rho", primul scris ca majuscula romană V inversată, al doilea la P roman. Să fie vorba de un non-sens mărit ca atare și prin amestecul de alfabeturi? Părerea noastră este că aici trebue să ne oprim și să renunțăm la comoditățile oferite de categorisirea "absurd". Până la urmă se pare că nu este deloc o "absurditate": "Si totuși este un mesagiu scris pe tabla neagră L ADIEU LDIEU LRL, și care descifrat ar da: LOGOS ADIEU LOGOS DIEU LOGOS RHETOR LOGOS". (Mariane Reinke, "Zwei Welten und Zwei Zeiten im Werke Eugen Ionescos", "Două lumi și două epoci în opera lui E.I.", teză de doctorat, Köln, 1964).

Cu ajutorul acestei descifrări putem îndrăzni să trecem de jocul gratuit. In scrierea greacă prescurtată, un fel de stenografie care exista și la Romani, "lambda" majuscul era pentru Logos, iar "rho" majuscul pentru "rethor". Alăturarea repetată "Logos" și "Dumnezeu" ne duce inevitabil cu amintirea, câtă mai avem, la începutul Evangheliei: "La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu" (Ioan, I-1). La fel este și traducerea latină și traducerile în toate limbile europene moderne. Când apare prima oară inițiala Logosului este separată de ADIEU, care poate fi și pentru "Dieu" în limba franceză medievală (sec. XII), poate fi și pentru "A Dieu", "la Dumnezeu", dar poate fi și oarecum "adio Logos", adică despărțirea de Logosul devenit "Deus otiosus", Dumnezeu retras din lume, cu alte cuvinte am ajuns niște "uitați de Dumnezeu". Ceea ce parcă ar fi chiar așa, pentru noi toți, nu doar pentru noi "nelegitimii" fii ai lui Dumnezeu de dincolo de Cortina de Fier. In orice caz clar a rămas în inscripția ștearsă din memorie "Cuvântul (era) Dumnezeu". "Rethor" între "Logos" și "Logos" ceea ce apare ca adaos nu ar fi un adaos, ci tot un efect al amneziei noastre care traduce astfel pe Ioan, "nu era el (Evanghelistul) Lumina, ci el a venit să mărturisească despre Lumină" (Ioan, 1-8), de care am vorbit mai sus.

Așa am ajunge, cu Eugen Ionescu ajuns și el matur, la dreptul sens al lui "însuși" pe care el l'a apărat în "NU" de expresie, deci și de literatură. "Insuși" nu are un sens temeinic dacă nu "mărturisește Logosul", dacă acesta nu e prezent în "expresia" lui. Cum să fie prezent? Credem că prin ceea ce se chiamă "inspirație" și spune cu toată evidența "în spirit". Dacă "expresia" lăsată la hazardul ei trădează, Logosul inspiră și prin "Rhetor" transmite lumina Lui. Omenirii buimace, omul de azi, "Om șters, uituc".(Ion Barbu, "Oul dogmatic"), prins parcă "uitător ireversibil" (idem) în drama amneziei până la afazie, nici nu mai știe nimic, nici nu mai poate spune nimic, nu mai poate "vorbi", i-a fost luat piuitul, cum spun sofiștii idolatri ai "semnelor" redus la funcționalismul comunicării neutralizate față de "sens", de întemeiere în a fi nu doar în a se arăta.

După îndoiala dramatică din "NU" Eugen Ionescu pare că ar fi ajuns la convingerea că există un mesagiu, că acesta trebue exprimat, că astfel nu se ajunge la o trădare a lui "însumi" ci el tocmai se confirmă printr'un act de solidaritate cu originile sacre, care "consacră" expresia ca autentică. Cu Eugen Ionescu și alții din generația lui, după clasicii naționali din secolul XIX, Românii au dat niște clasici ai secolului XX, care nu mai sunt naționali, dar în contextul marilor culturi occidentale, au dus în lume ceea ce acum 50 de ani, autorul lui "NU" propunea pentru provincia lui de atunci: "Un nou junimism se impune. O noapte lungă, opacă, a urmat unei secunde de luciditate". Un "junimism" ar fi acum o "întinerire" în spirit a lumii, care trebue să-și regăsească, în Occidentul nostru, "secunda" lucidității lui, lungă cât un ev și pierdută în acest mileniu ce se încheie prin amenințarea unei totale organizări perfecte a infernului.

Cei câțiva clasici ai secolului XX pe care i-au dat Românii dacă nu sunt "naționali" nu sunt deloc o pierdere pentru "națiune".Mărturisind sau nu, știm cu toții că supraviețuirea Europei ne-eurasiatizate nu va fi posibilă decât prin ajungerea la o națiune europeană. Așa că avem toate motivele să ne bucurăm că niște Români excepționali fac parte dintre cei ce pun azi bazele "națiunii europene" de mâine.

HYPERION

Centrul de promovare a cărţii româneşti

PAGINI DIN

INTERMEZZO No. 3

Trifoiul cu patru foi

Savantul Berembest, pe baza unor cercetări şi observaţii îndelungate, a stabilit că se găsesc trei trifoiuri cu patru foi faţă de nouăzeci şi şapte trifoiuri cu trei foi. Italianul Micoromegassini a stabilit însă procentul de două trifoiuri cu patru foi la sută. Iar Germanul Glumenblatt, de şase la sută: aceste statistici contradictorii au suscitat vii, aprinse şi pătimaşe controverse, polemici, dueluri, asasinate şi sinucideri.

Cei trei savanţi mondiali s'au întrunit atunci într'o localitate misterioasă, situată la confluenţa unor fluvii spaniole şi au căutat, pe bază documentară extrem de serioasă, să stabilească un adevăr eclectic. Deoarece, însă nici unul nu vroia să cedeze ori să dea dela sine o singură foaie de trifoi măcar, situaţia era foarte încordată. Dar s'a agravat şi mai mult în clipa în care un al patrulea savant, Polonezul Asmatzukievitz a afirmat că la suta de trifoiuri nu se găseşte nici unul cu patru foi.

Aserţiunea acestuia părea întărită solid de temeinice dovezi, aşa încât opinia ştiinţifică mondială atârna greu de partea lui. In sprijinul convingerilor sale aducea şi un argument de ordin teoretic: trifoiul înseamnează, prin defintie trei foi; şi trifoiul cu patru foi este, deci, o flagrantă contradicţie în termeni.

Ceilalţi trei savanţi, deşi adversari, s'au unit împotriva adversarului comun, Polonezul Asmatzukievitz. Au scris împreună o carte groasă prin care combăteau aprig teoriile Polonezului. Ei susţineau teza interesantă că realitatea trifoiului este iraţională ilogică. De vreme ce este ilogică, sau propriu zis chiar alogică nu i se pot aplica criteriile logicei.

Trifoiul cu patru foi nu este posibil logic; e posibil în viaţă. Si cea mai bună dovadă nu este aceea că se găsesc două, patru sau şase la sută?

Polonezul a răspuns ironic printr'un esseu, scris spiritual şi degajat. El conţinea, în esenţă, următoarele: o apărare a spiritului logic; realitatea este supusă principiilor logiciei; numai capetelor celor trei savanţi le lipseşte logica şi generalizează cazul lor particular şi patologic. Dacă ar fi să-i credem, atunci cei trei savanţi ar fi patru, aşa cum patru ar fi cele trei foi ale trifoiului. Aplicând însă metoda însă şi a celor trei savanţi, metoda empirică, şi numărându-i, vedem că cei trei savanţi sunt numai trei. Pe urmă, presupunând chiar că există la o sută de trifoiuri cu trei foi, două, trei sau şase trifoiuri cu patru foi, orice trifoi ar trebui să fie 2 sutimi sau 4 sutimi sau 6 sutimi cu patru foi. Dar trifoiul cu trei foi nu are nici măcar o sutime dintr'o a patra foaie.

Savantul Berembest, drept replică, a fotografiat un trifoi cu patru foi (e drept cam veştejit) şi a reprodus fotografia în ziarul Times. Dar Asmatzukievitz nu s'a lăsat deloc intimidat. El a susţinut că esenţa trifoiului: este să aibă trei foi. Că trifoiul cu patru foi este neadevărat, inautentic, patologic şi aberaţie. Or ştiinţa nu se ocupă decât de adevăr; cazul trifoiului cu patru foi nu poate fi generalizat, pentrucă nu e o caracteristică esenţială a trifoiului; şi chiar dacă există e ca şi cum nu ar exista. De altfel, Polonezul crede că nici prin eroare nu există asemenea trifoi şi că se îndoieşte la culme de autenticitatea fotografiei lui Berembest. A reprodus el însuşi un trifoi cu trei foi, un trifoi frumos şi verde, pe care l-a opus trifoiului veştejit al lui Berembest. A declarat că lasă opinia mondială, să tragă consecinţele.

Toţi intelectualii din lume au luat parte activă şi vehementă la controversă. S'au deschis anchete. Au căzut guverne. S'au întâmplat revoluţii. Numai o babă se pieptăna în tot timpul acesta. A fost surprinsă în flagrant delict. Condamnată. Arsă de vie. Si în toate statele s'a pornit atunci o prigoană împotriva fabricanţilor de piepteni. S'au închis fabricile. S'au confiscat pieptenele pe motivul că e un lux criminal să te piepteni în acele grave momente, în care se va hotărî pacea sau războiul lumii. Situaţia planetară era extrem de complicată şi de încordată.

Un chinez Pep-Te-Ne- Le a pus untdelemn peste foc erijându-se-cu o teorie nouă inspirată de cei trifoi ai Polonezului: a afirmat, anume, că trifoii cu patru foi se află în număr de cincizeci la sută; deci cei cu trei foi (după calcule minuţioase) tot cincizeci la sută.

Europenii au făcut atunci un protest la Liga Naţiunilor, argumentând că "ce să bagă Chinezul?" Ce se pricepe Chinezul? Pe urmă numele lui care aminteşte un ustensil reprobat de când cu baba, constituia o obrăznicie sfruntată. Degeaba s'a apărat, pe de o parte jurându-se că e însufleţit de dorinţe obiective de cercetare ştiinţifică; pe de altă parte, pretextând căi care-i esenţial cuvântului Pieptene, nu e cuprins în numele lui care este Pep-Te-Ne, iar nu Piep-Te-ne. Că în cazul acesta ar trebui eliminat din dicţionar şi cuvântul francez pied, care începe ca "pieptene".

Francezii, simţindu-se direct ofensaţi s'au plâns, pe cale diplomatică, guvernului chinez care însă nu a vrut să ştie de nimic, de par'că era Turc.

Un atentat a fost încercat asupra lui Pep-Te-Ne, la care Chinezii au răspuns printr'o tentativă de incendiere a consulatului francez din Shangai. Franţa a decretat mobilizarea. Războiul ar fi izbucnit cu siguranţă dacă un fapt nou nu ar fi adus o destindere:

Cinci copilaşi (unul japonez, altul bengalez, altul olandez, altul sud-american, şi altul antisemit) au făcut fiecare o colecţie de o sută de trifoiuri.

Primul copil avea trei trifoiuri cu patru foi; al doilea, două; al treilea saşe; al patrulea nici unul; al cincilea cincizeci.

Indată întreaga vină a căzut, cum se cuvenea, pe capetele responsabile ale celor cinci savanţi. Aceştia, au dreptate fiecare în parte şi nu au dreptate împreună; faptele vorbesc. Ei îşi bat capul şi nu mai înţeleg nimic şi încearcă, nedumeriţi, să soluţioneze intriganta problemă.

Stau ascunşi undeva, unde nu creşte trifoiul, aşa că îşi urmează cercetările în mod pur teoretic. Au fiecare partizanii lor puţini.

De atunci însă ştiinţa este desconsiderată şi pacea lumii asigurată, în mod provizoriu.

Dar povestea nu s'a sfârşit. Nici nu se poate.

INTERMEZZO No. 2

(fragment)

Dacă aş avea toate succesele din lume. Dacă aş fi luceafărul gândirii literare cosmice. Dacă iubita mea m'ar iubi, cu o dragoste egală, până la sfârşitul vieţii - aş fi tot aşa de nefericit. Lucrul acesta îl ştiu foarte bine.

Asta nu mă împiedică să doresc succesele lumii, etc. De filosofat asupra contradicţiei spiritului omenesc. Aviz amatorilor. Domnule Comarnescu, d-ta.

He-ei! Am strigat şi eu: "Opreşte-te clipă, că eşti frumoasă!" Si, din anumite puncte de vedere, consiliez: "Opreşte-te clipă de peste o săptămână, căci îmi închipui că ai să fii frumoasă! N'a fost auzit Lamartine, care era un mare poet romantic, o să m'audă, o să m'asculte cineva pe mine?

Si aşa toate, domnule dragă şi iubit confrate întru efemeritate, până am să mor. Lucrul acesta se întâmplă, cel puţin odată în viaţă la toată lumea. Ei şi? N'are nici o importanţă.

Dar atunci, dece mă sperii atâta, Doamne, dece mă sperii de moarte în toate zilele, în toate nopţile, la toate colţurile? Dece îmi tremură oasele şi dinţii, şi carnea? Dece fug ca un tembel, ca un tembel? Dece îngheţ, cu râs, plâns, cu sughiţ - în faţa acestei orori de deasupra râsului, de deasupra plânsului, de deasupra sughiţului? Eu sunt moartea. Viaţa este un provizorat. Moartea mă definitivează. Moartea sunt eu. Dece mi-e frică de mine, de ceea ce mă esenţializează?

Nu e bine să vorbesc despre asta că nu mai dorm la noapte. Si pe urmă sunt superstiţios. Să nu fie într'un ceas rău. (toate astea se explică prin proasta funcţionare a stomacului!).

O! Doamne Dumnezeule! Partea mea de Paradis! Dar partea mea de Paradis! Iremediabil am pierdut partea mea de Paradis? Doamne Dumnezeule, nu aş vrea să fiu melodramatic, şi nu aş vrea să crezi că vreau să realizez, prin opoziţia contrariilor, un efect de stil romantic (gen "Venere şi Madonă"). Dar te iubesc de undeva, cândva. Amintirile căror lumini mă torturează? Mă torturează! Nu vezi cum mă tăvălesc? Cum întind mâinile în neştire? Cum merg pe drumuri înfundate, pe drumuri tot întoarse? Cum nu am tăria să merg pe nici un drum?

Partea mea de paradis nu vreau s'o dau nimănui: Vreau să merg la ea, cu iubita mea.

SOUS LE PATRONAGE DE
L'UNIVERSITE
DE PARIS - SORBONNE

LE XIIe CONGRES INTERNATIONAL
DE L'ACADEMIE ROUMANO-AMERICAINE
EN COLLABORATION AVEC
LE CENTRE ROUMAIN DE RECHERCHE - LA MAISON ROUMAINE - LE CENTRE HYPERION
EN SORBONNE, 24 - 27 juin 1987

HOMMAGE A MIRCEA ELIADE

Comité d'Honneur

Christian BEC
Alain BESANÇON
Olivier CLEMENT
George DUMEZIL
Alphonse DUPRONT
Gilbert DURAND
Christinel ELIADE
Eugène IONESCO
Stéphane LUPASCO
Yakov MALKIEL
Robert MARTIN
Michel MESLIN

Président A.R.A.

Maria MANOLIU-MANEA

Comité de Soutien

Mircea COANDA
Herman MAYER
Ion RATIU
Aurelio RAUTA
Albert SAMUEL

Comité d'Organisation

Jean ALMOSNINO
L. M. ARCADE
Paul BARBANEGRA
Matei CAZACU
Antonia CONSTANTINESCU
Neagu DJUVARA
Marie-France IONESCO
Basarab NICOLESCU
Cicerone POGHIRC
Sanda STOLOJAN

Prima circulară

Anul viitor se vor împlini 80 de ani de la naşterea marelui istoric al religülor şi marelui scriitor român Mircea ELIADE care ne-a părăsit în aprilie trecut.

ACADEMIA ROMÂNO-AMERICANĂ (A.R.A.), în colaborare cu trei centre culturale de la Paris, îi va cinsti memoria.

Consacrate cu precădere moştenirii spirituale pe care ne-a lăsat-o Mircea ELIADE, multe dintre lucrările congresului vor avea şi alte orientări, conform dorinţei pe care a exprimat-o însuşi Mircea ELIADE în toamna anului trecut când i s'a vorbit despre proiectul sărbătoririi.

Cei ce doresc să prezinte comunicări în limbile română, engleză sau franceză, sunt rugaţi să ne adreseze un rezumat, înainte de 15 Decembrie1986. Durata expunerii nu trebuie să depăşească 20 de minute pentru a lăsa timp necesarelor discuţii.

Va conţine informaţii mai largi o a doua circulară, destinată celor care-şi exprimă intenţia de a participa la congres prin imprimatul alăturat. Ne-aţi îndatora dacă ni l-aţi trimite cât de curând şi nu mai târziu de 15 Octombrie viitor.

Şi după închiderea congresului vom avea prilejul bunelor întâlniri: duminică, 28 iunie, au fost prevăzute două vizite organizate. A doua, pe Sena, ne va conduce printre monumentele luminate ale vechiului Paris.

Nădăjduim să vă avem printre noi.

Adresser tout courrier à l'organisateur local : L. M. Arcade
4 rue Général-Henrion-Bertier, 92200 Neuilly-sur-Seine - France

NUMELE ....PRONUMELE ....
ADRESA PERSONALĂ..
TELEFONUL...
DOMENIUL ACTIVITĂŢII ....

	da	nu
Doresc să particip la congres	☐	.... ☐
Îmi propun să prezint o comunicare (2)........	☐	.... ☐

Titlul provizoriu ....
....

ACESTE DOUĂ PAGINI, OFERITE GENEROS DE "CUVÂNTUL ROMÂNESC", APAR SUB ÎNGRIJIREA ŞI RESPONSABILITATEA ASOCIAŢIEI "HYPERION"

TABĂRA

DELA CÂMPU

(ASOCIATIA CULT

HAMILTON

CHEM

CĂTRE EXILUL

Românii participanți la Săptă
Hamilton, Ontario, Canada, luân
creată de regimul comunist și car
tare și de influență a intereselor
forurile și organizațiile oficiale di
necesare măsuri concrete, urgente
situații.

Pentru acest scop, propunem u

1. Reîntoarcerea la valorile tradiționale creștine și naționale românești.
2. Crearea și susținerea de către tot exilul românesc a unei misiuni de reprezentare și de promovare (lobby) a intereselor naționale pe lângă organizațiile guvernamentale și ne-guvernamentale și în special pe lângă cele ale Statelor Unite ale Americii, dela Washington, D.C.

In acest context, vedem în Pr. Prof. Gheorghe Calciu-Dumitreasa, (prezent la Săptămâna Câmpului Românesc) ca una dintre personalitățile marcante pentru stimularea creerii acestei misiuni.

Pentru un cât mai bun succes al acestei misiuni, solicităm sprijinul spiritual, moral și financiar al tuturor persoanelor, organizațiilor

Semnează,

Adunarea Ad-hoc a Ro
Săptămâna Câm
dela Hamilton,

Urmează 97 de semnături.

DRUMUL PESTE POD, SPRE CAPELĂ

CONFERINȚA PREOTULUI GHE. CALCIU-DUMITREASA

SFINȚIREA TROIȚEI

RĂMAS BUN DELA OASPEȚII VENIȚI DE DEPARTE

Există în fiecare din noi, exilații de pe acest pământ, un dor tainic de reîntoarcere la o geografie spirituală pecetluită în noi, un orizont abisal specific numai nouă și plămădit undeva la jumătatea distanței dintre reverie și realitate.

Răspunzând acestei nevoi spirituale de regăsire și retrăire a identității noastre, dincolo de carapacea și presiunea unor timpuri și culturi diferite de spiritul și formația noastră psihosomatică, răspunzând deci acestei nevoi de evadare din noi înșine și din lume și de întoarcere la acel orizont specific românesc și creștin, Asociația Culturală Românească din Hamilton a creat această oază de trăire românească numită și recunoscută drept "Câmpul dela Hamilton".

Prin intermediul ziarului "Cuvântul Românesc" am fost informați deci, că după tradiție, și în acest an tabăra de vară își va deschide porțile între 27 Iulie și 3 August să primească sufletele noastre obosite de rutina cotidiană.

Aflasem de asemenea de faptul că Asociația Culturală din Hamilton (Canada) începuse o campanie de adunare de fonduri pentru ridicarea unei noi clădiri, care să adăpostească în viitor activități de natură să țină aprinsă în candela Neamului acea lumină adusă de fiecare din noi din plaiul carpato-dunărean.

Sosisem de Sâmbătă seara, înfruntând arșița autostrăzilor americane și canadiene.

Si iată-ne deci în fața unei pietre dela intrare pictată în culorile drapelului românesc nepătat. Intrăm pe drumul care duce spre tabără ca printr'un tunel luminos pardosit de orgile unor copaci tineri și plopi foșnitori. Avem în față priveliștea rustică a Câmpului și a căsuțelor de dormit. Pe partea stângă dela intrare ca într'un sanctuar străjuiesc steagurile românești, canadiene și americane. Sub faldurile lor sunt ridicate două cruci de piatră, semn că la manifestările culturale și religioase dela câmp vor fi de față, nevăzut, și toți eroii de acum și din totdeauna ai Neamului.

La intrarea în tabără suntem întâmpinați din toate părțile de călduroase salutări frățești din partea celor deja prezenți.

Deschiderea oficială a Săptămânii Câmpului a avut loc Duminică dimineața, 27 Iulie. Clopotele din turlă chemau la slujba Sfintei Liturghii pe cei dela Câmp. Au slujit Prea Cuvioșii și Cucernicii Părinți: Arhimandrit Roman Braga, Preot Gheorghe Calciu și Preot Nicolae Zelea.

Un "cor de îngeri" așa cum i-au numit cei prezenți pe cântăreți, au dat răspunsurile la Sfânta Liturghie. Predica a fost ținută de Părintele Calciu. O predică vie, tulburătoare, Se citise Evanghelia exorcizării de către Hristos a unui demonizat, prilej nimerit spre a aduce în actualitate situații similare existente în întunericul asupririlor ateistice.

Urmează apoi o procesiune liturgică dela Capelă spre locul unde sculptorul în lemn Cercel ridicase nu demult o frumoasă troiță în memoria tatălui său. Un sobor de preoți (Arhim. Roman Braga, Gheorge Calciu, Nicolae Zelea, Sterie Mihădaș, Dumitru Ichim și Mihai Handrabur) au sfințit apoi Sfânta Cruce.

După aceea a urmat o plăcută petrecere câmpenească, unde frați de Neam și credință au avut posibilitatea să schimbe impresii, gânduri, și să-și împărtășească necazurile și bucuriile exilului.

Marți seara mult încercatul și curajosul Părinte Calciu a ținut o conferință despre "Suferința umană și providența divină". Ca un prolog la expunerea Sf. Sale, Părintele Calciu a prezentat un scurt raport asupra intervențiilor sale pe lângă autoritățile guvernamentale americane.

Conferința a fost acaparantă și copleșitoare, presărată de exemple și amintiri din închisorile comuniste cărora Părintele Calciu le-a plătit obolul a nu mai puțin de 21 de ani.

Miercuri seara am avut ocazia să-l ascultăm pe Părintele Arhimandrit Roman Braga. In urma discuțiilor "platonice" dela Câmp, Prea Cuvioșia Sa își schimbă ad-hoc titlul și tema conferinței anunțate. A vorbit "sofranci" despre spiritul și trăirea românească. Partea "academică" a expunerii a fost apoi completată prin comemorarea a câtorva exemple din suferința și experiența Cuvioșiei Sale ca victimă a închisorilor de "reeducare". O tăcere de timp "increat" s'a așezat în sufletele celor prezenți. Lacrimi în ochi, de indignare, dar și de iertare creștină s'au scurs peste obrajii ascultătorilor.

De necrezut, dar adevărat. Ceea ce se spune că s'a întâmplat la Pitești, la Aiud, la Canal, este o realitate. O realitate apăsătoare, din care cei prezenți la Conferință n'ar fi putut ieși mai bine, decât printr'o rugăciune închinată memoriei celor care intrând în acele iaduri comuniste nu s'au mai întors între noi, ci au mers direct în ceata mucenicilor.

Joi dimineața s'a plecat la Niagara Falls. Frumusețea peisajului a fost completată

DE VARĂ
L ROMÂNESC
TURALĂ ROMÂNĂ)
N-CANADA

MARE
ROMÂNESC

ămâna Câmpului Românesc dela
d în discuție tragedia națională
ențele organizatorice, de reprezen-
naționale românești de pe lângă
n țările de exil, consideră că sunt
și efective de redresare a acestor

rmătoarele:

și instituțiilor românești din exil.

3. Sugerăm organizarea primei adunări mondiale a Românilor din Exil în vara anului 1988, când se comemorează aniversarea a 70 de ani dela Marea Unire, adunare care să aibă caracterul unei întâlniri naționale, culturale și artistice.

Având speranța că apelul nostru își va găsi un ecou pozitiv în conștiințele vii românești, așteptăm ralierea la această chemare.

Orice adeziune , sugestie și contribuție imediată la apelul nostru se pot face pentru început pe adresa:

Asociația Culturală Română,
Box 4217 Station "D",
Hamilton, Ontario, Canada,
L8V 4L6

mânilor participanți la
pului Românesc
Ontario, Canada.

2 August 1986

de voia bună și cântecul nostru tradițional.

Vineri seara a avut loc, așa cum se anunțase, Conferința D-lui Ion Halmaghi. Această conferință a venit ca o concluzie și ca un răspuns la acutele probleme care frământă Exilul românesc. Spiritul de sinteză și percepția profundă a timpurilor tulburi în care trăim, coordonatele majore care definesc ființa și aspirațiile adevăratului Exil Românesc, nădejdea că Dumnezeu va scoate poporul român din noaptea în care stihiile istoriei ne-au împins, sunt elementele de bază ale expunerii D-lui Halmaghi.

Sâmbătă a fost dedicată ca de obicei artiștilor și poeților cu un program care a precedat masa de luat rămas bun.

Ajungerea la marginea de încheiere a Săptămânii Câmpului Românesc din Hamilton, petrecută în întregime acolo și de Părintele Calciu, ne oprește gândurile la câteva reflecții. In geografia spirituală a Exilului Românesc, Asociația Culturală și Câmpul de vară dela Hamilton se înscriu ca două instituții aparte menite să contribuie substanțial la procesul de sedimentare și de cultivare a acelor valori definitorii de conștiință și trăire românească, să țină vie flacăra iubirii de Neam și credință a elementelor active și dedicate țelurilor fundamentale în lupta pentru eliberarea țării.

Si precum flacăra unei candele nu pierde din intensitate atunci când aprindem dela acea flacără o altă candelă, tot așa și cu focul dragostei de neam și credință întreținut la vatra de trăire românească dela Câmpul din Hamilton.

Prezența întimpul Săptămânii Câmpului Românesc a celor 9 preoți (Arh. Roman Braga, dela Mânăstirea Elwood City, Pa., Gheorghe Calciu Dumitreasa, Cleveland, Ohio, Petre Popescu, Montreal, Sterie Mihădaș, Toronto, Pantelimon Stanciu din Canton, Ohio, Virgil Pârvănescu, Cleveland , Ohio, Nicolae Zelea. Hamilton, Dumitru Ichim, Kitchener, Mihai Handrabur, Toronto) a avut o deosebită influență atât asupra întregii comunități spirituale, cât și a fiecărei persoane în parte.

Prin conferințele ținute, prin discuțiile constructive, prin voia bună și frăția celor prezenți se menține nădejdea că într'o zi, atunci când marama întunecată va fi ridicată de pe ochii țării, vor fi oameni pregătiți să contribuie la refacerea spirituală și culturală a nației, la continuarea tradiției milenare a poporului român, pentru care cele câteva decenii de suferință sunt mai mult o provocare decât un destin fatidic.

Câmpul de vară are deci și o dimensiune pedagogică, fără de retorica dogmatică bineînțeles, un fel de universitate populară de genul celora create cândva la Vălenii de Munte.

Aici profesorii sunt mai mult lucrători și exemple de viață și conduită, iar metoda de învățământ constă mai mult dintr'un dialog deschis, într'un schimb de idei și de opinii, toate însă înscriindu-se în aceleași coordonate definitorii pentru exilul adevărat și activ românesc.

Examenul de conștiință al participanților la aceste cursuri de vară se dă de fapt la locul sau în comunitatea la care fiecare se întoarce, totdeauna mai elucidat și mai plin de încredere că nu trăiește acel complex de singurătate al Profetului Ilie, căruia Dumnezeu i-a promis că mai are întotdeauna, undeva, "șapte mii de bărbați" care nu și-au plecat genunchiul în fața lui Baal.

Acestea sunt de fapt și motivele reale pentru care am ales calea exilului. Un exil cauzat numai de socoteli personale și materiale, este moartea duhului.

Tabăra de vară din acest an dela Hamilton poate fi considerată un succes. Este un nou început, o nouă cale de a ne aduce fiecare contribuția la salvarea și mântuirea Neamului la eliberarea acestuia din mâinile imposturii.

Prezența părintelui Calciu a reprezentat un catalizator spiritual în efervescență de idei, probleme, întrebări și răspunsuri, care s'au succedat necontenit în întreaga săptămână.

In final, adunarea ad-hoc a Românilor participanți la Câmpul Românesc din Hamilton a elaborat o chemare către Exilul românesc.

Există o nădejde că această chemare va fi auzită și urmată. Poate că ea și alte inițiative românești concentrate în aceeași direcție vor putea rupe starea de apatie, indiferență și de egoism în care, din păcate, mulți dintre noi suntem prinși sau pe cale de a aluneca.

Revenim la momentele de încheiere ale Săptămânii dela Câmpul Românesc.

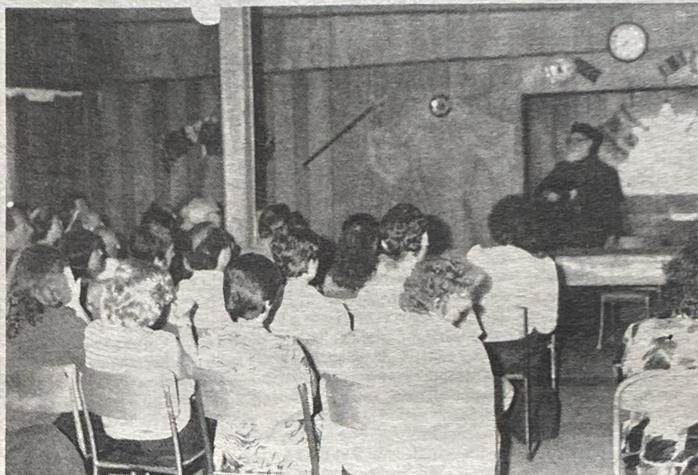
După masa de încheiere și despărțire și la timpul apusului de soare, s'au coborît drapelele sub privirile atente ale participanților care murmurau imnul întoarcerii luminii la locul hărăzit pe firmamentul celest: "Zi te-ai dus, la apus..."

O lumină nouă se aprindea și în candelele inimilor noastre: petrecusem la Câmpul Românesc dela Hamilton o săptămână de neuitat.

Participant

LA UMBRA POMILOR LA CÂMPUL ROMÂNESC

CONFERINȚA ARH. ROMAN BRAGA

CONFERINȚA PROF. ION HALMAGHI

MASA COMUNĂ LA ÎNCHIDEREA SĂPTĂMÂNII CÂMPULUI

EVANGHELIA EXILULUI (Septembrie 1986)

NEPRIHĂNIREA PRIN CREDINȚĂ

—Sergiu GROSSU—

Pentru a înțelege cât mai bine procesul înduhovnicirii noastre, trecerea evolutivă dela omul natural la omul spiritual, vom încerca să aprofundăm de data aceasta un aspect întrucâtva confuz pentru mulți din cititorii "Cuvântului Românesc", și anume: neprihănirea prin credința în Fiul lui Dumnezeu Isus Hristos. După cum "tuturor celor ce L-au primit - ne asigură Sf. Ioan - adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu" (Ioan, 1.12-13), tot așa ni s'a dat dreptul să fim "socotiți neprihăniți prin credința în Isus Hristos, și nu "prin faptele Legii." De aceea accentuează Sf. Pavel în "Apostolul Duminicii după Inălțarea Sf. Cruci: "Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentrucă nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii" (Galateni, 2.16).

Aceste "fapte ale Legii" nu sunt totdeauna înțelese de frații noștri de pribegie. Unii ignorează, de pildă, versetele paulinice în care se vorbește că neprihănirea este valabilă prin credință și nu prin "faptele Legii." Alții sunt tentați să închidă ochii ori de câte ori Evanghelia scoate la lumină obligativitatea faptelor. Insuși Luther, marele reformator al Bisericii și adept înflăcărat al "neprihănirii prin credință", socotea epistola lui Iacov drept o "epistolă de paie" oarecum contradictorie, ba chiar opusă spiritului pur evanghelic, când declară: "Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n'are fapte? Poate, oare, credința aceasta să-l mântuiască?" (Iacov, 2.14)

Se cuvine, așa dar, să elucidăm împreună semnificația expresiei "faptele Legii." Este o moștenire a Vechiului Legământ și reprezintă ceva din afară, o obligație externă, comandamente impuse și devenite "faptele Legii," printr'o adeziune mai mult sau mai puțin forțată a voinței celui ce credea în Iahve. Faptele Legii erau fapte rituale, de cult, "daruri și jertfe" obligatorii pentru omul Legământului dintâi, însă socotite de Ap. Pavel "niște porunci omenești, date, ca toate cele privitoare la mâncări, băuturi și felurite spălături, până la o vreme de îndreptare" (citiți, dacă aveți obiceiul sănătos al lecturii biblice, capitolul 9 al epistolei către Evrei). De altfel, aceste "daruri și jertfe", aceste fapte ale Legii "nu pot duce - o spune tot el - pe cel ce se închină în felul acesta, la desăvârșirea cerută de cugetul lui". Adeseori, înfăptuirea acestor precepte vechi testamentare umflă omul "de o mândrie deșartă, prin gândurile firii lui pământești" (Coloseni, 2.18).

In parabola Vameșului și a Fariseului găsim imaginea cea mai concludentă a omului socotit neprihănit prin "faptele Legii", exemplificat prin Fariseul lipsit de smerenie, care sta în picioare în Templul frecventat cu regularitate și se ruga astfel: "Dumnezeule, Iți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni... Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele..." Acest Fariseu nespus de îngâmfat se socotea, prin urmare, neprihănit prin faptele Legii, enumerate adineauri, iar în așa zisa lui evlavie nu preponderează decât calculul matematic, factorul cantitativ al executării faptelor Legii. Totul atârnă de propria sa voință și, ca atare, totul în viața lui de credință se sprijină pe grandomania gestului realizat, naufragiind, cum e și firesc, într'o "închinare voită", repudiată de Mântuitorul Isus, pentru care Vameșul păcătos și sfielnic în manifestarea simțămintelor sale de căință era mai de grabă socotit neprihănit decât Fariseul.

Iată-ne ajunși în miezul problemei care ne interesează. Faptele Legii (care transmutate în lumina Noului Testament, adică astăzi, devin: frecventarea bisericii, gestul mecanic al obolului din cutia milei, ajutorarea duminicală a săracilor la ieșirea din biserică, obișnuința rugăciunii "cu buzele" și a postului "de două ori pe săptămână", manifestarea formalistă a acelui Eu orgolios și ipocrit pe care-l înfățișa și Fariseul din pilda deja amintită), repet, aceste fapte nu ne pot duce la neprihănire, deoarece scot în evidență un fals dinamism al sufletului, o activitate impusă din afară, reflex neputincios al unei Legi exterioare.

Ap. Pavel ne învață că trebue să capitulăm în fața unui Legământ nou, care constă în aceasta, zice Domnul: "Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor" (Evrei, 8.10). Legea cea nouă a lui Dumnezeu, odată interiorizată, asimilată de noi, ajunsă principiu intim și director al minții și-al inimii noastre, capătă puteri centrifugale, țâșnește spontan și irezistibil din lăuntru spre afară, actualizându-se nu prin faptele Legii, ci prin faptele Credinței care lucrează prin Dragoste. Datorită acestei credințe calitative (în strictă opoziție cu credința cantitativă a firii pământești), creștinii din diaspora românească dacă văd că semenii lor, recent sosiți în lumea liberă, sunt "goi și lipsiți de hrana de toate zilele", ar trebui să nu le mai dea "cele trebuincioase trupului" pentrucă sunt obligați prin Legea Bisericii, prin îndemnurile repetate ale preoților sau prin apelurile lansate de asociațiile de ajutorare, ci din simpatia care vibrează permanent în ei, după întoarcerea lor la Dumnezeu, și care-i împinge să facă dintr'o pornire liberă fapta de credință, identificându-se, astfel, cu aproapele în nevoie, sub impulsul unui sfânt resort sădit, în străfundurile lor transfigurate, de Duhul lui Dumnezeu.

In epistola către Romani citim că neprihănirea prin credință este o descoperire pe care o aflăm în "Evanghelia lui Hristos." Fiind o descoperire, neprihănirea aceasta "pe care o dă Dumnezeu prin credință" este sigură (Romani, 1.17). De fapt credința noastră, în socotirea neprihănirii, nu joacă un rol activ, ci pasiv. Fiindcă înainte de a crede noi în Isus Hristos, El și-a dat viața pentru noi. De unde concluzia: "Suntem socotiți neprihăniți prin sângele Lui" (Romani, 5.9).

Credința noastră, fără "sângele" pe care Isus l-a vărsat pe lemnul Crucii, este nelucrătoare și searbădă; dar credința în Isus Hristos, credința fundamentată pe "sângele Lui", devine productivă, adică ne așează într'o stare de har uluitoare: "Suntem socotiți neprihăniți". Mai mult chiar, căpătăm neprihănirea, după cum scrie Apostolul Neamurilor: "o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, prin credință, și care duce la credință. " Cu alte cuvinte, mai întâi credința ne duce la neprihănire, pentruca apoi să se întâmple o adevărată răsturnare de planuri: neprihănirea, căpătată în dar, ne va duce la credință, va desăvârși credința din noi, iar Duhul Sfânt o va transforma în credincioșenie, devenind "roadă" a Duhului și activând în viața noastră alături de dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate și facere de bine, cum ni se revelează în Galateni 5.22.

Dacă vrem să dăm un sens Exilului și să prefacem suferințele de azi în premiza bucuriilor de mâine, dacă dorim și așteptăm cu înfrigurare întoarcerea Acasă, să tindem din toată ființa spre neprihănirea aceasta indispensabilă în realizarea idealurilor pe care ni le-am propus. Fiindcă numai trăind o viață fără prihană, în virtutea credinței noastre în Isus Hristos, vom putea sui pe treptele superioare ale existenței, devenind noi înșine o taină vizibilă, în universul cel plin de taine al lui Dumnezeu.

SĂ NE CUNOAȘTEM EROII

Inițierea acestei rubrici constituie un fel modest al ziarului nostru de a recunoaște meritele acelor eroi români, care în România comunistă sunt trecuți sub tăcere, iar pe de altă parte, de a fi pentru generațiile actuale și viitoare un exemplu de urmat, în lupta împotriva dușmanilor țării.

In România comunistă acești eroi nu sunt acceptați în rândurile veteranilor din războiul sfânt, pentrucă nu au luptat pe frontul de Vest pentru a-și spăla rușinea de a fi luptat și a fi distinși pe frontul de Est.

Totodată, facem un apel la acei eroi români sau rudele lor în viață, ce dețin Ordinul MIHAI VITEAZUL sau VIRTUTEA MILITARA de a trimite la redacție scurte biografii, însoțite de fotografiile și datele ce le posedă. Toate actele și fotografiile trimise vor fi returnate expeditorului, imediat după apariția lor în numărul respectiv al ziarului Cuvântul Românesc.

CĂPITANUL ION PANTAZI

Născut în București la 26 Iulie 1920, a absolvit liceul militar "Ștefan cel Mare" din Cernăuți, iar școala de "Ofițeri activi de Cavalerie" o termină la Târgoviste.

In timpul "Războiului Sfânt" împotriva comunismului, cu gradul de sublocotenent, a fost comandant de pluton, al unui escadron din grupul de cercetare din Regimentul 9 Roșiori, aparținând Diviziei 9 Cavalerie.

Datorită actelor de vitejie de care a dat dovadă, a fost decorat cu: Coroana României clasa a IV-a și a V-a, Steaua României clasa a IV-a și a V-a, Crucea de Fier clasa a II-a și I-a, cât și Ordinul Mihai Viteazul clasa a III-a.

A fost trecut în rezervă cu gradul de căpitan la 1 Martie 1946.

Mihai I

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională

Rege al României

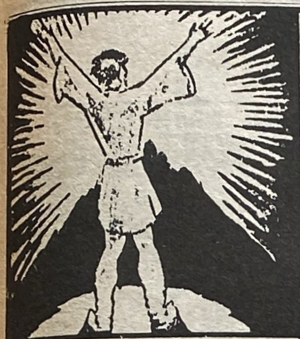
La toți de față și viitori, Sănătate

Voind a răsplăti meritele Sublocotenentului Pantazi C. Ioan, din Regimentul 9 Roșiori, [illegible]

Noi i-am conferit Ordinul militar Mihai Viteazul clasa III-a

Drept care i-am dat acest brevet subscris de Noi și învestit cu regescul Nostru sigiliu

Dat în Sinaia la 20 Decemvrie 194[illegible]

OAMENI CARE AU FOST

VASILE MILITARU

O SUTĂ DE ANI DELA NAŞTEREA POETULUI

—Grigore SCOROCHIRJĂ—

La 21 Septembrie anul acesta se împlinesc 100 de ani dela nașterea marelui poet român Vasile Militaru.

Fiu de plugar, el a copilărit în mijlocul holdelor și luncilor pline de flori, pe care avea să le cânte mai târziu cu atâta duioșie, în volumul său de poezii, Stropi de rouă, cu care se și așează de altfel printre scriitorii noștri de seamă.

Descoperit de Duiliu Zamfirescu în 1907, întâile poezii i s'au publicat în revista "Literatura și arta română", condusă de Nicolae Pătrașcu, revistă la care a continuat să colaboreze până când aceasta și-a încetat apariția.

Incurajat de Vlahuță și Delavrancea, grație cărora a obținut un post la Ministerul lucrărilor publice, V. Militaru s'a putut dezvolta colaborând la mai toate revistele literare.

In 1919, și-a dat la lumină întâiul mănunchi de versuri "Stropi de rouă". Prima ediție epuizându-se repede, Cartea Românească a tipărit același volum în ediția a II-a.

Rând pe rând, au apărut: "Cântarea neamului", poeme în versuri, "Ilinca" și "Harul busuiocului" - două piese de teatru sătesc în versuri; "Doina", poem în versuri, "Graur cel nesocotit", povești în versuri.

Din 1927 și până la sfârșitul anului 1930, a publicat în ziarul "Universul" un mare număr de fabule, din care a întocmit un prim volum; iar mai apoi a văzut lumina tiparului "Vorbe cu tâlc", care s'a bucurat de un mare succes.

Talentatul scriitor a mai scris: o operă istorică în versuri, "Viermi și stele", fabule, vol.II, care cuprinde fabule ca: Nunta cerbului cu vulpea și Răzbunarea vulpii, pentru care V. Militaru a avut mult de îndurat între anii 1933-1940; Poemele nemuririi, 1942, Merele de aur, terminate în 1941, Ben Hamar cântă, 1937, Colivia de aur, colecție de poezii închinate soției sale, Temelie de veac nou, poezii patriotice, Cântecele vinului, etc.

La venirea comuniștilor, în 1944, Vasile Militaru a fost arestat, iar la 20 Iunie 1959 condamnat de Tribunalul Militar din Craiova la 20 de ani de temniță grea, 10 ani degradare civică, pentru crime de uneltire contra ordinei sociale, confiscarea totală a averii, etc.

In anul 1959 moare la închisoarea dela Târgu Ocna; mai târziu, prin stăruința soției sale Ecaterina Militaru, rămășițele lui pământești au fost aduse și îngropate la cimitirul Bellu din București.

In testamentul său, Vasile Militaru scrie: "Două mari daruri mi-a făcut Dumnezeu în curgerea vieții pământești - daruri de care să mă simt legat până dincolo de hotarele acestei vieți și să mă știu fericit că sunt tezaurul unor asemenea comori pentru care nu voi putea găsi niciodată cuvintele pe care le-aș căuta, prin care să mulțumesc Celui Atot Dăruitor.

Si să-I preamăresc pe El, că m'a fericit cu acestea două, mai mult decât cu toate comorile lumii pământene.

Cel dintâi este darul poeziei, prin care atât cât harul Sfântului Duh a fost cu mine, mi-a ajutat să-I aduc prinosul meu de veșnică adorare, și să caut ca prin același har, să călăuzesc spre lumină și Cuvântul Lui pe cei "orbi" și "surzi", pentruca și aceștia să-L vadă și să-L audă.

Darul acesta, -darul poeziei- foc pe care Dumnezeu l-a aprins în inima mea încă mai înainte de adolescență și l-a menit să nu se stingă niciodată, asemenea focurilor mistice din vetrele templelor de inițiere din antichitate a avut nevoie de o "vestală".

Purtătorul de grijă al tuturor, știind aceasta cum le știe pe toate - a destinat - numai El știe când - și pe acea vestală, care venind în viață cu 23 de ani mai târziu decât cel cu focul poeziei - care scrie aceste rânduri - s'a așezat împlinitoare a sacrei sale datorii de a veghea pentruca misticului foc să nu i se stingă nici o rază, ci să ardă cu aceeași pară, zi și noapte, între preamărirea Celui care a numit-o Preoteasă focului lui Apollo".

Acea vestală, a purtat și poartă la ceasul când scriu aceste rânduri, numele de Ecaterina V. Militaru.

SUB TRICOLOR

Neam român ce vii din vifor, Neam ce-ai sângerat din greu,
Dar cu pieptul tău, dușmanii ți-i-ai biruit mereu;
Neam viteaz care urcat-ai culmea visului tău sfânt,
Dar, de și cu zori pe gene, astăzi gemi ca ieri mai frânt, -
Smulge-ți sufletul din noaptea ce-a'nceput să te'mpresoare;
Urcă-te pe culmi, spre soare,
Neam cu țara toată flori,
Plină numai de comori;
Strânge-te sub Tricolorul biruințelor străbune:
Pune umăr lângă umăr, suflet lângă suflet pune,
Să te faci năprasnic munte, fără nici o cărăruie,
Să nu poată nici o fiară pe-a lui steiuri să se suie,
Ci să cadă fulgerate,
In prăpăstii fără fund,
Toate fiarele spurcate
Ce'n hățișuri ți-s'ascund!...

Nu simți tu vrăjmașa haită ce'mprejurul tău se strânge,
dornică de hoit și sânge?...
Nu-i simți oare răsuflarea?... Colții lacomi tu nu-i simți,
Ascuțiți ca niște ace și, ca secerea, cu zimți?...

Tu privești cu nepăsare cum se luptă ticăloșii
Să-ți alunge Tricolorul cu-ale lor otrepe roșii?...
S'ajungi robul unor haite pe-ale tale plaiuri verzi?...
Să-ți pierzi datinile toate, hora, doinele să-ți pierzi?...
De prin sfintele biserici să te lași cu cnutul scos?...
Clopote să nu mai sune la'nvierea lui Hristos?...

O, de mii de ori nemernic ar fi neamul ce sub soare,
S'ar lăsa robit în lanțul liftelor cotropitoare,
Fără Dumnezeu și Țară, -
Când, sub focul lui de pară,
Liftele cu zdrențe roșii ar putea oricând să piară!...

Neamul meu, - în miez de noapte, glas adânc, cu dor fierbinte,
Se ridică pân'la mine, din străbunele morminte;
Sunt Voivozii și plăieșii, buciumașii dela munte,
Sunt arcașii, scutierii cei cu pletele cărunte,
Cari, în vremuri vechi, putut-au toate liftele să'nfrunte...

Oare, tu nu le-auzi glasul?... Gemăt lung e glasul lor
Si ne strigă tuturor:
"Strângeți-vă laolaltă toți, sub sfântul Tricolor!...
"Brațul tuturor să-l țină! Brațul tuturor să-l poarte!...
"Doar sub el e biruință, - în afara lui, e moarte!..."

Eu ascult și mă cutremur hohotind, cu ochii uzi...
Neamul meu, tu n'auzi glasul marilor străbuni?... N'auzi?...
Stai năuc și mi-te clatini?...
Nu străbate pân'la tine glasul marilor Mușatini
"Descălecători de Țară, păstrători de Neam și datini?..."

Neamul meu, - eu plâng și scriu:
Dacă nu ești mort, ci viu, -
Fă din Tricolor trei flacări, iar tu, foc măreț sub ele,
Suie-ți flacările sfinte până dincolo de stele,
Ca să nu le mai ajungă hoarda liftelor mișele!...

Dacă nu poți face astfel, Neamul meu - de mii de ori,
Mai curând să vrei să mori,
Decât, rob, să vezi deasupra-ți cârpa steagurilor roșii
Si s'auzi cum strănepoții își vor blestema strămoșii!...

Vasile MILITARU

VORBE CU TÂLC

Dacă vrei vrăjmașul de-astăzi să te'mbrățișeze mâine,
Pentru piatra ce-ți aruncă, - tu aruncă-i lui o pâine:
Tigrul gata să sfâșie, - îl vei face, astfel, câine!

***

Chiar de-ar fi să mori de foame, - nu-ți striga la lume chinul:
Te vor plânge trecătorii, dar va râde mult vecinul!

***

Avarule, ți s'a cerut de-atâtea ori să faci un bine,
Dar, deși ai, tu niciodată n'ai dat o pâine dela tine
De-aceea fac o socoteală și cred că nu mă'nșel de-o fac:
Din toți săracii omenirii, tu ești cel mai sărac sărac!

Vasile MILITARU

ÎNTRE PRUT ȘI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominațiunii rusești - Mihail EMINESCU

ÎMBĂTRÂNESC SATELE NISTRIENE

—Nicolae LUPAN—

Si nu pentrucă Românii basarabeni ar face mai puțini copii decât alte minorități naționale sovietizate. Nu!.. Deposedat însă de străbuna lui bucată de pământ, plugarul de altă dată nu mai are cu ce crește o vacă, un cal, niște oi, să cumpere un plug, un cultivator, o cositoare, de pe urma cărora să-și poată ține cu demnitate casa ca pe vremuri. Iată dece părinții nu-și mai ridică urmașii în dragoste de glie. Ba mai mult, îi îndeamnă să se ducă încotro i-or duce ochii, numai să nu rămână robi în colhoz. Cum s'ar zice, "satul arde!..."

In schimb, scriitorii, căci la ei vreau să duc vorba, ..."se piaptănă". Chiar și Ion Constantin Ciobanu, despre care se spune că, prin Codrii și Cucoara lui, s'ar fi consacrat țărănimii. Eram gata s'o cred și eu, când întâmplător am desprins dintr'o recentă cuvântare a dumnealui următoarea afirmație: "Astăzi Moldova e o republică industrială"!.. Afirmație, ce m'a făcut să-mi pun pe loc anecdotica întrebare din Basarabia: "Așa ceva e bine sau rău pentru noi, moldovenii"?!!

Foarte rău, mi-am zis eu, tot pe loc, citind și a doua frază din aliniatul cu pricina: "Aproape două treimi din populație s'au strămutat cu viața la oraș". Foarte rău și foarte grav!...Mai întâi, prin faptul că satele dintre Nistru și Prut au îmbătrânit cu aceleași "aproape două treimi". Si apoi se mai știe, de când lumea, că veșnicia unui neam rezidă în graiul său străbun anume la țară!.. Cu atât mai mult, deci, în condițiile unei rusificări urbane planificate la nivel de stat. Așa dar, ajuns la oraș basarabeanul nimerește dintr'odată în cazanul asimilării lingvistice dela uzină, fabrică sau șantier, unde nu mai aude vorba mamei, ci numai pe cea a lui Lenin.

Dar nu asta îl frământă pe privilegiatul romancier Ică Ciobanu. Grija dumnealui este "tematica urbană" prin prisma a "două locuințe pentru scriitorii ruralo-urbani: una la țară și alta la oraș". Că bieții tineri țărani, strămutați dela sat la oraș, dorm claie peste grămadă prin subsoluri pline de igrasie și prin hale părăsite, puțin importă. Principalul e că așa scribomani ruși ca Astafief, Rasputin, Belov sau Calinin, ca să nu mai vorbim de celebrul Solohov, au scris și scriu mereu despre innoirea (prin îmbătrânire) a satului colhoznic! Pe când, condeierii moldoveni - nici gând să le urmeze pilda!...

Mă întreb dar, care dintre scrierile zis contemporane ale celor circa 200 de condeieri dela Chișinău ar supraviețui, dacă s'ar schimba regimul totalitar sovietic și n'ar mai avea cine să le retipărească pe spinarea poporului muncitor?.. Si încă ceva: adică, un Malarciuc, dat fiind faptul că e vorba de o lipsă acută de apartamente la Chișinău, n'ar mai putea suge din degetul mic o "capodoperă" despre Serghei Lazo - fără "spațiu locativ suplimentar"?!..

Poate că anume lipsinea de acest privilegiu ar duce la ștergerea "fazelor uciderii veiții în literatură", vorba lui Serafim Saca, când lupta din această pretins literatură "se dă pentru nuanțe și culori", în ciuda acelui daltonism dirijat care face ca "negrul să învingă și să devină culoare intermediară" de care nici nu mai roșește nimeni...

Intr'adevăr, cine a văzut un scriitor-publicist roșind în faza pretinsei colectivizări benevole, când de fapt a fost făcută în condiții atroce de terorism polițienesc, cum nu mai cunoscuse vreodată zbuciumata istorie a Basarabiei și Bucovinei: impozite agricole imposibile, perchiziții ilegale, arestări arbitrare, condamnări la închisoare, la muncă forțată, înfometare organizată prin măturarea ultimului bob de porumb din podul țăranului și, în sfârșit, deportarea din Iulie '49 a 10-15% din populația fiecărui sat!?..

A înregistrat istoria literaturii sovietice moldovenești vreun rând scris în apărarea satului de fărădelegile regimului comunist?.. Din contră: orice fază neagră din viața țăranului basarabean înfeudat a găsit și găsește un răsunet dintre cele mai pozitive în "publicistica" scriitorilor angajați.

Cum s'ar zice, pentru fiecare perioadă de asuprire și îndobitocire a plugarului - o avalanșă de pseudopublicistică scriitoricească a fost lansată!.. "Si în toate, ca să reiau spusele unui veritabil publicist dela Chișinău, nici un rând, măcar unul singur, despre drama prin care erau puse să treacă pământurile noastre", în frunte cu mândrul plugar de altă dată, astăzi despersonalizat, proletarizat și pus în dependență totală de toanele unui președinte de colhoz, de cele mai multe ori adus din altă parte, ca să poată scoate, fără mustrare de conștiință, sufletul din oameni, pe care nu-i cunoaște din copilărie și nici nu vrea să-i cunoască...

BASARABIA: port național românesc (1980)

Sărbătoare rusească la Chișinău

—Ion URSU—

Sărbătoare, ale cărei începuturi însorite se trag dela 2 August 1940. Când o "delegație a oamenilor muncii din Basarabia", în frunte cu comisarul norodnic Constantinov și învățătoarea Crăciunescu, "cuprinsă de un sentiment de adâncă fericire", cerea Sovietului Suprem al URSS-lui formarea Republicii Moldovenești.

Nu știu cine cuvântase atunci din partea Tărilor Baltice la acea comedie dar și ele, cu consimțământul lui Hitler, fură încorporate în "marea familie a popoarelor Uniunii Sovietice".

Se produse, deci, încă o minune a legislației sovietice când, fără alegeri parlamentare preliminare, Basarabia fu dotată din oficiu cu Prezidium al Sovietului Suprem al RSS Moldovenești.

Mai mult, printr'un ucaz special erau definite noi granițe ale Basarabiei ce nu mai cuprindeau Izmailul, Hotinul și Cetatea Albă, fiind dăruite Ucrainei. Si tot prin trăsături arbitrare de condei Chișinăul devine Chișinev, Bălți - Beltî Orheiul - Orgheev, Cetatea Albă - Bielgorod-Dnestrovsk, Cernăuții - Cernovțî, Herța - Gherța, Adâncata - Glâboca.

Si toate astea, susține azi negru pe alb Chișinăul fără a se sinchisi de ce ar putea spune Bucureștiul, însemnau nici mai mult nici mai puțin: "Poporul asuprit și-a regăsit Patria"!..

Nu știu ce prezenta pe atunci Comitetul Central al Partidului comunist român și din cine era format, dar diriguitorii de azi dela Chișinău aduc cu mândrie pe tapet un fragment de declarație pe care acel Comitet Central dela București l-ar fi publicat nu știu pe unde la 1 Iulie 1940: "Vestea despre eliberarea Basarabiei de sub jugul boierilor și capitaliștilor români a trezit o colosală bucurie în rândurile oamenilor muncii din întreaga țară..." Mai mult acel Comitet Central dela București, ce-i drept, nu se divulgă componenta lui, cerea cu aplomb autorităților române: "Dați basarabenilor dreptul să se reîntoarcă în Basarabia Sovietică!"!!!

Si mulți s'au întors. Dar când își dădură seama de prostia făcută, era prea târziu. Cum i s'a întâmplat și lui Petre Tipchin dela atelierele CFR din Galați unde o ducea ca în sânul lui Avraam dar care, căzând în cursa propagandei sovietice radiodifuzate, reveni la Tighina de unde, după un an, fu dus cu forța într'un batalion de muncă forțată din stepa Donului. Anume aici, după încă un an de chin și foame, îi rămase soția pentru somnul de veci, fără cruce și fără mormânt, iar el își pierdu pentru totdeauna 80% din vedere!..

Cam asta a fost și rămâne "Patria regăsită" pentru zecile de mii de basarabeni și bucovineni îmbatalionați și exterminați în fund de Rusie și Siberie, neștiind nimeni nici până în ziua de azi, când la Chișinău se sărbătorește cea de a 46 a aniversare a Republicii Moldovenești, de ce și pentru ce?!..

UNDE Ș-UNDE CÂTE-UN RUS

—Sava GÂRLEANU—

Mare meeting la un colhoz oarecare din Basarabia. Unul din cele multe ce se țineau șir de ani în trecutul mai apropiat, unde se strigau fel de fel de lozinci, care mai de care mai "mobilizatoare". Meeting, ar vrea să zică la obârșie ceva benevol, o întâlnire determinată de vreun eveniment, de necesitatea de a afișa, a exprima vreo doleanță, interes. Un grup, o categorie de oameni, vreo organizație a lor, nu neapărat politică, hotărăște să-și spună în public păsurile, să se facă auziți. Cam așa. In Uniunea Sovietică însă e și aci "altă treabă", altă substanță, alt rost.

Meetingul e voluntar, chipurile, dar poftim de a absenta dela el, dacă-ți vrei binele. Așa la meetingul acela colhoznic era plecată toată suflarea, satul rămânând pe un timp cu totul pustiu. Numai Antoci, îngrijitor al grajdurilor de vite ale colhozului, a avut aprobare de a lipsi dela meeting, trebuind tocmai atunci să pună vitelor nutreț; cu condiția însă ca deîndată ce a efectuat treaba să vină și el la meeting. Face Antoci treaba și acum se grăbește pe drum într'acolo, ca nu cumva să planeze asupră-i bănuiala că ar vrea să tragă chiului. Când colo, iaca în cale îi vine Baba-Ioana, mergând încetișor, rezemându-se în ciomag.

-"Păi, cum, Babă-Ioană, plecași dela meeting? Se poate!?"- exclamă Antoci, mirat ca niciodată. Cum?! El aleargă acolo ca să nu prea "întârzie", iar ea a plecat!

-"Plecai, maică, uite, că nu-mi place mie ce fac ei aci la meeting" - zise bătrâna șiret.

-"Apăi, cum Ce facei?"

-Păi, începură să strige, că zice: să trăiască "un și un" câte-un rus; sovietic, deh. Si mie, maică nu-mi place să fiu părtașe la de-al-de-astea. Au nerozit, auzi!

La meeting (uri) se obișnuia a se striga la infinit, sacadat:Tră-ii-aa-scă Un-nea Sov-ie-tică, trăiiască un-niunea cu Rusia, trăiască Rusia. Si babei au "început" să-i sune astea altfel în urechi, potrivit tainicei ei dorințe, ea mai speculând pe undeva și cu slăbiciunile bătrânețelor.

Așadar: trăiască (numai) unde ș-unde câte-un Rus. Deci, ceva "scandalos"; dar ar fi foarte sănătos. Nu știa Baba-Ioana, cu simțul ei politic dezvoltat în direcție deosebită, cât de întinsă e Rusia aceea și cât de mulți sunt Rușii prin ea. Vedea numai că prea s'au înmulțit Rușii aceștia venetici pe aci, răsărind mereu ca din pământ, de pe unde-or fi venind. Nu le-ar sta oare mai bine să fie așa numai "un ș-unde câte unul"?

Siretlicul Babei-Ioana a devenit subiect de snoavă a satului; colo, mai în surdină însă.

Au dispărut lăutarii!...

Vorbind de ritualul și repertoriul muzical al nunții, voi spune doar atât că între Nistru și Prut n'a fost pregătit încă nici un lăutar pentru ea. Lucru foarte grav. Pentrucă, odată cu dispariția lăutarilor, dispar așa elemente tradiționale românești ca poftitul cu muzică la nuntă, vorniceii, druștele, împodobirea și îmbroboditul miresei, jucatul colacilor și al zestrei miresei, întâlnirea nunilor, etc. Or, ce face, pe lângă toate aceste perle naționale, o nuntă zis comsomolistă, cu muzică modernă, flori la monumentul lui Lenin și cuvântări politizate?

Fenomenul statalizării ceremonialului de nuntă în Basarabia și Bucovina e mult prea răspândit și, deci, inadmisibil din punct de vedere românesc. Pentrucă una e profanarea acestui ritual străbun cu amplificatoare infernale și cu totul alta să te pomenești cu o vioară la ureche care să te pornească pe aripile unei lumi de basm: lumea lui Barbu Lăutaru și Ciprian Porumbescu, lumea Doinei și Mioriței. Si atunci gândul te duce instinctiv la orchestrele de muzică populară românească, ceea ce nu-i aranjează de loc pe minoritarii rusificați dela Chișinău, orchestre în care, unul lângă altul, își ocupă locurile vioara, violoncelul, contrabasul, acordeonul, clarinetul, fluierul, țambalul, cavalul, cimpoiul, taragotul și alte instrumente populare românești. Ascultă basarabeanul vorba lor din bătrâni și de fiecare dată o simte mai adânc, mai săgetător. Ii este dragă limba lor pe care o înțelege și care îi atinge cele mai gingașe strune ale eposului străbun.

...Mulți muzicanți și-au lăsat încrustate numele în adâncul anilor, prin care s'au mistuit acordurile desprinse de pe coardele sufletului lor. Si arta pentru care au pledat, muzica populară, izvorul dela care s'au adăpat și se adapă generațiile va dăinui în veci. In acest caz alchimiștii desnaționalizării din provinciile înstrăinate sunt neputincioși.

Materialele pentru această pagină -articole, documente, fotografii- se trimit la adresa: Nicolas Loupan, Boite Postale 1007, 1000 Bruxelles, 1 Belgique.

FARA ARMÂNEASCĂ

PE MARGINEA UNUI DIALOG DESPRE ORIGINEA AROMÂNILOR

—Vasile TEGA—

In coloanele revistei ateniene TETRADIA (No.12,1985 şi No.14,1986) s'a angajat între domnii Dimitris Lithoxou şi Hristos Papaghianis, o pasionantă discuţie în jurul originii Aromânilor.

Dat fiind că subiectul nu ne lasă indiferenţi, am urmărit dialogul cu o deosebită atenţie, dar înainte de a face unele comentarii şi a aduce unele completări, considerăm util să rezumăm punctul de vedere al fiecăruia dintre protagonişti.

Dl. Lithoxou subliniază în introducere faptul că în cercetarea identificării originii etnice a Aromânilor trebue să ne bazăm în primul rând pe izvoare autentice istorice şi nu pe publicaţii "tendenţioase naţionaliste impuse de ideologia de stat".

Pornind dela această premisă, el citează pe cunoscuţii cronicari bizantini Ioanis Skilitzis, Kekavmenos, Nikitas Honiatis, Kalkokondilas şi Kinamos, precum şi pe rabinul Beniamin din Tudela, în timpul căruia (1159) populaţia aromână era foarte numeroasă, pentruca să menţioneze în relatarea călătoriei sale despre o ţară a Vlahilor, "ai cărei locuitori trăiesc în munţi; neamul însuşi purtând numele de Vlahi".

Subliniem cu această ocazie că Peninsula Balcanică înregistrează ca un fapt obişnuit, în acea epocă, existenţa unui mare număr de vlahii, ceea ce înseamnă că în diferite regiuni populaţia vlahă era atât de deasă încât printr'o evoluţie terminologică normală, "ţara" a căpătat numele locuitorilor ei. O constatăm pentru întâia dată, cu privire la Tesalia, în descrierea de către cronicarii bizantini a unor stări de lucruri din timpul prăbuşirii Bizanţului sub loviturile Cruciadei a patra: "hotarele Tesaliei, care acum se numeşte Vlahia Mare". Este evident că această zonă trebue să fi fost în asemenea măsură locuită de Vlahi, încât treptat şi-a schimbat numele. Ceva mai târziu se găsesc în textele cronicarilor bizantini şi expresii ca "Vlahia de Sus" sau "Vlahia Mică", prima pentru Epir, a doua pentru Etolia - Acarnania, ceea ce constituie o dovadă a creşterii numerice a Vlahilor din aceste regiuni. Este interesant de remarcat că în textele aceleeaşi vremi, termenii sunt aplicaţi şi reţelei de "vlahii" din spaţiul carpato-danubian. Nu înseamnă oare aceasta că pentru bizantini locuitorii acestor vlahii - fie ele din Nordul sau Sudul Dunării - se înfăţişau ca fiind de acelaşi neam şi vorbind aceeaşi limbă?

Dintre istoricii greci moderni - scrie în continuare Dl. Lithoxou - numai doi sunt aceia care în tratarea originii Aromânilor au ţinut seamă de sursele bizantine: N. Veis şi P. Aravantinos. Toţi ceilalţi care au abordat acest subiect se învârtesc în jurul "teoriei-mit" a aşa zisei latinizări a populaţiei autohtone greceşti din Tesalia, Macedonia şi Epir.

"Prima generaţie care a fost "mobilizată" ca să dovedească originea greacă a Aromânilor se compune din: S. Papagheorghiu, M. Hrisohoos, K. Nikolaidis şi A. Keramopulos.

Bineînţeles că nici unul dintre aceştia nu a luat în seamă sursele bizantine, ignorând însă într'un mod cu totul inadmisibil chiar pe Strabon, care subliniase compoziţia barbară a populaţiei din aceste regiuni, presupuse greceşti". (Se ştie că vechii Greci foloseau termenul "barbar" pentru tot ce nu-i grec).

"In perioada de după război, Grecii care au scris despre Aromâni - cu excepţia studiului antropologic al lui Zois Cioli - au adoptat o atitudine defensiv-naţionalistă. Din punct de vedere al interesului istoriografic ei nu au făcut decât să repete pur şi simplu teoria "romanizării Grecilor autohtoni", fără a o îmbogăţi cu ceva mai nou.

In sfârşit, acelora care afirmă că Aromânii au conştiinţă naţională greacă, Dl. Lithoxou le răspunde: "Aşa zisa "gafă" diplomatică a lui Venizelos de a promite guvernului român în 1913 autonomia şcolilor şi a bisericilor vlahe nu ar fi avut loc dacă aceştia ar fi avut conştiinţă naţională greacă".

Să vedem acum pe scurt şi punctul de vedere al d-lui Papaghianis.

Aromânii sunt greci ca origine şi conştiinţă, iar scrierile cronicarilor bizantini nu pot fi luate în seamă, fiindcă aceştia sunt superficiali, adoptând în acelaşi timp o atitudine ostilă faţă de Vlahi.

Pe de altă parte, dat fiind că dominaţia romană nu a durat în regiunea ocupată de România de azi decât 170 de ani, în timp ce în Sudul Dunării aceasta a durat peste 800 de ani, poporul român ca şi Aromânii nu s'au putut forma decât în Sudul Dunării ca urmare a romanizării Grecilor autohtoni şi prin urmare atât Românii cât şi Aromânii sunt la origină greci. Acest fapt este confirmat şi de cele 15 procente de cuvinte de origine grecească din limba română.

Menţionează în continuare istoricii R. Rossler, G. Mayer, Fr. Joseph Sulter, P.S. Schafarik şi Wace şi Thompson, care, cu toţii susţin punctul de vedere conform căruia Românii din Dacia ar fi descendenţi ai Vlahilor greci (sic) şi prin urmare Aromânii nu au coborît din Dacia.

Citând fraze scoase din context sau chiar cuvinte izolate, Dl. Papaghianis încearcă să ne convingă că şi următorii oameni de ştiinţă străini ar adera la teoria originii greceşti a Aromânilor: Elisés Reclus, Léon Heuzey, Valentine Chirol, Emile de Laveleye şi Victor Bérard.

Intrigaţi deci de procedeul simplist şi puţin convingător folosit în citarea autorilor de mai sus, ne-am dat osteneala de a-i consulta în original. In cele ce urmează, cititorul va găsi pasagiile cele mai semnificative din scrierile lor referitoare la subiectul în discuţie.

Geograful francez Elisée Reclus, în celebra sa lucrare Nouvelle Geographie Universelle, apărută la Paris în 1876, menţionează în repetate rânduri pe Aromâni.

"Această rasă a ţânţarilor, numiţi de asemenea şi Macedo-Români, sau pur şi simplu Români meridionali, aceştia sunt de fapt fraţii celorlalţi Români care locuiesc la Nord, în câmpiile Vlahiei şi ale Moldovei. Ca şi Românii dela Dunăre, ei sunt probabil Daci latinizaţi. Prin trăsăturile şi caracterul lor ei se aseamănă cu Românii şi ca şi ei, vorbesc o limbă neolatină amestecată cu un mare număr de cuvinte greceşti şi slave". (p.183-184).

"In evul mediu, Tesalia aproape în întregime era populată de Aromâni, iar autorii bizantini îi dădeau numele de Vlahia Mare" (p.184).

In altă parte, Reclus subliniază că "Aromânii sunt foarte mândri de originea lor romană" (p.175) şi că "ei nu-şi mărită niciodată fetele cu Greci" (p.64).

Călătorul englez Valentine Chirol, în lucrarea sa Twixt Greek and Turk, publicată la Londra în 1881, consacră un întreg capitol Aromânilor, sub titlul "Printre Vlahi".

Vorbind despre locuitorii marelui centru aromân Aminciu (Meţovo) spune că "deşi prinşi între Turci şi Greci, ei şi-au menţinut caracterul valah şi în cele şase sau şapte sute de case nu există nici una unde limba aromână să nu fie vorbită; unde tradiţiile valahe sunt conservate cu religiozitate şi unde vechiul sentiment de civis Romanus este încă viu: Noi suntem Valahi, Români" (p.148).

In continuare, trece în revistă scrierile cronicarilor bizantini relative la Aromâni şi subliniază faptul că Halkokondilas, referindu-se la Vlahii din Pind scrie: "Ei vorbesc aceeaşi limbă ca şi cei din Dacia (România de azi)".

După Chirol, primul efort serios pentru a elucida problema originii Aromânilor a fost făcut de Dr. Thunman, profesor la universitatea din Halle, care "în ceea ce priveşte Românii din Sudul Dunării ajunge la concluzia că ei reprezintă rămăşiţele vechilor Traci, care după ce au fost romanizaţi, prin amestecul cu colonii romani, adoptând limba romană, au fost alungaţi din oraşele lor şi din câmpie de succesivele invazii barbare, fiind forţaţi să-şi caute adăpost în regiunile muntoase ale Peninsulei, în Rodopi, muntele Olimp şi în munţii Pindului, unde duceau o existenţă austeră, înconjuraţi din toate părţile de noii veniţi slavi, pecinegi şi greci. Ei erau deci strâns înrudiţi cu Românii din Nordul Dunării, care şi ei s'au născut din amestecul coloniştilor romani cu vechii Traci, populaţii cunoscute sub numele de Daci şi Geţi (p.150). Din acest lung capitol al lui Chirol, iată un ultim extras, de altfel destul de semnificativ: "Dintr'un anumit punct de vedere nu există o altă rasă la care conştiinţa naţională să fie atât de puternică ca printre Aromâni" (p.163).

Belgianul Emile de Laveley, scrie, printre altele, în lucrarea sa La Péninsule des Balkans (Paris, 1886): "Există în Bosnia o altă rasă foarte interesantă, pe care am întâlnit-o de altfel în toată Peninsula Balcanică. Ea este tot atât de activă, tot atât de econoamă şi tot atât de întreprinzătoare ca şi Evreii, dar în acelaşi timp mai dispusă să lucreze cu braţele. Aceştia sunt ţânţarii, cunoscuţi şi sub numele de Cuţovlahi".

"...Mulţi dintre ei sunt stabiliţi la Viena şi Pesta, unde sunt luaţi drept Greci, fiindcă, ca şi aceştia sunt de religie ortodoxă... Totuşi ei sunt de sânge român" (p.245).

Vestitul arheolog francez Léon Heuzey, fost membru al şcolii franceze din Atena, ne-a lăsat două lucrări unde frecvent vorbeşte şi despre Aromâni. In Le Mont Olympe et L'Acarnanie (Paris, 1860) vorbeşte pe larg despre aşezările aromâneşti din regiunea muntelui Olimp, având ca centru celebra comună Vlaho-Livada. Spaţiul restrâns al acestui articol nepermiţându-ne largi extrase, ne vom limita numai la câteva mai semnificative.

"Dar obiceiurile lor, curioase şi foarte deosebite de acelea ale Grecilor, merită să fie studiate".

"Aceşti Vlahi aparţin marelui trib român..."

"De altfel ei resping în egală măsură numele de Vlah şi de Caragun, considerându-le pe amândouă adevărate insulte: "noi nu ne numim aşa" spun ei. Când, din depărtare, în munţi noi chemăm pe un om din rasa noastră "cine eşti tu?" el ne răspunde: "Român!"

"Intr'adevăr ei sunt fraţii Vlahilor stabiliţi la Dunăre şi descendenţi, ca şi ei, fie din vechi coloni italieni aduşi de Traian în Dacia, sau poate chiar urmaşii băştinaşilor din Dacia, Moesia şi Tracia, care ar fi învăţat latina, aşa cum s'a întâmplat cu strămoşii noştri gali, sub dominaţia romană" (p.270).

Interesante sunt de asemenea observaţiile lui Heuzey asupra tipului antropologic al Aromânului: "Este uşor să recunoşti pe Vlahi, printre Greci, după înfăţişarea lor rustică şi după trăsăturile lor aspre şi neregulate. Oboseala şi lipsurile pe care le îndură au făcut din ei o rasă de fier." (p.274).

"...Trusoul pe care tânăra şi l-a ţesut este tot ce ea va aduce viitorului ei soţ: fărşeroţii resping, considerându-l ca ruşinos, obiceiul de a da zestre fetelor lor. Totuşi, câţi Greci din această provincie nu ar fi dorit să aibă de soţie una din aceste neobosite muncitoare. Nenorocirea pentru ei este că fărşeroţii refuză în mod absolut să-şi mărite fetele cu bărbaţi aparţinând altei rase." (p.275).

După ce descrie o nuntă aromânească, unde regăseşte toate tradiţiile romane, Heuzey spune: "In urma unei asemenea comparaţii a datinilor, nu-i deloc greu să credem că aceşti păstori nu pot fi altceva decât descendenţi dintr'o colonie italiană" (p.278).

Vorbind în continuare despre raporturile dintre Aromâni şi Greci, Heuzey notează: "Ţăranul grec din Acarnania detestă pe fărşeroţi; este de altfel binecunoscută ura antică a populaţiilor sedentare împotriva triburilor nomade".

Considerăm că extrasele din Heuzey sunt extrem de concludente în ce priveşte părerea sa despre originea Aromânilor, de aceea ne vom limita în a da numai un scurt extras din a doua lucrare a sa, Excursion dans la Tessalie Turque en 1858, lucrare postumă publicată la Paris în 1927.

(Va continua)

Flăcău român din Ardeal în costum naţional înainte de căsătorie.

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

DESCULTURALIZAREA

Alături de "desinformare", arma întrodusă de KGB în luptele politice, avem acum și sora ei bună "Desculturalizare", arma regimului din București de a neutraliza lupta refugiului.

Prin "desculturalizare" sferto - culturalnicii încearcă să agațe cravata roșie la tot ce-i tradiție, credință și dragoste de neam.

Falsificarea trecutului se execută cu parăzi, fâlfâituri de tricolor și apeluri apolitice pentru a păstra în naftalină tezaurul artistic.

Un exemplu de "desculturalizare" învelit în patriotism de Scornicești, ni-l oferă "Tribuna României" (nr.317, 01.07.86) care publică poezia "Limba noastră" a poetului Alexei Mateevici, dedicată celor care "...iubesc atât de mult limba română..."

O rapidă "desculturalizare" până nici n'am apucat să citim poezia.

Nu se spune o vorbă despre persoana poetului! O vom face noi:

Poetul Alexei Mateevici (n. 1888 în comuna Căinar, Tighina) a fost preot, la fel ca și tatăl său, preotul Mihai Mateevici.

In casa părintească și la umbra clopotniței a învățat tânărul Alexei să-și iubească neamul și limba.

Preotul basarabean A. M. a luat parte la luptele dela Marășești și a murit, la scurt timp, de tifos exantematic.

Iată de ce "desculturalizatorii"au tăiat cu securea biografia preotului poet.

A recunoaște că preoții ortodocși, împreună cu cei uniți, au luptat pentru limbă, credință și întregirea neamului, ar știrbi din monopolul megapatriotic al tov. Ateul cel Mare!

Dar "desculturalizarea" nu se oprește aci.

"Tribuna Reseristă" publică primele șapte strofe din poezia lui Alexei M. dar sare cu prăjina peste a cincea strofă.

Pentru a înțelege frământările sufletești ale preotului țăran din Basarabia, dăm mai jos strofa strivită de ciocanele "patriotești".

"Limba noastră-i frunză verde, / Zbuciumul din codrii veșnici, / Nistrul lin ce'n valuri pierde / Al luceferilor sfeșnici."

"...codrii veșnici, Nistrul lin..."

Sunt amintiri pe care desculturalizatorii vor să le dăm uitării, așa cum au procedat cu "Doina" lui Eminescu și multe, multe alte poezii.

In țară ne-au schimonosit scrisul, ne-au schilodit poeziile, ne-au dărâmat bisericile și ne-au distrus tradiția.

Acum, aceiași purtători de cultură fraternizată, încearcă să distrugă și ultima comoară din sufletul refugiului:

Limba, cultura și credința.

CÂMP, CÂNT ȘI GÂNDURI

Imbrățișări de bucurie că firul vieții s'a mai lungit cu'n an.

Povestiri, rugăciuni la capelă, linii și marțuri la table, meciuri de șah, excursie la Căderile de apă dela Niagara!

Revanșe la table, la șah; învitări la cafea, glume.

--Stii de ce Ceaușescu a spus că-i bolnav de cancer?

--Ca să ridice moralul poporului!

Am cântat înainte de masă, am cântat după masă și am cântat seara, târziu, în jurul focului..." Iți mai aduci aminte doamnă?..." "A ruginit frunza din vii..." "Azi noapte la Prut" (Imnul Asociației Culturale Române din Hamilton, N.R.)

Prelegeri, întrebări-răspunsuri în limba vechilor cazanii. Plaiurile din jurul Hamiltonului... Vălenii de Munte de altă dată.

Conferențiarii au căutat să descifreze destinul nostru întru împlinirea istoriei.

Unde suntem și pe ce drum să mergem?

O întrebare care încă nu și-a împlinit răspunsul:

De ce Doamne ai pus o cruce atât de grea pe umerii singurului neam din lume care, dintru începutul începutului, nu s'a rugat la zei și s'a născut creștin?

De ce Doamne ai aruncat prin temnițe floarea tinereței care Te-a iubit și Te-a proslăvit?

De ce Doamne?

TRISTE AMINTIRI...

Despre Pitești s'au scris două cărți. Dar nici unul din autori n'a fost deținut la Pitești.

Unul și-a făcut datoria de Român la Gherla și celălalt la Canal.

Martirii care au trecut prin "Scoala de reeducare" nu vor ca să-și deschidă rănile amintirilor.

Ei ar suferi a doua oară gândindu-se la suferințele din trecut.

Arhimandritului Roman Braga i s'a făcut propunerea:

"Scrie o carte despre Pitești și vei deveni milionar".

La ispita capitalistă, cel care a trecut prin furcile lui Turcanu, a răspuns:

"Suferințele le-am făcut pentru Hristos nu pentru dolari!"

DIFERENȚE

Un activist nou se bate cu pumnii în piept. Un activist vechi se bate cu pumnii în cap.

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

FACEȚI RECLAMĂ PRIN ZIARUL NOSTRU

COSTUL unei reclame: $ 25 pentru 5 cm (2 inch) înălțime pe două coloane. Ziarul are șase coloane.

Aceeași reclamă repetată de trei ori costă $ 60, șase ori $ 150 și douăsprezece ori $ 250.

ANUNȚURILE DE CASATORII costă $ 0.50 cuvântul.

• NOII REFUGIAȚI care doresc să-și caute rudele și prietenii, ori cei ce vor ajutor în vederea emigrării, pot publica anunțuri gratuite.

DE VÂNZARE

La un preț rezonabil, pe malul însorit al Mediteranei, în Spania, lângă portul Malaga, o foarte frumoasă vilă compusă din vestibul, două dormitoare, salon-sufragerie cu cămin (fireplace), două băi, terasă, bucătărie, garaj. Vila, pardosită cu marmoră, are o superbă vedere panoramică spre mare și munte. E împrejmuită de o grădină cu palmieri, măslini, lămâi și portocali, într'un climat dulce, fără iarnă. Proprietarul e român.
Adresa: Casa Luz, Calle Acapulco 15, Urbanizacion Vera Cruz, Benalmadena, Malaga, Spain (Telefon: 443011).

SE CAUTĂ

Căutăm urgent pentru complexul nostru de cabinete din Duisburg un coleg care să lucreze în domeniul neurologiei sau psihiatriei. Există posibilități de a locui în aceeași clădire. Condiții: cetățenia germană și specialitatea recunoscută.

A se adresa D-lor Axel Molders, farmacist sau Dr. Florin Matrescu, medic practician

Gustav Adolf Strasse 5
4300 Duisburg 1, Germania de Vest

CĂSĂTORII

* Doamnă româncă, cu cetățenie elvețiană, 49 de ani, frumoasă, distinsă, bună gospodină, cu existența asigurată, caută în vederea căsătoriei, domn intelectual (vârstă corespunzătoare) cu domiciliul într'o țară cu clima caldă (de preferință) California, Florida, etc. Răspunsul rog a fi trimis direct la Dl. P. Morcov, Georg Buchner Weg 12, 6050 Offenbach/M, Rep. Fed. Germania, pentru MARY-LU.

* Tânăr Român, 31 de ani, originar din Banat (Timisoara), actualmente stabilit în Canada, brunet, 1,70 m, 71 kg, caută tovarășe de viață, de origine Româncă, apropiată de vârsta mea. Răspunsuri la: Gheorghe Ghergulov, 160 Chapel #1005, Ottawa, Ontario, K1N 8P5, Canada, tel. (613) 231-6334.

* Intelectuală, 36 de ani, doresc corespondență cu cetățean american, în vederea căsătoriei; vârsta nu este importantă. Adresa: Pavlov Viorica, Post Restant, Of. P.T.T.R. 10, 8700 Constanța, România.

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

*Stănilă Mihalache din Hamilton, 77 Robert Street, L8L 2P2, caută pe ING. RUSE DANUT, care a venit în Canada în Decembrie 1984, din Austria.

* Doru Varna caută pe prietenul său DAN VIRGILIU, cu care a stat în camp în Italia, și al cărui ultim domiciliu a fost la Paris. Acesta este rugat să scrie la adresa: Doru Varva, #303-1595 Eth Ave, Vancouver, B.C., V5N 1P2, Canada; telefon: (604) 253-3629.

* Dl Gheorghe Pirtea stabilit în Canada, caută pe GHEORGHE PETRICA, originar din București, str. Flămândă, specialist optician. Rog să răspundă prin telefon cu taxă inversă la numărul: (416) 743 1549

* Meliș Diana, 9431 North Cave Creek Rd, apt. 228, Phoenix, Arizona USA 85029, își caută prietenii.

*Khassawneh Ioanna domiciliată la Hotel World, Via Cilento Nr. 3, Roma, Italia, caută pe fostul ei coleg MALAI GEVAT, emigrat în Canada pe data de 8 August 1985.

APEL

Troiță în memoria Părintelui Nicolae Tănase și a Preotesei Anita

Parohia "Sf. Ioan Botezătorul" din Kitchener face un apel călduros la toți Românii pentru a ne ajuta la ridicarea unei troițe în memoria Părintelui Nicolae Tănase și a Preotesei Anita.

Această Sfântă Troiță va fi ridicată la noua proprietate bisericească de 10 acri pe care parohia a cumpărat-o recent.

Cei plecați dintre noi niciodată nu vor fi uitați. Amintirea Părintelui Nicolae Tănase va rămâne vie pentru toți cei care l-au cunoscut pentru organizarea Bisericii Ortodoxe din Kitchener și dragostea lui pentru tot ce e românesc.

Donațiile însoțite de un pomelnic cu vii și morți pentru care preotul nostru Dumitru Ichim se va ruga la Sfânta Liturghie, pot fi trimise pe adresa:

Biserica Ortodoxă Rom.
"Sfântul Ioan Botezătorul"
71 Vanier Dr., apt.201
Kitchener, Ontario,
N2C 1J4

Vă mulțumim și Dumnezeu să vă binecuvânteze cu sănătate pe Dumneavoastră și întreaga familie!

COMITETUL PAROHIAL

CE NE SPUN VIZITATORII

Am fost la restaurantul "Unirea" dela Iași, ne mărturisește un prieten care a vizitat recent RSR-ul.

Mi s'a oferit lista cu micul dejun și am comandat:

"Ochiuri cu cașcaval și cafea cu lapte."

Chelnerul a ținut să mă informeze: Avem ochiuri cu cașcaval, dar fără cașcaval, și de asemenea avem cafea cu lapte, dar fără lapte.

Am acceptat oferta gândindu-mă că la alt restaurant mi s'ar putea oferi ouă fierte, dar fără ouă.

Am plătit pentru cașcavalul și laptele absent, plus pentru lichidul negru prezentat sub numele fals de cafea.

Şi am plecat şi noi d-acasă

Suntem un grup de Români care de un an de zile, de când am scăpat din iadul comunist urmărim cu mult interes fiecare număr al ziarului dumneavoastră. Aici este timpul şi locul de a mulţumi atât celor care ne-au ajutat să primim cu regularitate Cuvântul Românesc, cât şi celor care cu curaj aşterneţi pe hârtie ADEVARUL.

Am plecat de acasă, printre altele, şi cu convingerea că vom găsi aici o comunitate de oameni şi idei, strâns unită în jurul unei biserici libere, aşa cum găsesc Cehii, Slovacii, Polonezii, Ungurii, Ucrainienii, veniţi şi ei tot din ţări de dictatură comunistă. Dar noi Românii, ce găsim?

Am trăit aproximativ 30 de ani în România şi nu am ţinut nici acolo capetele în nisip ca struţii. Stim bine că din 23 de milioane sunt foarte puţini cei care la rugăciunea de seară nu adaugă şi ceva întru prăbuşirea sistemului comunist. Atunci cum este posibil să funcţioneze aici biserici aflate sub jurisdicţia Bucureştiului, biserici în care în afară de preot se mai află şi alţii? Stiind că în România dimineaţa, când oamenii pleacă la lucru, în tramvai, autobuz, pe stradă, este imposibil să nu auzi blesteme la adresa familiei domnitoare şi a guvernului, cum e posibil ca aici în libertate să fie Români care să frecventeze aceste "Organizaţii de partid" ce funcţionează sub numele de Biserici Misionare?

Când ştim că Miliţia şi oamenii Securităţii din Bucureşti (de frica de a nu fi sfâşiaţi de mulţime) se fac că nu aud aceleaşi blesteme ce se aruncă la cozile din faţa magazinelor de alimente-ACOLO-, de ce odată ajunşi aici vă ascundeţi... şi chiar mai rău?

In România nu numai poporul este disperat, ci şi cei care îl asupresc, pentrucă la căruţa comunistă au rămas foarte puţini, şi chiar şi aceia mai mult sunt agăţaţi de ea, cu disperare, pentru nişte scaune putrede, care trebue ocupate de cineva, şi de frica pedepsei ce o simt că se apropie.

Nu mai merge nimic în România:nici industrie, nici agricultură, nici comerţ. Oamenii merg la serviciu pentru a-şi lua salariul, pentru a asculta ultimele bancuri politice şi pentru a comenta ultimele catastrofe legislative, mai cunoscute sub numele de Decrete prezidenţiale, tot atât de dese ca şi maşinile ce aprovizionează magazinele de alimente. Unul pe zi. La întrebarea: Ce mai faci domnule? se răspunde cu mai rău ca ieri, dar mai bine ca mâine. Oamenii nu îşi dau nici un interes la locurile de muncă şi numai că nu sabotează în mod deschis. Mottoul: Ei se fac că ne plătesc, noi ne facem că muncim," este cunoscut şi aplicat de toţi.

Cum este posibil atunci, ca odată ajunşi aici, în libertate, să frecventeze cercuri ce au fost implantate de guvernul dela Bucureşti? Ei nu ştiu că tot ce a fost atins de comunism miroase urât şi mai ales departe? Ii interesează mai mult dosarul dela Bucureşti sau cel dela Ottawa? Sau poate au iluzia că "cel dintâi demolator al ţării" care a demolat industria, agricultura, comerţul, cultura, istoria, biserici, care ţine cu tot dinadinsul să demoleze însăşi naţiunea română, construieşte biserici în Occident, în mod "onest şi desinteresat", numai pentruca, "vezi Doamne", să aibă exilatul unde să se roage şi să se spovedească?

Pentru a te realiza, în lumea liberă sunt posibilităţi practic nelimitate; Canada, U.S.A. şi Australia se află în frunte în privinţa aceasta, dar trebue ţinut capul sus, pentru a vedea înainte. Aici proverbul "Capul plecat sabia nu-l taie" nu există.

Aici guvernul dela Bucureşti nu are nici o putere, dar mulţi au rămas cu frica de acasă, nu şi-au scuturat-o odată cu praful de pe pantofi, la scara avionului, în Otopeni.

Priviţi în conştiinţa voastră iar cei ce vă simţiţi cinstiţi, veniţi în rândul oamenilor cinstiţi, iar cei ce nu, rămâneţi acolo unde sunteţi.

Un grup de Români

ROMÂNIA LA EXPO 86

—Corneliu FLOREA—

O expoziţie internaţională este un eveniment important al lumii contemporane, este o competiţie de ambiţii şi afirmări între state, pusă la dispoziţia vizitatorilor, să-i atragă şi captiveze, dar în acelaşi timp vizitatorii devin şi comentatorii celor văzute. Pentru noi cei veniţi "de departe" din lumea încarcerării într'o doctrină, o expoziţie ca asta ne dă prilejul de-a recupera o parte din timpul furat din cunoaşterea lumii.

Expoziţia a fost foarte bine organizată de către Canadieni, oferind spaţiu de expoziţie fiecărei ţări după solicitare, pe care vizitatori dornici şi darnici cu timpul o cercetează, ca să descopere cum şi l-a organizat fiecare ţară şi să vadă ce este mai interesant sau impresionant în capitolul dezvoltării transporturilor şi comunicaţiilor.

Asemenea lor, m'am dus şi eu să văd expoziţia şi am început să fiu emoţionat la gândul că voi vizita şi pavilionul românesc. Pavilionul românesc în mintea şi sufletul meu reprezintă ţara mea, cea cu o istorie de peste două mii de ani din care ultimii patruzeci sunt abia ceva mai mult de o sutime!

Produsele şi exponatele prezentate acolo trebuiau să reprezinte inteligenţa şi munca celor mai valoroşi dintre cele douăzeci şi trei de milioane de Români, iar faptul că România împărţea spaţiul pavilionului cu Iugoslavia nu mă nelinişte a pentrucă nu mărimea spaţiului alocat dă valoarea, ci organizarea şi calitatea produselor.

In chip sincer, am avut o deosebit de plăcută emoţie când am văzut scris ROMANIA, fără falsele atributive politice şi economice de republică socialistă. Când întrarea se făcea pe sub o frumoasă poartă maramureşană ce reprezintă valoarea de statornicie şi spiritualitate a celor mai prezervaţi dintre Daci, când alături de alţi vizitatori, ce rosteau numele de România, parcă am intrat din nou în ţara mea.

Dar vai, ce întâlnire neplăcută, ce repulsie, ce silă şi dezgust, când prima faţă pe care o vezi în pavilion, este a lui Ceauşescu.

"Cu ce drept Ceauşeştii ocupă într'o expoziţie, ce reprezintă România la tema "Dezvoltarea transporturilor şi comunicaţiilor", mai mult spaţiu decât VUIA, VLAICU şi COANDA, la un loc", se întreabă pe bună dreptate prietenul meu Radu, venit dela depărtări pentru acest pavilion, fiindcă în ţară nu se mai poate duce şi-i era dor de ţară, iar ţara nu înseamnă pentru el nici Ceauşeştii, nici partidul lor.

De ce tovarăşi organizatori, loaze morale ce sunteţi, i-aţi pus pe Ceauşeşti aşa de mari, frumos machiaţi şi coloraţi, la această expoziţie de transporturi? Pentrucă nu vă dau benzină la maşini şi vă înghesuie ca pe nişte vite în autobuze şi tramvaie, că au redescoperit căruţa pe care au să v'o bage curând pe gât?

Spaţiul închiriat pentru pavilion este de înălţimea a două etaje şi dela început realizăm că este folosit de mântuială, fără o anumită succesiune tehnico-evolutivă sau o tematică. Undeva avionul lui Vlaicu; Coloana fără de sfârşit a lui Brâncuşi lângă peretele dela intrare; localizarea României pe harta Europei undeva sus lângă tavan; un Olcit căzut în colţul stâng şi oricât de mult îl acceptăm fiindcă-i românesc, nu putem suporta să-l vedem aşa de prost finisat şi cu garniturile de plastic desprinse de pe caroserie; mai încolo un contur de hartă a României, alb, pe care sunt scrise cu negru ambiţioase cifre de plan; tot pe linia asta e afişată şi o hartă a viitoriului canal Dunăre-Bucureşti, care iar nu impresionează pe străini, ci doar pe Români. Doamne, alt canal! Altă tragedie naţională.

Suntem deja la jumătatea expoziţiei când ajungem lângă nişte scări frumos lucrate ce urcă pe lângă un acoperiş de şindrilă sub care este adăpostită o ospătărie de mahala. Iţi vezi de drum, dar pe scări în sus nu o poţi lua fiindcă o discretă panglică tricoloră e pusă transversal ca să te scutească de a vedea la etaj o imensă machetă a canalului Dunăre-Marea Neagră. Te opreşti în penultimul colţ unde se află un mic stand cu vânzări: cărţi şi albume în condiţii grafice de jale, ştergare româneşti, mici şi mari, stau aruncate claie peste grămadă de parcă acum le-au dat jos din vapor. Sunt şi discuri, Corul Madrigal, Colinde, din care în România niciodată nu ai văzut un disc.

De aici mai ai trei paşi şi eşti afară; câteva turnuri de cunoscute clădiri româneşti, câteva machete de cargouri, machete de avioane şi helicoptere şi nişte grafice de macarale. Mai este odată afişat traseul canalului Dunăre-Marea Neagră cu toate localităţile de tristă aducere aminte pentru poporul român, decimat aici, de cei mai credincioşi, valoroşi, şi curajoşi fii. In sfârşit după o draperie imensă se află o stemă de ghips, stema lui Piţurcă, care iradiază lumina dela două astre: o stea roşie şi un soare care mai repede te face să crezi că a apus pentru noi decât că a răsărit!

O Doamne, câtă sărăcie, câtă mântuială. O combinaţie de prost gust, şindrilă, pictură pe sticlă şi familia Ceauşescu, ce dă senzaţie de coclit.

Unde au fost eruditţii şi specialiştii români întransporturi şi comunicaţii, oamenii de cultură şi gust românesc, plasticieni, decoratori? Au dispărut cu totul ori nimeni nu-i mai ia în seamă?!

Sunt decepţionat că ţara noastră s'a prezentat aşa de slab la o expoziţie internaţională la care aveam atâtea să arătam, sunt mânhnit că cei ce trec pe acolo, şi nu sunt Români, nu primesc o imagine de reţinut; un model miniatural al avioanelor lui Vuia, Vlaicu, Coanda sau un pliant interesant, un mic tricolor pe care să-l ţină în mână măcar pentru o zi.

O ZI A NAŢIUNILOR CAPTIVE ÎN BONN, CAPITALA GERMANIEI FEDERALE

ZIUA NATIUNILOR CAPTIVE IN BONN

Dela instituţionalizarea ei de către administraţia republicană, în urmă cu trei decenii, în Statele Unite, Săptămâna Naţiunilor Captive este comemorată în fiecare an în America, cunoscând participarea a numeroşi cetăţeni americani originari din statele care şi-au pierdut libertatea în timpul său după terminarea celui de-al doilea război mondial, atrăgând atenţia opiniei publice din cea mai mare democraţie a lumii, asupra soartei unor naţiuni care doresc, la rândul lor, să cunoască regimuri democratice. Această comemorare nu'şi avea însă, până acum, un corespondent pe continentul european. Pentru prima dată, în acest an, la iniţiativa a două organizaţii româneşti, Uniunea Românilor Liberi şi Asociaţia Românilor Liberi din Germania Federală, în ziua de Sâmbătă 19 Iulie a avut loc în oraşul Bonn, capitala Republicii Federale Germania, o manifestare în ceea ce a devenit Ziua Naţiunilor Captive, comemorată în Europa.

La chemarea iniţiatorilor au răspuns mai multe organizaţii româneşti din exil, printre care, în primul rând Consiliul Naţional Român, ca şi organizaţii ale exilaţilor altor naţiuni: baltice, bulgare, poloneze, ruseşti, ungare, precum şi organizaţiile Causa şi Pan Europa. In dimineaţa zilei, în Piaţa Catedralei din centrul oraşului, s'au adunat reprezentanţi ai naţiunilor captive amintite, precum şi un grup de Afgani. Fiecare grup avea drapelul naţional îndoliat şi pancarte în limba germană şi în limba respectivă, care atrăgeau atenţia asupra situaţiei tragice a naţiunii reprezentate. După adunare a urmat un marş al tăcerii prin centrul oraşului, împărţindu-se trecătorilor şi privitorilor manifeste şi foi volante în care se explica scopul demonstraţiei şi se prezenta realitatea din statele care şi-au pierdut independenţa şi libertatea. Manifestul românesc, redactat în limba germană, evidenţia tocmai puncte sensibile ale realităţilor europene şi germane, cu referiri adiacente la situaţia României, pentru a deştepta un necesar interes.

In fruntea cortegiului erau trei preoţi români în sutană: Părintele Popa, Părintele Cismaru şi Părintele Codreanu din Germania, precum şi un preot bulgar. Urma grupul românesc, cel mai numeros şi în care se aflau şi iniţiatorii manifestării, apoi, în ordinea alfabetului, celelalte grupuri naţionale. După parcurgerea unor străzi din centrul capitalei germane, coloana a revenit în piaţa centrală a oraşului, unde s'a desfăşurat un meeting, deschis de cel căruia i-a revenit sarcina şi cinstea de a conduce întreaga manifestare: Johann Urwich. German, originar din România.

Au urmat la cuvânt reprezentantul guvernului polonez din exil, cu sediul la Londra, reprezentantul rus, cel bulgar, cel maghiar, al organizaţiei Causa, iar din partea românească, Dr. Alexandru Munteanu. Toţi vorbitorii, adresându-se în limba germană, au descris adevăratele condiţii în care trăiesc naţiunile captive, dincolo de coloratura roză înfăţişată de propaganda oficială, reluată din păcate, de o mare parte a mass media din lumea liberă.

Trebue relevat că prezenţa românească era asigurată prin maturi şi tineri veniţi din diferite colţuri ale Germaniei şi erau reprezentate organizaţii, -în afara celor amintite: Asociaţia Ortodoxă "Maica Domnului" (Frankfurt), Asociaţia ortodoxă liberă din Manheim, Asociaţia Forum din Bonn, Asociaţia ortodoxă română din Koln, Comitetul Românesc din cadrul Societăţii Internaţionale pentru Drepturile Omului, Liga Anti-Yalta, Asociaţia Germanilor de origine română din Stutgart. Erau de faţă corespondenţi ai publicaţiilor româneşti din exil, trimişi ai posturilor de radio Europa Liberă şi Deutsche Welle.

***

In după amiaza aceleiaşi zile a avut loc la Hotelul Bristol din centrul Bonnului o conferinţă de presă. Pe lângă ziarişti, se adunaseră în sală peste 70 de persoane. In deschidere, Johann Urwich a făcut o prezentare susţinută de proiecţii, a mai multor locuri de deţinere din Uniunea Sovietică, unde a fost interogat, chinuit şi obligat să muncească împreună cu milioane şi zeci de milioane de alte victime ale sistemului comunist.

Reprezentantul maghiar a ţinut să aducă un omagiu rolului organizatoric al grupului românesc în această primă comemorare europeană a Zilei Naţiunilor Captive, subliniind, ca şi delegatul bulgar, că dacă au fost şi persistă diferenţe de nuanţe naţionale, ceea ce este esenţial în prezent pentru toate popoarele lipsite de libertate, constă în lupta comună pentru redobândirea acestei libertăţi.

Delegatul pan-european a făcut o emoţionantă evocare a comunităţii de interese continentale, acceptând că înţelegerea şi efortul comun ale exilaţilor şi Occidentalilor pot şi trebue să constituie baza Europei libere şi unite din viitor. Reprezentanţii ruşi au afirmat hotărît că actualul regim sovietic este incomparabil mai opresiv decât cel ţarist din trecut şi, luând cuvântul, un tânăr maghiar, provenind dintr'o familie de exilaţi politic, a ţinut să precizeze că în concepţia tinerei generaţii, după exemplul luminoasei reconcilieri franco-germane, şi naţiunile din centrul european trebue să-şi dea mână, lăsând la o parte vechile neînţelegeri, interesul primordial şi comun fiind lupta pentru independenţă şi libertate.

Din partea poloneză a fost evocat tragicul pact Stalin-Hitler, care a dus încă din 23 August 1939 la împărţirea Europei şi ale cărei consecinţe, naţiunile captive le suportă şi în prezent, după ce Polonezii au cunoscut şi masacrul dela Katyn şi sunt supuşi astăzi opresiunii lui Jaruselski, favoritul Moscovei.

Reprezentanţii români, Dr. Alexandru Munteanu şi Alexandru Bidian întâreau prin prezenţa alăturată, încă odată, convergenţa constant manifestată în ultima vreme între cele două mari organizaţii româneşti: Uniunea Românilor Liberi şi Consiliul Naţional Român, demonstrată la Heidelberg, la Frankfurt, la Paris şi la Soultzmatt. Cei doi Români au arătat, pe rând, adevărul despre România, una din ţările captive ale Europei contemporane, sensul manifestării dela Bonn şi necesitatea unirii eforturilor în viitor. In final, cel ce a condus întreaga manifestare, Germanul Urwich născut în România, pentru care înţelege să lupte în continuare, a tras concluziile manifestării din Bonn, premiză a creerii în viitorul apropiat a unui Comitet multinaţional al popoarelor captive, ţinând să releve rolul, pe care modestia personală nu are dreptul să-l şteargă, al Doctorului Florin Mătrescu din Germania, în organizarea şi desfăşurarea primei Zile a Naţiunilor Captive din Europa.

Organizatorii şi participanţii au adresat scrisori la obiect: Preşedintelui Ronald Reagan, lui Richard Burt, ambasadorul USA în Germania, Cancelarului federal Helmut Kohl şi deputaţilor germani Herbert Czaja şi Hubert Hupka, militanţi neobosiţi pentru libertatea şi drepturile omului.

***

Fără îndoială, la Bonn se putea face mult mai mult şi mai bine. Intreb însă eventualii critici: de ce nu aţi venit? De ce nu aţi făcut ceva, sau mai bine spus, de ce nu aţi făcut nimic? Celor care vor remarca faptul că nu am fost mulţi, le-aşi pune întrebarea: cine v-a dat dreptul să lipsiţi?

Există o categorie pentru care am înţelegere: aceea a celor cărora le-a fost frică. Pe aceştia nu i-am întâlnit nici la Capul Midia, nici în beciurile Securităţii în Calea Rahovei, nici la Ministerul de Interne şi nici în lagărul dela Ghencea. Pripăşiţi într'un culcuş molatec în Germania, unde mulţi dintre ei se îngraşă în pensii şi ajutoare, îşi rezervă dreptul oricărei eventualităţi: la o nouă reîntâlnire cu Armata Roşie nu vor fi obligaţi să-şi refacă autocritica. Foşti şi viitori membri de partid! Am văzut însă la Bonn oameni care din motive grave au fost obligaţi să accepte în ţară carnetul de partid, dar, care, la prima ocazie au izbucnit în zona liberă pentru care au optat definitiv şi unde înţeleg să-şi dea o contribuţie românească, morală, fizică şi materială.

Ca fost deţinut politic anticomunist, pe lângă alţii din aceeaşi categorie, am fost întristat că nici de astă dată, asociaţia oficializată la Paris a foştilor deţinuţi deşi invitată, nu a vrut să participe la o demonstraţie de acest fel. Nu m'a mirat că am avut prilejul cu toţii, să constatăm absenţa Cercului Democrat al Românilor din Germania (DR), care evită cu grijă să iasă în arenă, rezumându-se, în principal, la lupta cu cei de "dreapta" în exil, luptă ce-mi rămâne cu atât mai de neînţeles, cu cât este ştiut că nu am fost niciodată de dreapta.

Trăind de mai mulţi ani în Germania Federală, nu m'au mirat unele lucruri. Nu m'a mirat faptul că autorităţile germane, ahtiate după destindomanie, ne-au interzis să demonstrăm în faţa ambasadei sovietice.

Nu m'a mirat nici sabotajul ce ni l-a demonstrat mass-media din Germania Federală, aflată în faza unei isterice condamnări a Africii de Sud.

In acest context germano - internaţional, mi-a rămas doar să zâmbesc la prezenţa şicanatoare, -dar nu şi provocatoare, - disonantă, dar şi distonantă, a unui incurabil şi irecuperabil marxist, însolită rămăşiţă a robinzonianului socialism românesc, cu atât mai mult cu cât venerabilul tovarăş ce-şi exhiba pipa (dacă nu mă înşel, într'o poză asemănătoare publicată de Scînteia ce-l proslăvea pe Stalin), a avut bunul simţ să stea la o parte, unde îi este de mult locul. Temuta prezenţă prin posibile provocări a unui ambasadist din partea locului, a fost sublimată în absenţă printr'un nefericit accident (după alţii, prea fericit...), şi care l-a obligat la orizontală şedere, ocazie de a conspecta buletinele ambasadei, toate aceste nimicuri despre nimeni, nereuşind să zdruncine convingerea că în 1987, vom fi mai mulţi şi mai vârtoşi, în a demonstra prin perseverenţă, aceea că tot ce e bun trebue să rămână şi tot ce e rău, ar fi timpul să piară.

Constantin MAREŞ

LA CONFERINTA DE PRESA: IN CENTRU JOHN URWICH, LA DREAPTA SA DR. ALEXANDRU BIDIAN (CNR), LA STANGA DR. ALEXANDRU MUNTEANU (URL).

ŞTIRI DIN ELVEŢIA

Iubite prieten de suferinţă şi luptă

Intâlnirea trimestrială a foştilor condamnaţi şi deţinuţi politici români, aflaţi acum în Elveţia, va avea loc, conform celor stabilite, în ziua de 20 Septembrie 1986 între orele 14, 30-17,30, în acelaşi loc:

Sala parohială a Bisericii Notre-Dame din Geneva (lângă gară) Rue Argand nr.3 etajul 1 (în faţa ascensorului).

Ordinea de zi:

1. Primirea de noi membri care şi-au manifestat dorinţa de a fi alături de noi;
2. Informări privind situaţia din exilul românesc din Elveţia şi din alte ţări, din România, precum şi activităţile depuse dela ultima noastră întâlnire;
3. Pregătirea în vederea manifestărilor cu ocazia vizitei Părintelui Gh. Calciu Dumitreasa la Geneva în luna Octombrie a.c.;
4. Diverse

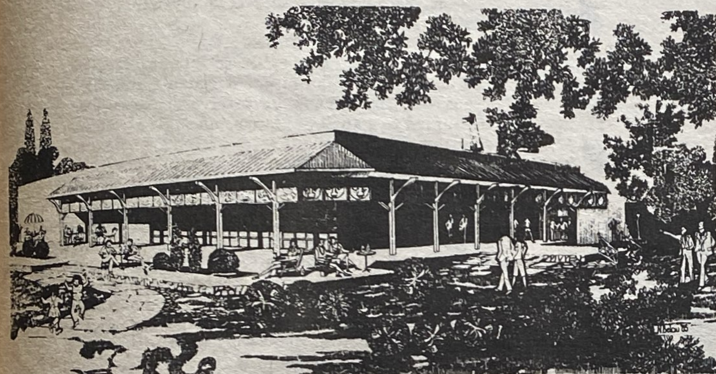
Fiind convins că veţi răspunde la această convocare ca şi la cele anterioare şi că discuţiile noastre se vor purta în aceeaşi atmosferă de înţelegere, sinceritate şi frăţie,

Rămân al Dumneavoastră, doritor de bine şi de sănătate,

Dumitru IONESCU

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

CAMPANIA CENTRULUI CULTURAL DELA "CÂMPUL ROMÂNESC"

Contribuţii primite până acum:

OCTOMBRIE		$ 1.600
NOEMBRIE		$ 4.820
DECEMBRIE		$ 10.875
IANUARIE		$ 6.175
FEBRUARIE		$ 3.620
MARTIE		$ 3.075
APRILIE		$ 3.660
MAI		$ 2.242
IUNIE		$ 1.305
IULIE SI AUGUST		
MIHAIL RACUTTI	Oshawa, Ont., Can.	1.000
VASILE HIBOVSKI	Toronto, Ont., Can.	500
TRAIAN SEKESAN	Hamilton, Ont. Can.	100
Prof. ANGHEL RUGINA	Jamaica Pl., Mass., USA	100
ANONIM	Montreal, Que., Can.	100
VASILE BASARABESCU	Hermitage, Penn., USA	100
PAUL DINU	Toronto, Ont., Can.	100
ION ANCUTA	Toronto, Ont., Can.	100
Pr. STERIE MIHADAS	Toronto, Ont., Can.	75
CORNEL CORSATEA	Warren, Ohio, USA	50
ILIE POPESCU	Ottawa, Ont. Can.	50
DOREL BALOS	Cleveland, Ohio, USA	50
NICOLAE BOJIN	Cleveland, Ohio, USA	50
FLORIN MARINESCU	Toronto, Ont., Can.	50
ANONIM	Toronto, Ont., Can.	50
T. BADESCU	Toronto, Ont., Can,	50
PETRE LUCACI	Cleveland, Ohio, USA	50
PETRU RATIU	Roma, Italia	45
MARCEL MOSOIU	Toronto, Ont., Can.	40
CONSTANTIN CACIULA	Astoria, N.Y., USA	25
NICOLAE NOVAC	Highland, Indiana, USA	25
C. FLORESCU	Long Island City, N.Y., USA	25
MARIUS CLESIU	Ridgewood, N.Y., USA	25
ANITA PODSUDEK	Skokie, Ill., USA	15
MIRCEA PETRINI	Lorain, Ohio, USA	10
	TOTAL	$ 40.157

Cei ce doresc să ajute la construirea CENTRULUI CULTURAL dela Câmpul Românesc, sunt rugaţi să trimită cecul lor pe adresa: ASOCIATIA CULTURALA ROMANA, (FONDUL DE CONSTRUCTII), P.O.Box 4217, Station "D", Hamilton, L8V 4L6, Canada.

COMEMORAREA DELA PARIS A "ZILEI NAŢIUNILOR CAPTIVE"

Duminică 20 Iulie 1986, din iniţiativa neobositului luptător anticomunist, Remus Radian, s'a comemorat şi în Franţa "Ziua Naţiunilor Captive", sărbătorire ce a coincis atât cu cea tradiţională dela New York, cât şi cu cele organizate în acelaşi scop, la Geneva de către Dumitru Ionescu şi la Bruxelles de către Nicolae Lupan, precum şi cu o zi înainte la Bonn.

La Paris, manifestanţii s'au întrunit pe esplanada Trocadero-ului, unde, în afara numeroşilor participanţi Români, au fost prezente şi câteva delegaţii ale unora dintre Naţiunile Captive, precum reprezentanţi ai Afganistanului, Cambodgiei, Ungariei, Poloniei şi Rusiei libere.

Incolonaţi, cu steagurile naţionale în frunte, manifestanţii scandând libertate atât pentru Naţiunile Captive cât şi în special pentru ţările reprezentate în cortegiu, s'au îndreptat, străbătând Bulevardul Albert I de Monaco şi President Kennedy, spre Statuia Libertăţii (replică în miniatură a celei oferite în 1886 de către Statul francez celui american). Ajunşi acolo, participanţii la comemorare s'au grupat lângă soclul Statuii Libertăţii şi au ascultat cuvântările rostite de vorbitorii aparţinând delegaţiilor Naţiunilor Captive, prezente la această manifestaţie.

Astfel, luând cuvântul în ordinea alfabetică a ţărilor reprezentate, s'au perindat la tribună delegatul Cambodgiei, Dl. Pong Kim Koan, urmat de cel al Ungariei, Dl.Kalman Domotor şi de cel al Poloniei, Dl. Brzovtek, seria vorbitorilor încheiându-se cu delegaţii Români, D-nii Dan Cernovodeanu din partea "Uniunii Românilor Liberi" şi Nicolae Evolceanu din partea "Consiliului Naţional Român".

In cuvântarea sa, delegatul cambodgian, a amintit suferinţele ţării sale sub ocupaţia comunistă, denunţând crimele şi abuzurile săvârşite de asupritori.

Vorbitorul următor, reprezentând "Asociaţia foştilor combatanţi maghiari", a evocat lupta eroică a poporului ungar contra ocupanţilor sovietici şi a comunismului, acuzând de pasivitate şi de indiferenţă pe vest-Europeni, care ar fi trebuit să înţeleagă că expansiunea sovietică nu se va opri la graniţele Cortinei de fier, flagelul roşu ameninţând cu înfeudarea şi restul Europei.

Delegatul polonez, reprezentând partidul "Confederaţia pentru Polonia Independentă", a amintit că ţara sa geme sub opresiunea Sovieticilor, situaţie tolerată de Occidentali cu nepăsare.

Românii s'au bucurat de favoarea de a avea doi vorbitori. Primul, reprezentând "Uniunea Românilor Liberi", a făcut un scurt istoric al comemorării în Statele Unite, de 28 de ani încoace, a "Săptămânii Naţiunilor Captive", arătând că această comemorare devenită tradiţională, a fost adoptată în prezent şi în Europa de către reprezentanţii aceloraşi naţiuni subjugate de Sovietici. Vorbitorul încheie aducând salutul "Uniunii Românilor Liberi" cât şi al "Comitetului Naţional de Eliberare" (din New York), adresat reprezentanţilor Naţiunilor Captive" prezenţi la comemorare.

Cel de al doilea conferenţiar, vorbind în numele "Consiliului Naţional Român", a regretat absenţa delegaţiilor Bulgariei, Cehoslovaciei şi Vietnamului, evocând apoi lunga perioadă de când Naţiunile Captive suportă asuprirea comunistă-sovietică şi autohtonă, considerând că această situaţie intolerabilă trebue să ia cât mai curând sfârşit.

In final, Dl. Remus Radiana, organizatorul comemorării, a mulţumit celor prezenţi prentru masiva lor participare, declarând că manifestarea ce s'a ţinut anul acesta a constituit doar un început modest, promiţând că anul viitor va avea loc o solemnitate mult mai amplă, grandioasă chiar, a "Zilei Naţiunilor Captive" ce se va organiza pe acelaşi traseu şi în faţa aceluiaşi simbolic monument evocând Libertatea, la care de atâţi amar de ani aspiră nefericitele popoare înrobite şi asuprite de duşmanii Crucii şi ai civilizaţiei.

La sfârşitul emoţionantei comemorări, Dl.Brzostek, delgatul polonez, a împărţit celor prezenţi manifeste ce solicită vehement eliberarea lui Leszek Mockzulski, istoric din Varşovia şi principal fondator al partidului "Confederaţia pentru Polonia Independentă", arestat de regimul comunist din această ţară, împreună cu alţi patru întemeietori ai aceluiaşi partid.

La comemorarea "Zilei Naţiunilor Captive" au participat în afara delegaţilor străini amintiţi (dintre care mai menţionăm şi prezenţa D-lui Feinberg, curajosul reprezentant al Ruşilor liberi) şi un numeros public alcătuit în principal din compatrioţii noştri din Paris. Amintim pe D-na Lia Constantinescu, apoi pe Dl. Remus Radina, iniţiatorul comemorării, precum şi pe reprezentanţii "Uniunii Românilor Liberi" (Dan Cernovodeanu, Radu Roşeanu şi Doru Novacovici) cât şi pe cei ai "Consiliului Naţional Român" (Nicolae Evolceanu şi Cicerone Ioniţoiu), semnalând apoi şi prezenţa D-lui Stefan Gane (Asociaţia pentru Apărarea Monumentelor şi Ansamblurilor istorice din România), Dl. Alain Paruit (Radio Europa Liberă), Părintele Constantin Târziu şi alţii.

Atât pe esplanada Trocadero-ului, cât şi pe întreg parcursul demonstraţiei, precum şi în faţa Statuii Libertăţii, numeroşi turişti străini, atraşi de prezenţa steagurilor şi a manifestanţilor, s'au apropiat şi au pus întrebări, cerând detalii asupra situaţiei actuale a Naţiunilor Captive.

Corespondent

SEARA CEA DE TAINĂ

Bat clopote! ce cheamă, ce trezesc ce plâng, ce dau viaţă, ce arată, ce ne caută şi ne adună.

Bat clopote în ţara de suflet a lui ZAMFIR, pe plaiurile si dealurile lui, păşite de ritmurile şi respiraţia noastră de ROMANI dintotdeauna.

Bat clopote şi de dojană pentru toţi ce-şi astupă urechile şi credinţa; pentru toţi ce s'au "lăsat în voie" curentelor sau vânturilor ce iubesc ciulinii.

Sufletul românesc a bătut hotare, a bătut stâlpi adânci în pământul moralei şi credinţei noastre, a "bătut o limbă şi cultură-monedă fără de preţ - sufletul românesc iubeşte o muzică şi un dans -un ritm al lui-în formă şi culoare-ciulinii n'au decât să-şi dea aplauzele lor la tot ce sună, strident şi'n ritmuri schingiuite - vor fi pierduţi şi uitaţi.

Nu. CARPATII, BRANCUSI, DUNAREA, ZAMFIR, SUNT NEPIEITORI!...

Corespondent

Impresii dela festivalul LANAUDIERE, ţinut la JOLIETTE în seara zilei de Sâmbătă, 19 Iulie, a.c.

DIN ELVEŢIA

FRATI ROMANI,

Părintele Gh. Calciu Dumitreasa, cu ocazia noului turneu de conferinţe ce-l va întreprinde în Elveţia, va oficia un serviciu religios împreună cu un sobor de preoţi, în ziua de Duminică 26 Octombrie 1986 ora 11, 30 la Geneva.

Se vor înălţa rugăciuni de obştea exilului românesc pentru odihna ceolor care şi-au jertfit viaţa sau au fost ucişi în închisorile comuniste pentru credinţa şi libertatea neamului nostru. Ne vom mai ruga lui Dumnezeu pentru uşurarea suferintelor poporului român şi pentru eliberarea lui cât mai curând.

In aceeaşi zi, după amiază, la ora 18, va avea loc la Universitatea II din Geneva, rue general Dufour 24, - Proiectarea unui film care va prezenta situaţia actuală din România şi

- Conferinţa Părintelui Calciu, cu subiectul:

'POPORUL ROMAN: O ISTORIE A SUFERINTEI SI SALVARII"

Toţi cei care nu şi-au uitat strămoşii şi pământul străbun, din întreaga Europă, sunt invitaţi să participe împreună cu prietenii noştri elveţieni, la aceste manifestări româneşti.

In numele Comitetului de iniţiativă

Dumitru IONESCU

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM ...?

ANUL 8 Nr. 62 APARE CÂND ARE INSPIRAȚIE

URZICA LIBERĂ

Dinu Mătrăgună

CEAUȘISSIME

După cum se știe, familia celor doi mari C. (academicieni) stau ceasuri întregi în stațiunea prezidențială dela Neptun cu burțile la soare, culcându-se târziu după ce vizionează videocasete cu desene animate pentru copii, singurele filme pe care de altfel le înțeleg și ei mai bine.

Totuși, într'o dimineață, pe la cinci, Nae se trezește mai devreme ca de obicei, iese în balconul dinspre mare și privind plictisit începutul răsăritului de soare, cască lung, se întinde și zice ca pentru sine:

-Bună dimineața, soare!

Spre surpriza lui, aude că i se răspunde cu claritate:

-Să trăiți, toa'șe Președinte!

Nae puțin cam speriat, scutură din cap ca să fie convins că nu visează, se freacă la ochi cu iuțeală și repetă salutul, adresându-se de data aceasta mai tare:

-Bună diminiața, soare!!

Scena cu răspunsul se repetă invariabil, salutul auzindu-se și mai clar:

-Să trăiți tovarășe Președinte!

La una ca asta chiar că nu se aștepta. Nae alergă într'un suflet în dormitor, o zguduie zdravăn pe Leana lui, care dormea buștean, îi spune cu glasul tremurând ce-a auzit și-i face semn să fie atentă când el vorbește cu soarele:

-Bună dimineața, soare!

Leana aude și ea răspunsul și rămâne ca trăsnită.

-Tovarășul meu drag de lupte revoluționare - i se adresă dânsa profund tulburată-, primul nostru președinte din istorie! Stiam că ești mare,că ai salvat omenirea dela o catastrofă istorică, luptând pentru pace; știam că te cunoaște o lume întreagă și că tot globul ăsta pământesc te cinstește ca pe adevăratul lui mântuitor, dar n'am putut crede niciodată că până și astrele universului, soarele însuși să te respecte și să te salute. Ești un geniu, Nicule, un supra-om și dacă tu ești așa de mare, înseamnă că nici eu nu sunt altfel...De aceea îți dau un sărut revoluționar. Leana transpirase și era toată udă de fericire...

A doua zi, dis-de-diminiață, amândoi așteptau nedormiți, încă dela crăpatul zorilor, în balcon, să răsară soarele, Când, în sfârșit, marginea discului luminos se ivi de sub valurile aprinse ale mării, cei doi țâșniră veseli din fotolii în picioare și salutând ca ilegaliștii cu pumnul strâns, strigară într'un glas înnecat de emoție:

-Bună diminiața, soare!

Si de data aceasta se auzi același răspuns de ieri, însă cu o altă voce, puțin cam răgușită:

-Să trăiți, tovarășe Președinte! Dar nu-i Soare, ci Mardare! Tovarășul căpitan Soare, a fost ieri de serviciu!

Si dintr'un tufiș, de sub balconul prezidențial, ieși un vlăjgan de ofițer cu epoleții albaștri, dela pază, care având o mutră tâmpă, încremenise salutând cu fața în sus, înțepenit în poziție de drepți în fața celor doi stăpâni care-l priveau cu dispreț și dezamăgire.

-Idiotul ăsta, ne-a stricat toată ziua, Nae! - Zise savanta mondială și amândoi îi întoarseră spatele fără să-i mai răspundă un cuvânt.

GLUME

* Helicopterul prezidențial s'a oprit într'o zi în mijlocul unui câmp. Nae coboară, uitându-se speriat să nu-i iasă de undeva din spate vreun țăran nemulțumit. S'a liniștit însă îndată ce securitatea și armata i-au dat onorul militar, speriind iepuri și ciocârliile care înveliseră până atunci atmosfera câmpenească. Seful intră într'un loc de porumb și-l întreabă pe un bătrân, care nu-l cunoscuse pe fiul Scorniceștiului:

- Ei, ce zici, moșule, de noua revoluție agrară din țară ?

Bătrânul țăran, slab, plin de praf și cu privirile amărîte, se opri 'o clipă din ruptul știuleților, apoi zise cu sinceritate:

- Apoi de, taică, ce să zic ? Chiar așa, o revoluție cum zici mata, mi se pare prea mult și greu de făcut... Dar ia, colea, o răscoală bună ca'n 1907 cred că toți țăranii o doresc, ca să ne luăm pământurile înapoi dela ticăloșii de comuniști și ca să-l dăm jos pe câinele ăla turbat dela București !

••

* Bulă la școală este întrebat la ora de geografie, cu cine se învecinează România.

Bulă răspunde: România se învecinează la Sud cu sora Bulgaria, la Vest și Sud cu surorile Iugoslavia și Ungaria iar la Est și Nord cu cumnatul URSS.

Cum asta Bulă ?

Păi nu o ține pe sora noastră Basarabia?

••

* In România, poporul a devenit foarte credincios:

- Dimineața, cu noaptea în cap se duce la slujbă.
- La prânz face post.
- Si seara aprinde lumânări.

••

* Tatăl lui Bulă a murit. Coșciugul era așezat pe prispa casei. In slujba pe care o ținea, preotul spuse printre altele: "Iartă-i lui, Doamne, păcatele cele gândite și săvârșite, primește-l în împărăția Ta și așează-l într'un loc cu verdeață".

In acest moment Bulă tresare și spune disperat: "Stai, părinte, spune-i să-l ducă într'un loc cu carne, că de verdeață a murit!"

••

* Noi Românii din străinătate nutrim adânci sentimente de regret pentru nedreptatea care s'a făcut în anul 1985 la decernarea premiilor "Nobel" pentru fizică, chimie și literatură.

Deținătorii ar fi trebuit să fie după cum urmează:

Fizică - Nicolae Ceaușescu - pentru lucrarea 'Propagarea întunericului cu viteza luminii"

Chimie - Elena Ceaușescu- pentru lucrarea 'Polimeri, Poliperi și Poli-nuci".

Literatură - Nicu Ceaușescu- pentru lucrarea în versuri "Eu cu mama și cu tata / Pân'la vară vă dăm gata".

••

* In sectorul agricol, un grup de cercetători, sub directa supraveghere și îndrumare a tov. Acad. Dr. Ing. Elena Ceaușescu, a obținut un nou hibrid de porumb. Acesta are o înălțime de 75 cm și un știulete în greutate de 300 g. Descoperirea a fost necesară pentru ca la strângerea recoltei să poată participa cu succes și "Soimii Patriei".

••

* Bulă, pentru ce-ai făcut 15 ani de închisoare?

- Pentrucă l-am privit pe Sefu' printr'o lunetă !
- Si, cum numai pentru asta să fi fost condamnat cu atâta cruzime?
- Da, dar luneta mea era montată pe o pușcă...

••

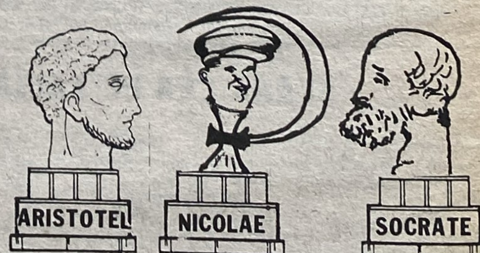
* La ora de socialiasm, profesoara de științe sociale, întreabă clasa despre definiția exactă a legii în socialism. Nimeni nu știe să răspundă. După câteva minute, Bulă ridică mâna și este solicitat să formuleze definiția:

- In socialism legea este o barieră în fața căreia boii se opresc și așteaptă degeaba să se ridice, câteii se strecoară pe dedesubt, iar leii sar peste ea și merg liberi înainte !

Rățoiul exilat

ANUL XV OUL Nr. 71

LECȚII DIN CARTEA "ANILOR LUMINĂ"

Cei trei învățați sunt doi: NICOLAE !

Dona RĂȚOIUL

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile:

NICOLAE DESPRE NICOLAE

S'a sărbătorit cu fast, bătăi de tobă şi apariţia castraveţilor pe piaţă, împlinirea a 21 de ani dela cel de al IX-lea Congres al partidului:

"Eveniment istoric--scrie" Inf. Buc. 10 Iulie a.c." --ce a deschis calea spre măreţele înfăptuiri ale celei mai înfloritoare epoci din existenţa milenară a patriei".

Si un eveniment atât de măreţ, cu castraveţi, bureţi şi coadă la brânză, nu putea trece neobservat de tov. Ceauşescu care a ţinut să precizeze:

"Toate remarcabilele înfăptuiri (inclusiv castraveţii, bureţii şi coada la brânză) pe care le-am obţinut în această perioadă au fost posibile datorită faptului că hotărîrile congresului al IX-lea la care a fost ales) au descătuşat energiile creatoare ale întregului popor (inclusiv ale miliţienilor) şi au luminat (cu 15 waţi) drumul spre noi culmi de progres (alimentaţie ştiinţifică) şi civilizaţie socialistă (bazată pe ţigările Kent) în patria noastră."

Tov. Nicolae Ceauşescu, când vorbeşte despre tov. Nicolae Ceauşescu, este foarte modest!

A MAI SCHIMBAT UNUL

Tovarăşul Vasile Bulucea, Ministrul Transporturilor şi Telecomunicaţiilor a fost înlocuit cu tov. Pavel Aron.

O MINUNE LA MÂNĂSTIREA NEAMŢ?

Dintr'o scrisoare primită din ţară:

"...In dimineaţa zilei de 27 Mai a.c. (ziua Sf. Mucenic Eladie, N.R.) pământul s'a ridicat singur în mod miraculos şi săpând în acel loc au găsit oseminte."

"După inscripţia unei cărămizi se pare că ar fi vorba de anul 1600."

La Mânăstire se fac rugăciuni pentru odihna sufletului necunoscutului călugăr mort acum aproape 400 de ani. (Călugării sunt înmormântaţi cu capul odihnindu-se pe o cărămidă, N.R.)

Oamenii din împrejurimi privesc aceasta ca o "minune."

Notă: Mânăstirea a fost zidită în 1383 de Petru Rareş şi a fost un centru al culturii româneşti. Către sfârşitul sec. al 17-lea, mânăstirea avea o bibliotecă bogată, o tipografie şi o şcoală vestită din care au ieşit mulţi bărbaţi ai culturii naţionale.

SEMNE DE DISPERARE

Din îndemnurile cotidiene publicate de masprogpagandă ne putem da seama că în ţară sărăcia e mânată cu biciul.

Reproducem un subtitlu din "Rom. Liberă", 11 Iulie a.c.

"Cu fiecare combină, să se realizeze şi să se DEPASEASCA (Sublinierile noastre) zilnic norma de lucru stabilită...

"...activitatea combinelor trebue astfel organizată ca în timpul recoltării să nu se producă, SUB NICI O FORMA (Sublinierele noastre) pierderi de boabe."

Boabele de grâu, cu care altă dată se hrăneau păsările cerului, au devenit astăzi o comoară naţională.

FUG ÎNTRUNA

In luna August au cerut azil politic în portul spaniol Las Palmas şapte marinari români, iar în Pireu un tânăr ce a fost ascuns pe un cargo.

CÂNTECUL PAIAŢELOR

După "Cîntarea României", care cântă şi descântă, avem acum "Festivalul Cântecului Ostăşesc" cu tema: "Te apăr şi te cînt, patria mea!"

Compozitorul trebue să exprime "...sentimentele de profundă dragoste şi devotament ale militarilor faţă de patrie...partid...tov. Nicolae Ceauşescu..." şi să apere "cuceririle revoluţionare" şi alte cuceriri (Inf. Buc. 12786).

Faptul că după cinci decenii de "cucerire" ostaşii trebue să apere şi azi cuceririle, înseamnă că "revoluţionarii" ori n'au cucerit încă poporul, ori că poporul vrea să scape de revoluţionarii care i-au cucerit.

Un fapt e cert: regimul e şubred şi trebue apărat de ostaşi!

Au fost prezentate la concurs 410 compoziţii, dintre care tov. Nicolae Călinoiu, preş. Uniunii Compozitorilor, a ales 61 de lucrări ce vor fi cântate, apreciate şi premiate (în luna Octombrie) conform dragostei faţă de partid şi de tov. Ceauşescu.

70 LA ZERO SI 6 LA 8

Dintr'un avion Pan-American (e vorba de începutul lunii Iunie) s'au dat jos la Budapesta cca 70 de călători. N'a fost nimeni la scara avionului şi oamenii s'au îndreptat către ieşire.

Avionul şi-a continuat cursa către Bucureşti. Aci cei şase pasageri (printre care şi prietenul martor) au fost primiţi de opt miliţieni cu pistoalele automate la centură.

PRECIZĂRI CU PRECIZII PRECONIZATE

Pentru cincinalul 1990:

"Vor fi abordate 8296 obiective principale de cercetare ştiinţifică şi dezvoltare tehnologică." (Observaţi cifra exactă de 8296 !) . De asemenea:

"Se vor introduce în producţie 2932 (nici 2931 şi nici 2932 şi jumătate, N.R.) tehnologii noi şi perfecţionate." (Rom. Liberă, 10 Iulie a.c.)

Se precizează cu precizia cu care s'au precizat şi prezicerile celorlalte precizate cincinale.

CU ECONOMIA LA PAGINA I-A

Dela şedinţa C.P.E., 11 Iulie a.c.

"...s'au prevăzut programe concrete în vederea lichidării în cât mai scurt timp a stocurilor supranormative atât la producţia internă, cât şi la cea pentru export....în viitor eliberarea materiilor prime şi materiilor necesare producţiei precum şi a fondurilor financiare să se facă numai pentru producţia la care este asigurată desfacerea pe bază de contract, la intern şi export."

Au trecut decenii de "superbe" realizări industriale, economice, şi toate altele, până când chibzuitorii au deschis cartea ca să înveţe:

Nu investeşti bani într'o industrie unde-ţi lipsesc majoritatea materiilor prime şi nu începi producţia până când mai întâi nu-ţi găseşti clienţii ca să-ţi cumpere marfa.

Totuşi este un progres! Marele Dr. în Economie a deschis cartea şi a ajuns cu lecţia la titlul din prima pagină!

SĂPTĂMÂNA DE LUCRU

In Ungaria şi Uniunea Sovietică săpămâna de lucru este de 40 de ore. In Iugoslavia de 42 de ore, în Bulgaria de 42.5 ore.

RSR deţine recordul, este singura ţară din Europa cu o săpămână de lucru de 46 de ore.

CUVINTE NOI

I. Butnaru scrie-- "Rom. Liberă", 23.08.86 că s'au introdus în limba română cuvinte noi ca: robotizare, autonomatizare, etc. şi recent cuvintele intensivizare şi eficienţizare.

Noi propunem alte două cuvinte nou-nouţe: Scornicoibalşonizare şi Ceauşizare .

SCOR RSR-IST

Dacă dintr'o echipă de 12 se întorc în ţară şapte, scorul este 7 pentru Nicolae şi 5 pentru lumea liberă.

La turneul internaţional de tenis pentru juniori, trei din ei au cerut azil politic: Manuel Nicolae, Laurenţiu Bucur şi Alexandra Talos (16 ani).

Nu ştim câţi securişti au păzit pe sportivi, dar scorul înregistrează 3 pentru lumea liberă.

CLĂDIM TUNELURI

Pe lângă tunelul care leagă clădirea CC-ului cu Palatul Republicii, sunt acum în construcţie:

Un tunel ce va lega Gara Prezidenţială (fosta Gară Regală) din Sinaia cu Castelul din Sinaia.

Alte săpături se fac sub dealul Spirei pentru a lega Palatul Cotroceni cu viitorul Centru Civic ce se construieşte între Uranus, Mitropolie şi Sebastian.

Un alt tunel este destinat familiei regale în cazul unui război atomic. Tunelul se află sub Lacul Floreasca.

TRISTA VARĂ...

Hotelurile de pe Valea Prahovei: Palas, Sinaia, Montana şi recentul construit Internaţional, sunt aproape goale. Turiştii (în special cei din Germania de Vest) preferă alte ţări, în special Bulgaria.

Această tristă vară cu camerele goale este consecinţa lipsurilor de alimente, a supravegherii poliţieneşti, a lipsei de apă caldă, închiderea localurilor la ora 10 seara, a murdăriei, a mojiciei personalului dela hoteluri, etc.

DUBLARE ÎN 2 ANI

RSR a dublat exporturile de alimente către URSS dela 158 milioane ruble în 1983 la 349 milioane ruble în 1985. In 1985 RSR a exportat în URSS 101.000 tone carne.

HRANA CEA DE TOATE ZILELE

Ce se găsesc din plin în Bucureşti - dovlecii.

FOTO: CORRIERE DELA SERA

Ultima carte de telefon în România a fost tipărită în 1977. Si pentrucă e vorba de o carte de telefon, ea nu se găseşte la hoteluri, la restaurante, şi bineînţeles nici în cabinele de telefon.

In actualul plan cincinal nu-i prevăzută o viitoare tipărire. Toţi Românii plecaţi din România în ultimii nouă ani de zile, figurează în cărţile de telefon.

••

"Circa 30 dintre accidentele urbane au la origină căderi de pe scara autovehiculelor sau acroşări la staţiile transportului în comun." (Inf. Buc. 10.07.86). De vină sunt şoferii...care pleacă din staţie înainte de a se închide uşile, dar uşile nu se închid din cauza aglomerării pasagerilor...I.T.B. va întroduce un nou dispozitiv care nu va permite pornirea maşinii dacă uşa nu e închisă.

••

In mai mult de 500 de fabrici şi uzine se află consilieri sovietici. In special Ruşii sunt în controlul fabricilor de armament.

••

S'au deschis lucrările la Santierul Naţional al Tineretului Canalului Dunăre-Bucureşti".

Deschiderea s'a făcut cu alai, cu tobe şi cu o telegramă adresată tov. Ceauşescu. Explicaţia necesităţii acestui canal o găsim în textul telegramei: "...se va crea capitalei României socialiste o nouă şi grandioasă deschidere către lume."

După terminarea canalului se vor organiza excursii, directe cu barca Bucureşti-New York.

••

O POVESTE CU SIFON: Lipsesc de pe piaţă capsulele pentru auto-sifoane. In cele 117 centre de vânzare, cutiile cu capsule se vând doar odată pe săptămână, prin rotaţie. Capsulele nu rezistă la mai mult de 4-5 umpleri. Motivul defectării: materialul din care sunt făcute. Bineînţeles că băuturile răcoritoare lipsesc doar în timpul verii...

••

"N'avem mărunt", este scuza pe care o dau casierii atunci când trebue să-ţi dea restul. Unii casieri sunt "conştiincioşi", îţi dau rest şerveţele şi alte mici articole de care n'ai nevoie şi de care magazinul caută să scape.

••

S'au împlinit 125 de ani dela întemeierea liceului "Stefan cel Mare" din Suceava. Aci s'a păstrat flacăra românească în timpul imperiului Austro-ungar.

••

Noile apartamente vor fi construite fără bucătarie. Scopul e ca lumea să mânânce doar "preparate culiniare" ce vor fi împărţite locuitorilor prin cantinele de bloc. Pentru anul viitor, tot al cincilea Bucureştean va trebui să mânânce ce-i oferă guvernul.

••

O nouă cursă aeriană menită de a satisface grămada vizitatorilor ce doresc să-şi petreacă vacanţa pe litoralul cernobilizat.

Un avion, odată pe săptămână (Duminica), face o singură cursă dus-întors, Bucureşti-Constanţa. Durata zborului, 35 minute.

••

La Cluj-Napoca s'a instalat o nouă linie de tramvai pe platforma industrială "Someş-Nord".

••

Cei care cunosc situaţia din Basarabia, spun că acolo se trăieşte mai bine.

••

Oraşul Huşi, are un singur taxi!

••

In cele mai multe oraşe îngrijirea străzilor cade acum în sarcina cetăţenilor. "In vacanţă, elevii cu note mari la...activităţi gospodăreşti" scrie "Inf. Buc." Vacanţa şi odihna însemnând muncă...voluntară.

••

Preţul dolarului la negru a crescut la 60-70 lei. Când te văd că eşti străin, unii te acostează şi-ţi bagă lei în buzunar că să le dai dolari. Oameni sinceri ce caută să-şi cumpere cu valută alimente dela "SHOP", alţii, agenţi provocatori ai siguranţei.

••

La biblioteca Institutului Pedagogic din Iaşi (fosta Scoala Normală Vasile Lupu) nu se găseşte în bibliotecă nici un volum tipărit înainte de 1944.

••

Numărul mediu al personalului muncitor a fost la sfârşitul anului 1985 de 7.661 mii (Rom. Liberă).

••

Unei tinere de 16 ani, care dorea să-şi vadă tatăl în Suedia, i s'a confiscat paşaportul (pentru care aşteptase un an şi jumătate) pe motivul că îşi cumpărase bilet de tren, şi nu şi-a cumpărat un biletul de avion care costă de cinci ori mai mult.

••

S'a inaugurat sezonul furturilor de telefoane. Sub motiv că trebuesc schimbate, reparate, etc. se colectează aparatele din casele particulare, oficii şi de ori unde se găsesc. Piesele ce compun telefonul servesc la construirea aparatelor de radio.

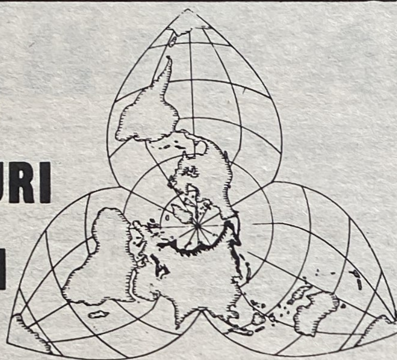
••

Tările din CAER, la sugerarea tov. Gorbaciov, încheie, între ele, contracte comerciale pe lungă durată care ating anul 2000.

••

Se găsesc în ţară articole de cosmetică: parfumuri, creme, etc. Dar data garanţiei vânzării e de mult expirată! Se vinde tot ce nu mai este legal ca să se vândă.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de ARGUS

FRĂȚIE COMUNISTĂ

Rebeli înarmați aparținând organizației comuniste peruviene de tip maoist, Shining Path, au atacat ambasada Uniunii Sovietice din Lima, cu focuri de mitralieră. Un funcționar a fost omorît. Atacul rebelilor a fost motivat de masivul transport de armament pe care URSS l-a furnizat guvernului socialist din Peru. Acest atac vine și ca o urmare revoltei deținuților comuniști din trei închisori peruviene, în zilele de 18-19 Iunie crt., unde peste 250 de deținuți revoltați au fost uciși.

NICARAGUA SE ÎNARMEAZĂ

Nu s'au stins încă ecourile aprobării mult discutatelor 100 milioane de dolari, ajutor american, pentru naționaliștii anti-sandiniști și comuniștii din Nicaragua, au triplat numărul helicopterelor importate din URSS, pentru lupta contra populației anti-comuniste. In drumul spre stalinism pe care se îndreaptă Nicaragua, a fost interzis ziarul ne-comunist La Prensa, iar Părintele Bismarck Carballo și Episcopul Pablo Antonio Vega, sunt expulzați din Nicaragua.

FAMILIA SOCIALISTĂ

Rata divorțurilor în URSS a "crescut alarmant" anunță Moscovscaia Pravda. Numai 37 din căsătorii durează peste 3 ani iar după zece ani, 70% de căsătorii sunt desfăcute. Numărul divorțurilor a crescut dela 636.000 în 1981 la 1 milion în 1983.

AFRICA DE SUD

Este greu să nu găsești, să nu auzi și să nu vezi în fiecare zi în ziare, la radio sau televiziune ceva care să nu fie îndreptat împotriva guvernului sudafrican. Si nu de azi, ci cu ani în urmă și mai ales în țările din lumea liberă. Dacă ai da crezare la ce vezi, ce asculți și ce citești, trebue să te convingi că Pieter Botha și guvernul său nu au altceva de mâncat decât carne de negri, și ca băutură sângele victimelor. Oameni politici și miniștri occidentali, oameni de afaceri și agenți de mare și mic calibru, de asemenea occidentali, zboară acolo să vadă adevărul și să raporteze cât mai fidel guvernelor sau celor care i-au trimis. Chiar regina Angliei face mustrări oficiale primului ministru, că Majestății Sale, Africa de Sud îi procură preocupări.

In orice caz Africa de Sud devine în fiecare zi problema numărul 1 a lumii. Si pentrucă ea este în centrul discuțiilor, țin să scriu aceste rânduri despre ea.

Africa de Sud proprie, are o suprafață de 1.123.226 km patrați, adică, atât cât Franța, Germania, Olanda și Belgia numără împreună. Este împărțită în patru provincii. Populația este de peste 31 milioane de locuitori, dintre care cam 5 milioane sunt albi, aproape 3 milioane mulatri, vreo 2 milioane asiatici, cam o sută de mii evrei, iar restul negri. O omogenitate etnică între mai sus citatele populații nu există. Negrii care sunt cei mai numeroși, provin cam din șase grupuri etnice care își au limba, cultura și ordinea lor proprie, căci sunt ultimii veniți și așezați în această țară. Albii provin din diverse țări europene ca de exemplu Olanda, Germania, Portugalia, Anglia, Grecia, Italia, etc. Ei s'au așezat în această țară după 1652 când a fost descoperită. Limbi oficiale sunt engleza și africana - un amestec de olandeză, limbi europene și locale. Din întreaga populație 90% este alfabetizată și 90% sunt creștini.

Cum Africa de Sud este mărginită de două oceane (Atlantic și Indian) și de Polul Sud, are 3000 km de coastă. Are și munți înalți de 3000 metri. Are ținuturi secetoase, dar și bogate în apă. Insă mai presus de orice posedă un subsol cu bogății fără egal în lume: începând cu aurul și diamantele, la care se adaugă metale și mai prețioase progresului necesar de azi și de mâine al lumii. Ele îi aduc un uriaș beneficiu în balanța comercială în câștig, în stabilitatea monetară și în încrederea pe care o are azi lumea întreagă în Africa de Sud, mai ales că este foarte bine administrată. Pentru lumea liberă, existența Africii de Sud are o și mai mare importanță: ea îi asigură aprovizionarea cu materia primă a energiei fără de care nu mai poate trăi. Dar asupra acestor probleme, vom reveni.

Un fapt este cert: nivelul de trai al cetățenilor sudafricani este superior oricărei țări din continentul negru. Sistemul de comunicații de orice fel, se apropie de cel vest-european și odată cu el, cel social și medical. Nu întâmplător prima transplanție cardiacă din istoria lumii s'a făcut acolo. Baza politică este pluripartinică, deci democratică. Intreține relații democratice cu aproape toate țările și protejează investițiile străine. Președintele statului este și primul ministru.

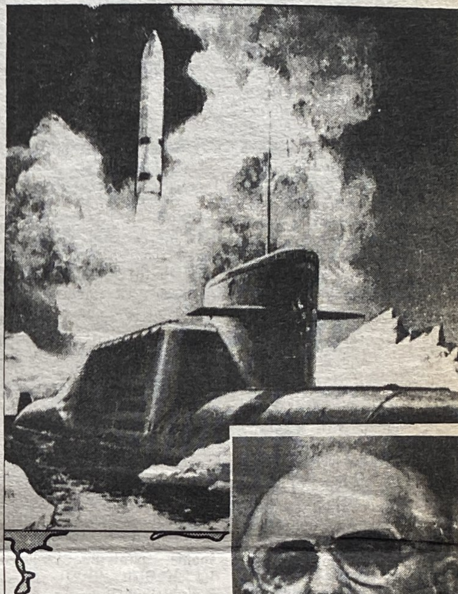
Am spus că Africa de Sud este o democrație. Dacă vreți cam autoritară, dar în acest sens mă gândesc la cele spuse de Pieter Botha acum vreo câteva luni: "Noi căutăm să-i apărăm pe negri, care sunt atacați de alți negri". Pentruca după câteva zile să văd la televiziune câteva secvențe: o grupă mare de negri luptau cu o altă grupă tot de negri. Poliția lui Pieter Botha era formată tot din negri, care căutau să-i despartă prin toate mijloacele.

Dar de ce să recurgem la televiziune sau radio, ca să demonstrăm democrația de acolo? Să recurgem și la presă. Seful Bisericii anglicane sudafricane este un negru, Arhiepiscopul Tutu. Are premiul Nobel pentru pace și pe piept îi atârnă un crucifix de aur. Ei bine, acest șef al Bisericii naționale sudafricane, îl ocărăște pe șeful oficial al statului în fiecare zi. Iar despre lumea liberă (care are interes în libertatea apelor din Sudul planetei) spune "expresis verbis": "Să-i ia dracul pe toți!" Cuvinte prea grele chiar pentru noi păcătoșii de rând! Dar aceasta nu înseamnă că șeful statului și șeful bisericii nu se întâlnesc și consultă în problemele importante.

Nu am văzut această țară și nu cunosc nici un sudafrican, așa că nu pot fi bănuit de a fi influențat. Separarea rasială impusă de foștii colonialiști este pe cale de dispariție. Atunci pentruce atâta zarvă în lumea liberă contra Africii de Sud? Răspunsul este unul singur: pentrucă Rusia bolșevică vrea să pună mâna pe această țară bogată și care ocupă o poziție strategică de prim ordin în apărarea lumii libere. Căci vrea să facă din ea o Angolă sau Etiopie, ca să citez numai două țări africane eliberate.

Spațiul grafic al acestei publicații nu-mi permite să scriu mai mult despre acest punct nevralgic creat artificial și cu un scop bine definit. Dar dacă atâția Europeni din Vest și alți oameni liberi din alte continente, ne asurzesc cu văicărelile lor despre soarta negrilor sudafricani, de ce nu găsesc un rând sau un cuvânt de spus ca protest împotriva sclaviei, mai rea și mai dură, a 130 milioane de oameni din Estul Europei, care gem și flămânzesc sub jugul rusesc de peste patru decenii? Căci sunt toți albi și cu o istorie de două milenii. Un minimum de rațiune este necesară!

FORȚELE SOVIETICE ÎN PACIFIC

Ambiția lui Mihail Gorbaciov ca Uniunea Sovietică să ajungă o putere pacifică a fost evidențiată în discursul său ținut la Vladivostok (URSS) la sfârșitul lunii August, în care a precizat că datorită presiunilor japoneze și chineze pe de o parte, cât și forțelor Statelor Unite pe de alta, Uniunea Sovietică se vede obligată să întărească forțele navale din Pacific. Acest lucru nu este nou, deoarece Rusia, încă din timpul imperiului țarist urmărea să devină o forță în zona pacifică.

Astăzi, Uniunea Sovietică menține baze militare în apropierea Japoniei și în Vietnam, care pot oricând periclita securitatea forțelor USA din Pacific.

Dacă în cuvântarea sa din Vladivostok Gorbaciov a menționat că își va retrage între 6 - 8.000 soldați din Afganistan, el nu a dat de înțeles că ar dori să negocieze o retragere din Vietnam și din insulele nordice ale Japoniei, care reprezintă un pericol real pe linia dintre Oceanul Pacific și cel Indian.

NOUA ENERGIE

După "criza petrolului" care a alarmat țările industrializate, mari consumatoare de energie, cercetările au fost îndreptate spre noi surse de energie. Tipuri noi de mori de vânt și celulele fotovoltaice, pentru transformarea energiei solare în electricitate, au fost experimentate cu un succes limitat. De curând, cercetătorii dela National Laboratory din Los Angeles, Statele Unite și Departamentul Energiei, au experimentat cu succes un nou tip de energie.

După o forare la circa patru mii de metri în New Mexico, milioane de tone de apă au fost pompate în adâncime, unde au întâlnit rocile incandescente și au revenit la suprafață încălzite la circa 320 C.

Acționând două turbine: prima la căderea apei și a doua la întoarcere, (aburi) plus cantitatea de apă fierbinte care poate încălzi orașe întregi, noua sursă de energie nepoluată și practic infinită, este prevăzută ca energia viitorului. Experiențele cu această energie se întind în întreaga lume. Marea Britanie experimentează la Cornwall, Piața Comună în Franța la Soulz lângă Strassbourg, iar Japonia lângă localitatea Hijiori, circa 320 Km. Nord de Tokio.

Sovieticilor nu le-a reușit nici o încercare până acum, dar găsesc ei niște spioni care să fure planurile capitaliștilor și așa "tiehnica sovietică" va fi în frunte...

ORTEGA ÎN STATELE UNITE

Rămasă încă la ideala formulă democratică a totalei libertăți de gândire, exprimare și circulație - cum a rămas și la sistemul vechi al măsurilor și termometrului- Statele Unite au permis ipocritului Daniel Ortega să vie la New York și să atace Statele Unite în mod grosolan, sub pavăza agenților de securitate plătiți de... "guvernul american". Teroristul sandinist s'a plimbat prin mai multe orașe și state americane, pentru a strânge fonduri și adeziunea cetățenilor americani, de a presa Congresul să nu acorde ajutor militar, naționaliștilor din Nicaragua.

Sinistrul dictator nicaraguan a fost invitat ca oaspe de onoare și de reverendul de culoare J. Jackson -cel care în 1984 a încercat să obțină numirea de candidat al Partidului Democrat, la Președinția Statelor Unite. Creștinul reverend Jackson, a ignorat total faptul că sandiniștii din Nicaragua în frunte cu oaspele său Ortega, au pornit o campanie anti-creștină și au expulzat episcopi și preoți catolici, pentru faptul că nu au acceptat amestecul comuniștilor în Biserică.

Despre huiduielile de care a avut parte Don Daniel Ortega din partea regufiaților din Nicaragua, presa a uitat să scrie...

Cronica internaţională

ZIDUL BERLINULUI ŞI DEZARMAREA

—George AUGUSTIN—

La 13 August 1986 s'au împlinit 25 de ani, de când a început construirea "Zidului Ruşinii" care desparte Berlinul în zona libertăţii şi închisoarea comunistă. Cu această ocazie, Preşedintele Ronald Reagan a acordat un interviu ziarului vest german, Bild, în care a spus printre altele: "Germania de Răsărit trebue să dărâme acest zid, pentrucă existenţa lui în continuare va rămâne o piedică în relaţiile noastre cu regimurile responsabile de ridicarea lui...acest zid este un afront adus spiritului omenesc"... "Aş dori să văd dărâmarea lui chiar astăzi şi îi chem pe cei care l-au ridicat s'o facă imediat"...."Nu există regim care se poate justifica în ochii propriului său popor dacă acest popor este tratat ca prizonier de către propriul său guvern"...şi mergând mai departe Preşedintele american a pus degetul pe rană: "Acest zid ne reaminteşte de continua împărţire forţată a Europei, a Germaniei şi a Berlinului". (s.m.) "Demolarea lui va fi un pas înainte în îmbunătăţirea relaţiilor dintre Răsărit şi Apus. Existenţa lui în continuare va rămâne o piedică în relaţiile noastre cu regimurile responsabile de ridicarea lui"... "Statele Unite acţionează pentru sfârşitul împărţirii nenaturale a Europei şi susţin idealul de reunificare a Germaniei pe cale paşnică, în acord cu libera exprimare, democratică a poporului german".

Aceasta este viziunea Preşedintelui Reagan care exprimă dorinţa poporului american, marele învingător al celui de al doilea război mondial.

Răspunsul comunist a venit chiar a doua zi. Agenţia de ştiri Reuter, a comunicat din Berlinul răsăritean, că generalul sovietic Piotr Luşev a fost înlocuit dela comanda trupelor de 400.000 de ostaşi sovietici staţionaţi în Germania de Răsărit, cu generalul Valeri Belicov, fost comandant al Districtului Militar Carpatic, din sudvestul Uniunii Sovietice.

Gorbaciov îşi asigură punctele nevralgice cu oameni noi, devotaţi lui şi aceasta chiar în ziua când la Moscova au început negocierile pentru controlul armamentului între Statele Unite şi Uniunea Sovietică. Aşa cum era de aşteptat din partea Ruşilor, negocierile n'au ajuns la nici un rezultat.

Cu puţină atenţie nu este nevoie nici de perspicacitate politică - se poate verifica pe viu, umanismul sovietic. Un exemplu grăitor ni-l oferă cazul Rudolf Hess. Revista bavareză Quick, care apare la München, a publicat câteva extrase dintr'o scrisoare disperată trimisă de Rudolf Hess, familiei. Fostul adjunct al lui Adolf Hitler, care a plecat în Anglia înainte de declanşarea războiului anticomunist, este acum în vârstă de 92 de ani. Practic, se află în detenţie de 45 de ani - incluzând şi perioada cât a stat în Anglia. De 41 de ani se află însă în situaţia de condamnat la închisoare pe viaţă şi este singurul locatar al închisorii Spandau din Berlinul Occidental, păzit prin rotaţie lunară, de paznicii celor patru puteri învingătoare: Statele Unite, Anglia, Franţa şi Uniunea Sovietică.

In scrisoarea trimisă familiei, Hess, acuză puternice dureri din cauza unei hernii netratate, nu mai poate dormi de durere, care mai vine şi dintr'o altă complicaţie la stomac. In plus, a pierdut 3/4 din vedere. Bolnav, aproape orb şi bătrân de 92 de ani, Hess este ţinut în continuare închis, pentrucă punerea lui în libertate trebue să întrunească acordul celor patru aliaţi iar acest acord este blocat de fiecare dată de "umanista" ţară comunistă, Uniunea Sovietică, ţara care s'a opus permanent la solicitarea celorlalte trei puteri, ca Hess să fie lăsat în grija familiei.

Dacă aruncăm o privire doar asupra imenselor presiuni - mergând până la sancţiuni grave ce se abat asupra Republicii Africa de Sud, pentru a-l elibera necondiţionat pe teroristul Nelosn Mandela, avem o imagine clară asupra eticei politice contemporane... Nimic nou sub soare! Politica şi morala cochetează în faţa lumii, dar drumurile lor se despart şi de cele mai multe ori merg în sens invers...

Dacă perseverarea aparţine diavolului, se poate vedea în perseverenţa rusească imaginea lui Satan. Ruşilor le este teamă de forţa americană, o teamă obsedantă, care nu le lasă nici o noapte de odihnă. Coşmarul lor actual, a început după experimentarea cu succes a Iniţiativei Apărării Strategice americane, cunoscută sub numele popular de "Star War". Toate discuţiile începute, toate negocierile publice şi secrete între cele două mari puteri, erau punctate de Ruşi doar cu obsedanta cerere: renunţaţi la Star War.

Este dela sine înţeles că nici un om cu mintea întreagă nu poate accepta stupida pretenţie rusească, tălmăcită pe româneşte în : "Taie-ţi craca de sub picioare!" "Star War" -ul american a însumat ani de cercetări, a solicitat miliarde de dolari şi este rezultatul originalelor proiecte ale savanţilor americani. Ruşii însă o ţin pe a lor: -Renunţaţi la Star War!" Spre stupefacţia lumii întregi dar mai cu seamă spre dezamăgirea celor conştienţi de pericolul comunist, Americanii au slăbit frânele. Intâlnirea de anul trecut dela Geneva, a fost prima victorie repurtată de Ruşi. Cât de mult contează schimburile culturale discutate acolo ca şi pseudo-olimpiada Jocurilor Bunei-Voinţe dela Moscova, interesează mai puţin. Gorbaciov a reuşit să impună discutarea Star-War-ului.

S'ar putea pune întrebarea, dacă Preşedintele Reagan, care lucid i-a calificat pe Ruşi mincinoşi, la înaugurarea sa, are acum altă părere despre ei?

Răspunsul este net, negativ. Preşedintele Reagan, susţine hotărît continuarea Iniţiativei Apărării Strategice, dar "activiştii" de stânga din Congres, fac tot ce le stă în putinţă pentru a dirija politica Americii, pe drumul anti-american. Fălcosul senator de Massachussets, Kennedy, face servicii comunismului internaţional atât de consistente, încât ambasada rusească dela Washington, rămâne o simplă sperietoare.

Presat de stânga liberală, Preşedintele Reagan a lăsat să se înţeleagă o posibilă amânare a Star-War-ului cu circa cinci-şapte ani. Timp suficient ca Ruşii să fure planurile şi să înceapă ei aplicarea Star-War-ului.

In faţa pericolului abandonării IAS, s'au ridicat hotărît adevăraţii Americani. Senatorul Malcom Wallop, Republican de Wyoming şi Jack Kemp, Congressman din New York, sunt printre primii alarmaţi. Intr'un articol publicat în cotidianul de mare tiraj, New York Times, ei declară: "Un moratoriu în dezvoltarea IAS, atâta timp cât Ruşii violează tratatul ABM şi caută să-şi construiască propriul lor sistem IAS, va plasa Statele Unite într'o poziţie de ne-învingător, iar pe Ruşi în poziţia de neînvinşi".

La Moscova a început caruselul negocierilor care nu prevesteşte nimic bun chiar când se va continua la Washington. Dela Yalta şi dela Helsinki chiar nu s'a învăţat nici o lecţie? Administrţia Reagan ne-a demonstrat că ştie lecţia. Va fi demonstrată această ştiinţă acum sau în viitor? Declaraţiile Preşedintelui american făcute ziarului Bild, de care am pomenit la început sunt grăitoare.

De cealaltă parte a Atlanticului, se încălzesc cazanele de presiune. Harnicii Buri, care prin muncă şi luptă pentru apărarea ţării, au realizat cea mai prosperă ţară de pe continentul african, sunt ţinta atacurilor concentrice. Ca din senin, toate bateriile au fost îndreptate împotriva lor, ca şi când apartheid-ul a apărut peste noapte. Brutalul amestec în afacerile acestei ţări, anulează şi bruma de credit ce mai rămăsese în paragraful Chartei ONU "Neamestecul în treburile interne ale altei ţări".

S'a tras cortina peste zecile de milioane de victime ucise de comunişti, nu se mai vorbeşte de temniţele pline de nevinovaţi de sub stăpânirea roşie din Siberia în Nicaragua, din Etiopia în Cambodgia şi din Cuba în România. I-a apucat dorul pe politicienii apuseni de teroristul Mandela şi de zvăpăiaţii din Soweto şi au trecut la sancţiuni. Nu se va cumpăra aur, uraniu, şi alte materiale strategice din Republica Africa de Sud, până când guvernul din Pretoria nu va invita pe başbuzucii cu frunză în faţă, să ia conducerea guvernului iar intelectualii albi să-i coboare pe băştinaşi din pomi, pentru a le da pe mână universităţi şi spitale, bănci şi companii, avioane şi vapoare, catedrale şi muzee.

Cum era şi normal, Preşedintele Botha al Republicii Sud-Africane a văzut ridicolul ameninţărilor şi a declarat că acceptarea presiunilor externe "echivalează cu o sinucidere naţională" cu care nu poate fi de acord.

Finalul în această situaţie, este împingerea importantului stat african în braţele comunismului şi cucerirea de Ruşi - fără a trage un singur cartuş- a celei mai strategice poziţii din Atlanticul de Sud şi acapararea bogatelor surse minerale ale Republicii Sud Africane. Zelul cu care aceeaşi stângă acţionează în lumea apuseană pentru sancţiuni împotriva Republicii Sud Africane, este vizibil dela distanţă că este manevrat de Moscova. Conştienţi de periculoasa manevră comunistă s'au arătat şi de data aceasta Preşedintele Reagan şi Margaret Thatcher.

Pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin 4 săptămâni înainte.

Efemeride

Sunt fapte care scapă observaţiei marelui public şi chiar politicienilor de profesie. Mai cu seamă celor din urmă, dacă nu au vreo legătură cu votul alegătorilor, oricât de mari ar fi tragediile.

Ii este dat acestui nefericit exil anticomunist să aibă parte de un asemenea tratament de totală ignorare a suferinţelor celor rămaşi sub tăvălugul roşu. Declinul Apusului a atins cote îngrijorătoare pentru întreaga omenire, născând legitima întrebare dacă acesta se datoreşte unei capitulări necondiţionate, premeditate, în faţa comunismului sau unui daltonism politic.

Amarele reflecţii de mai sus, sunt urmarea felului cum a fost tratată în America, zisa "Săptămână a Naţiunilor Captive".

Apărută calendaristic pe 13 Iulie 1986, ea a durat până la 20 Iulie.

Spre diferenţă de anii precedenţi, această săptămână nu a beneficiat de o mobilizare în avans, de o publicitate cât de cât mai largă şi mai serioasă. Cazul nu se circumscrie numai la comunitatea românească. De aceleaşi metehne suferă toate comunităţile exilate. De aceea în faţa Catedralei St. Patrick, de pe Fifth Avenue din New York unde era locul de întâlnire a tuturor reprezentanţilor ţărilor captive, au fost prezenţi doar câteva sute de oameni.

Mijloacele de difuzare incluse în arhifolosita expresie de mass-media au fost quasiinexistente, un singur canal de televiziune a prins doar câteva secvenţe, afectând mai puţin timp decât atunci când se anunţă arestarea unui criminal sau plesăitul din gură la reclama unui produs alimentar. Dintre cotidianele de mare tiraj, doar ziarul Daily News din New York a prezentat o fotografie a unor copii asiatici şi aceasta mai mult cu caracter exotic.

Ceea ce este mai grav însă, tradiţionala "Săptămână a Naţiunilor Captive", a fost "bruiată" de emisiunile sportive ale domnului Turner, care a ocupat cea mai bună parte a canalului de televiziune 5, cu...Jocurile Bunei Voinţe dela...Moscova.

Această parodie a Jocurilor Olimpice, apare ca tichia de mărgăritar pe capul chelosului în actuala situaţie politică. Nu de intenţiile Moscovei ne vom ocupa însă -comuniştii fiind consecvenţi cu tactica adecvată în lupta de clasă- ci de uşurinţa cu care Statele Unite au acceptat această întâlnire.

Ultimele două olimpiade (1980 şi 1984) se părea că au stabilit poziţiile ireconciliabile -reflectate în sporturile lagărului sclaviei şi ale lumii libere.

Ar fi fost cazul mai demult ca Ruşii să fie eliminaţi dela olimpiade, dar nimeni nu avea curajul s'o ceară. Neruşinarea Sovieticilor de a concura cu cei mai calificaţi profesionişti împotriva tinerilor amatori din lumea liberă a fost şi rămâne scandaloasă. Ruşii au nevoie de propagandă şi se folosesc de jocurile olimpice ca de orice alt mijloc pentru a ieşi în frunte, prin cucerirea cât mai multor medalii de aur, argint şi bronz. De aceea nu putem înţelege de ce au acceptat Americanii parodia acestor jocuri dela Moscova, unde Ruşii au câştigat 241 de medalii iar Americanii 141.

Jocurile Bunei Voinţe dela Moscova au fost diversiunea comunistă menită să atenueze efectul produs în lume de dezastrul dela Cernobil.

Intre lumea liberă şi comunism nu există cale de înţelegere aşa cum nu poţi stinge un incendiu aruncând peste el benzină. Acest fapt a fost scos remarcabil în evidenţă de Preşedintele Reagan la înaugurarea ca Preşdinte al Statelor Unite în Ianuarie 1981. Ce a intervenit de atunci până acum de se merge din nou pe drumul desfundat al detentei? Cine are interes să tragă cât mai mult cortina peste sinistrul spectacol al omenirii aruncată pradă comunismului?

Ne aşteptam ca în "Săptămâna Naţiunilor Captive" să fie arătate publicului american atrocităţile din Cambodgia, Etiopia, Afganistan, Nicaragua, Katynul, Gulagul, Zidul ruşinei, sălbăticia comunistă, anticreştinismul bolşevic începând cu omorîrea preoţilor pravoslavnici ruşi şi continuând cu profanarea mânăstirilor şi moaştelor sfinte din Spania până la dărâmarea bisericilor din România.

Săptămâna Naţiunilor Captive, nu este o săptămână oarecare. Ea a fost înaugurată de Preşedintele Statelor Unite Eisenhower şi a devenit o tradiţie ca în fiecare an, Preşedintele American să adreseze mesajul său, Naţiunilor Captive.

Mijloacele de difuzare (mass-media) au însă alte orientări decât acelea ale Preşedintelui şi poporului american.

Se cer sancţiuni împotriva Africii de Sud dar se apără obţinerea clauzei naţiunii celei mai favorizate, pentru clanul Ceauşescu.

Se cere înlocuirea lui Pinochet dar se ajută la întărirea comunismului în Nicaragua.

Se înşeală lumea cu dorinţa de pace sovietică dar tribunalele americane nu contenesc cu judecarea proceselor de spionaj în favoarea Ruşilor.

In faţa atâtor evidenţe ale penetraţiei comuniste, se mai găsesc încă presupuşi politiceni români, în exil, care se feresc să colaboreze cu anticomuniştii români, pe motivul că şi-ar strica relaţiile cu politicienii (şi mai ales cu nepoliticienii mai puternici decât politicienii) din Europa şi America.

Ce spun aceşti domni de atitudinea Occidentului faţă de Naţiunile Captive?

CRONICA VREMII

O BĂTĂLIE IDEOLOGICĂ AMERICANĂ

—— Ion BOIERU ——

O mare bătălie ideologică se desfășoară astăzi în Statele Unite. In această bătălie sunt angajate toate forțele politice și toate categoriile sociale, din orice fel de activitate ar fi acestea, în viața publică. Nici presa și nici televiziunea nu se țin departe de confruntarea aceasta ideologică, după cum au apărut pe arenă și sindicatele și guvernatori ai Statelor americane.

Despre ce este vorba ? Despre dezbaterile care au loc în legătură cu confirmarea de către senat a lui William Rehnquist, ca șef al Curții Supreme. Indată ce președintele Reagan a numit în acest post pe Rehnquist, toate elitele și asociațiile "liberale" din America au lansat un atac direct, violent și intens împotriva acestui membru al Curții Supreme. In Senat, Ted Kennedy și Howard Metzenbaum, cunoscuți prin extremismul lor "liberal", s'au definit ca purtători de cuvânt ai opoziției declanșată în contra lui Rehnquist. Acesta este acuzat de a fi "prea extremist" și "prea mult în afară de cursul normal" al vieții americane, al legilor constituționale americane și al valorilor americane.

William Rehnquist este considerat ca cel mai conservator (pe plan ideologic) dintre judecătorii Curții Supreme. Prin această orientare a lui, în cazul că ar fi confirmat de către Senat, Rehnquist a devenit o adevărată sperietoare pentru "liberalii" americani, care își dau seama că epoca lor este perimată și curentul de idei care se consolidează pe pământul american, este curentul conservator. In acest climat conservator și, prin acest climat ideologic, a fost ales președinte Reagan în două alegeri prezidențiale spectaculare.

Prin confirmarea Senatului, "lumea liberalilor" va pierde cea mai puternică platformă, de unde s'au formulat pozițiile "liberale" din viața societății americane. De fapt, prin prezența "liberalilor" din Curtea Supremă, acest for superior (și cea de a treia putere statală), nu s'a limitat la funcțiunea specifică a instituției, ci și-a asumat rolul și răspunderea de a direcționa viața socială - și implicit pe aceea politică. Ca a treia putere în stat, Curtea Supremă, reprezintă balanța juridică, în forma ei cea mai pură. Ea are rolul de a verifica validitatea legilor, votate de Congresul american și de către Statele americane. Pentru a evita abuzurile sau aroganțele unor decizii juridice, ale tribunalelor, rolul Curții Supreme este acela de a le măsura în raport cu Constituția. Deci, misiunea consilierilor (acesta ar fi denumirea cea mai potrivită pentru judecătorii Curții Supreme) ar fi de interpretare limitată la conținutul și substanța principiilor fundamentale și a prevederilor Constituției, a tuturor legilor și sentințelor tribunalelor americane care sunt prezentate la Curtea Supremă. Aceasta este poziția și filosofia juridică a lui William Rehnquist. Si deaceea "liberalii" americani fac o opoziție ofensivă, pentru a bloca confirmarea Senatului. Dacă în locul lui Rehnquist ar fi fost numit cineva care ar fi pe linia lor de gândire, orientare și filosofie, nici un singur liberal nu s'ar fi aflat în opoziție. Se trece, însă, cu vederea că Reagan a fost ales președinte, tocmai pentru filosofia și orientarea lui ideologică, de natură și specificitate conservatoare. Nu a fost ales Mondale, care reprezenta liberalismul american.

Pe lângă opoziția din Senat, în special a celor doi senatori, Edward Kennedy și Howard Metzenbaum, o voce publică mai strigătoare este aceea a guvernatorului N.Cuomo. Vorbirea acestuia în fața baroului american are mai mult un caracter retoric decât o poziție substanțială. Cuomo cere selecționarea pentru Curtea Supremă pe bază de merit și integritate morală, iar ideologia să fie exclusă. In cazul lui Rehnquist nu se mai poate vorbi de lipsă de merite profesionale și de integritate morală, pentrucă el a servit deja 15 ani în Curtea Supremă. Pe de altă parte, ideologia nu poate fi exclusă, cum dorește guvernatorul Cuomo, pentrucă este imposibil. Si fiecare președinte american desemnează pentru posturi juridice personalități care se apropie de vederile sale, de ideile și filosofia sa, pentrucă este un lucru natural să facă aceasta. Este greu de conceput ca un președinte să desemneze o persoană fără merite și fără integritate morală într'un post dela Curtea Supremă. Ar fi o cumplită aberație și un nonsens. Așa că intervenția lui Cuomo nu este decât o tentativă personală de a atrage atenția generală -ca element electoral- asupra propriei sale personalități, nu o contribuție la elucitarea problemei.

In actuala dezbatere în legătură cu confirmarea lui Rehnquist este de reținut caracterul violent al iesirilor "liberale" și stridența plină de contradicții a pozițiilor lor. In atmosfera de azi a vieții americane, dacă se poate vorbi de "extremism" și de ieșire din cursul normal al lumii americane, atunci referințele nu se pot adresa decât liberalismului american. Liberalismul acesta american nu se aseamănă -pe nici o direcție și în nici o formă- cu liberalismul european. Este vorba de o etichetare care nu acoperă un conținut corespunzător. Si Americanii nu mai apar dispuși să accepte sloganele liberale. Acestea au pierdut vivacitatea și puterea lor de influență. Bat alte vânturi peste America și adevăratele valori și frumuseți ale cugetului american își revendică dreptul de prioritate. Liberali au pus zăgaz acestor tradiții și s'au aventurat în utopii și iluzii, care au amăgit multă lume.

Curtea Supremă era pentru liberali un instrument de transformări sociale și de revoluție ideologică; ceea ce a produs o debalansare a celor trei puteri statale.

Ori, rolul primordial al Curții Supreme este acela de a menține echilibrul vieții statale, prin apărarea principiilor fundamentale înscrise în Constituție. Si în Constituția Sovietică sunt înscrise principii juridice și morale care pot avea o validitate logică și umană. Dar, acestea nu sunt aplicabile, nu sunt apărate de nici o instanță juridică sau for superior; ele rămân literă moartă, deci inexistente.

Anarhia ideologică din America a fost generată de schimbarea de direcție a Curții Supreme, după ce Franklin Roosevelt i-a dat acesteia misiunea de a determina transformările sociale pe care le proiectase el în vremea sa. In felul acesta, Curtea Supremă nu mai putea fi -ceea ce a fost să fie dela început- o frână și o balanță a puterilor statale. Si-a pierdut și calitatea și autoritatea de putere; a devenit arogantă în pretențiile sale de a revoluționa viața socială și s'a substituit celorlalte două puteri din Stat: legislativul și executivul.

William Rehnquist s'a dovedit -în cursul celor 15 ani ca membru al Curții Supreme- a fi un apărător al Constituției și principiilor ei; fără să se prezinte și afișeze ca un revoluționar al idealurilor sociale, de o modă mai veche sau mai nouă. El este și se vrea un tradiționalist al cugetului și faptei americane, din perspectiva juridică a poziției sale.

Alții sunt factorii care determină structurile sociale și dinamizează reformele unei societăți, în nici un caz, nu Curtea Supremă. Aici se află punctul nodal al controverselor de azi în chestiunea desemnării lui Rehnquist ca Președinte al Curții Supreme, căci el este acela care să restabilească funcțiunea esențială a acestei Curți -deci să o scoată din starea în care se găseste azi, nu ca un for juridic, ci, ca o instituție de "social engineering".

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE
ISSN 0705-8365
Redacția și administrația:
P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

NOTE SI COMENTARII

DORM CREŞTINII ?

Săptămânalul "BILD AM SONNTAG", din Germania de Vest publica în numărul său din 18 Septembrie, 1983, un nespus de adânc grăitor comentar, semnat de dl. Von Klaus Besser, sub titlul de mai sus, asupra căruia ne permitem a face un popas, considerându-l nespus de important pentru întrega creştinătate.

Dăm mai jos o parte din acest Comentar, în traducere pre româneasca noastră limbă.

"Biserica Evanghelică germană, se ocupă în prezent intensiv cu problema așa zisei "Mișcări pentru pace" (Friedensbewegun). Se pare însă că, respectiva biserică, și-a însușit un monopol cu privire la dragostea pentru libertate a omenirii..In timp ce Americanii în Vietnam și Israeliţii în Liban, se aflau angajaţi în asemenea lupte, se înregistrau din aceleaşi colţuri, proteste drastice. Statele Unite şi micul Israel, fiind condamnate de agresiune şi imperialism. Antiamericanismul şi Antisemitismul, se aflau cu excelenţă sub cupola Antisionismului, în termeni nespus de drastici. Dar unde rămân protestele masacrelor împotriva Creştinilor din Liban? Unde sunt democraţii ce, în număr atât de mare glăsuiau împotriva Americanilor, iar în prezent, împotriva Druzilor şi teroriştilor din P.L.O.? Unde se află, poziţia lor independentă faţă de fraţii noştri de credinţă ce sunt siliţi a trăi în lumea islamică?...Dar baza, de ce anume au loc asemenea băi de sânge, dintre Druzi şi Musulmani, de sub conducerea Creştinilor libanezi, n'a înregistrat până acum proteste mondiale şi nici acţiuni diplomatice, ceea ce trebue să fie clar. Se pare însă că, pentru anumiţi Antisionişti, asta nu-i de ajuns, dat fiind faptul că Creştinii din Liban, regretă retragerea trupelor israelite". Si că iarăşi: "retragerea trupelor israelite (de pe teritoriul Libanului), a lăsat în urmă-i, un adevărat haos ...Spuse acestea, este credem, cazul să simpatizăm cu Israelul. Si aceasta, pentru motivul că şi-a dovedit dorinţa de a se adapta principiilor pacifiste din spaţiul respectiv", şi sperăm că în scurt timp Israelul va recunoaşte dreptul la viaţă şi al unui stat independent, pentru Palestinieni. Căci, dacă îşi au dreptul lor de a sălăşlui pe meleagurile Palestinei, la fel, credem că şi Palestinienii, au absolut aceleaşi drepturi, de a avea, în spaţiul respectiv, o ţară a lor, independentă.

Spune mai departe dl. Von Klaus Besser, în articolul menţionat mai sus că: "...în prezent, Creştinii din Liban, sunt obligaţi de Evrei să-şi găsească refugiu altundeva, dat fiind faptul că felul în care sunt trataţi din punct de vedere omenesc, nu-i deloc deosebit de cum au fost trataţi de către foştii lor concetăţeni arabi"...

Dar unde, cu adevărat dl. Von Klaus Besser pune deschis problema spaţiului palestinian şi atitudinea bisericilor creştine, pe această temă, desigur migăloasă, este atunci când afirmă că: "...Biserica Creştină, fără de a se pronuţa, pe scară mondială, împotriva anihilării Palestinienilor (P.L.O), a Druzilor şi Sirienilor, şi în acelaşi timp a fraţilor noştri de credinţă, este de neconceput... Aceasta a fost o ocazie unică, de a protesta împotriva unei mişcări mondiale", care, după cum o afirmă dânsul, este pusă la cale şi sponsorată de Moscova, deci, de duşmanii de moarte ai libertăţii şi drepturilor sfinte ale Omului".

"In probema Libanului", afirmă mai departe dl. Von Klaus Resser, "s'a dovedit că, puterile vestice, au comis o mare greşeală, datorită influenţei sovietice".

Dar, depărtarea dela adevăratele principii creştine, adică de a nu se amesteca în tribulaţii de ordin politic, este afirmată şi subliniată în următoarele rânduri: "...Bisericile creştine, până acum, practic, n'au dovedit că ar fi făcut ceva pozitiv pentru a-şi proteja aderenţii. Aceasta este desigur o mare desamăgire pentru cei ce finanţează, cu banii lor, aceste biserici , ca la rândul lor, să vorbească în numele Umanităţii, în aceste vremuri războinice ale lumii noastre"...

DORM CRESTINII?

In ceea ce ne priveşte, credem cu adevărat că DORM, atâta timp cât nu-şi dau seama că duşmanul de moarte al creştinătăţii, este şi rămâne, COMUNISMUL ATEU... Si din acest punct de vedere, nu credem că greşim nici măcar cu o iotă, amintindu-ne că sloganul acestei mişcări anarhice, a fost, este şi va rămâne, că anume: "RELIGIA ESTE OPIUMUL POPOARELOR".

E timpul deci ca, creştinii, să se trezească din acest somn de moarte.

Nicolae NOVAC